

خانکو

توانو
Ketabton.com

يار محمد سدھار

حَانَكُو

(ناول)

ليکوال:

يار محمد سهار

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پښندنه:

د کتاب نوم: خانگو

ليکوال: يارمحمد سهار

خپرونډی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي خانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډيزاين: ضياء ساپی

پښتنی ډيزاين: فياض حميد

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحريك د خپرونو لړ: (۱۱۷)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريك سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

ډالی

دا کتاب خپلې خدای بښلې مور ته چې د لومړي ځل لپاره
يې زما زانگو ځنگولې ده او خپل خواږه عز تمن خدای
بښلې عالم پلار ته چې د لومړي ځل لپاره يې زما په گوتو
قلم او په لاس کتاب راكړی او هم هغو يتيمانو ته چې
پلرونه يې په کارتوسو، بمونو او ځانمرگو له خوا شهيدان
شويدي او هغو خلكو ته چې د قلم او کتاب خاوندان دي او
همدارنگه يې هغوی ته ډالی كوم چې د خپل مور، پلار، د
هېواد د يتيمانو د قلم او کتاب د خاوندانو په چوپړ کې دي.

په ډېر درنښت

يارمحمد سهار

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

خانگو

د هغې اصلي نوم شاه پیری وه خو مور او پلار یې له ډېره نازه ورته شاه پرو ویل د هغې مور او پلار خپله یوه دانه لور داسې ساتله لکه د گلاب گل.

شاه پرو هم په ښکلا او ښا یېست کې نوم درلود تورو بادامی ستر گو او تورو زلفو یې په سیمه کې انگازی خپری کړی وی .

شاه پرو و پیغلتوب ته د رسیدو سره سم یې دیوه ښا یسته، ښکلی او د ښو اخلاقو در لو دونکې یوه ځوان سره چې نوی د انجنیری له فاکولتی څخه خلاص شوی وه واده وکړ .

د شاه پرو د واده پنځه کاله تیر شوه چې یوه لور او یو زوی یې درلودل په هېواد کې هم جنگ او جگړو زور اخیستی وه ، د شاه پرو مېړه هم ډېری هلی ځلې وکړې چې له کلی څخه ښار ته لاړ شی خو بخت او وخت یاری ورسره ونکړه ، جگړه په قراره ، قراره زور ونيو ان تر دی چې دا جنگ او جگړې د شاه پرو تر کلی ورسیدی .

ددې سیمې قوماندان څو ځلې پخوا د شاه پرو مېړه جنگ ته را بللی وه خو د شاه پرو مېړه پوهیده او تل به یې د خپلې مېرمنې سره ددې بې مانا او بې گتې جنگو په باره کې دیوه او بل سره خبرې کولې نو ځکه د شاه پرو مېړه د سیمې د جنگي قوماندان د جنگ او جگړو خبرې ردولې او ورته ویل به یې دا جگړه نه ده دا ورور وژنه ، زوی وژنه، قوم وژنه او هېواد وژنه ده.

هغه وه چې په ډبر لير وخت کې په سپينه ورغ د شاه پرو پر کلي د سيمې قوماندان او د هغه جگړه ماران ننو تل په کلي کې اول د شاه پرو پر کور چپه ولوېده.

د شاه پرو مېړه يې په دې گناه چې گواکې فا کولته يې ويلې او په جگړه کې برخه نه اخلي نو قوماندان په خپلو کسان امر وکړ چې لا ورته گوري، شاه پرو چې هر څومره عذر او زاری ورته وکړې، قران کریم يې ورته پيش کړ خو د سيمې د قومانده پر بکړه او امر د قران څخه دلته ډېر بهتره او با لا تره وه او دغو ټو پکبانو قران کریم ته په سپکه سترگه وکتل او قران کریم يې ټوټې، ټوټې کړ او په څو کارتوسو يې د شاه پرو مېړه سوري، سوري کړ.

خو کله چې دغه جگړه ماران د شاه پرو له کوره وتل يو وار يو نا خاپه يوه جگړه مار غږ کړ قوماندان صيب په ځانگو کې د شاه پرو کوچنی ماشوم چيغې او بغارې وهي قوماندان يو ځل په خپله خیرنه ډيره لاس را کش کړ د ځانگو خواته يې رډ، رډ وکتل او وه يې ويل هغه هم وو ژنئ ځکه چې غټ شي هغه هم فاکولته وايي او انجنير کېږي.

د قوماندان ټو پکبانو په ځانگو کې پراته ماشوم باندي ډزې پيل کړې او ددې تنکې ماشوم تنکې او پاکې ويني د ځانگو څخه ځک، ځک تو بید لى .

شاه پرو چې يوې خواته د خپل مېړه شهيد جسد ته کتل او بيا يې د خپل کوچنی ماشوم د ځانگو څخه د پاکو، معصومو او نازکو وینو ته کتل بڼه يې تکه ژپړه لکه زپړه نارې ير له اوښتی داسې ښکاریده تا به ويل

چې د جنت حوره ده او ددې پاكو شهيدانو له وینو په خپل مخ خا لونه وهی.

شاه پرو د خپل معصوم کوچنی زوی او د خپل مېړه تودی وینی په دوو كو چنیو بوتلانو کې جلا ، جلا واچولی او سرونه یې کلک ور وتړل .

شاه پر و څو شیبې د خپل شهید مېړه جسد ته او د خپل ماشوم زوی بې ساه او بې نفسه جسدو ته په څیر ، څیر کتل ژړا او واویلا ورځېنی هیره وه په یوه بله دنیا کې گر ځیدله هیڅ نه پوهید له چې څه وکړی یوازې یې دومره وکول چې د خپل معصوم زوی جسد له ځانگو را کوز کړی او د خپل شید مېړه په سینه یې وا چاوه د دواړو وینی یو ځای بهیدلی او شاه پرو خپل دواړه لاسونه په دواړو جسدو داسې اچولی وه لکه چې په دواړو لاسو یې د گلاب گلونه نیولی وی کله به یې دیوه گل ننداره کوله او کله به یې د بل گل ننداره کوله او د شاه پرو په زړه او خیال کې داسې راتله چې گواکې زما کورته د اسمان ملکې ځي او راځي او کله چې به د فکرونو په دریاب کې ولویده داسې به ورته ښکاره شوه چې له اسمانه ملایکې راځي او دا دواړه جنازې په خپلو اوږو د اسمان په لور پورته کوي.

د شاپر و کوچنی لور چې تازه په خبرو راغلی وه او خبرې یې داسې ښکلې او خوږې وې لکه مینا چې خبرې کوي خو اوس، اوس چې یې د تو پکو ډز هار د کوچنی ورور او مهر بان پلار یې په وینو کې لژنده ولیدل بلکل یې زبون وهل شوی یوازې دوو شیدو جسدو او مورته په فکر کې ډوبه ده.

د ښه ځنډ نه وروسته نوره شاه پرو هم د فکرونو له دريابو څخه بل درياب يعنی د بې هوښی په درياب کې ډوبه شوه .

د کلی خلک تر اوسه لا هيڅ نه وه خبر خو کله چې دسيمې قوماندان له کلی ووت او د خوښی ، خوشحالی ډزی يې پيل کړی دوی ته ډېره خو ښی وه دوی ته خوشحالی وه چې نن يې بيا يوه خور کونډه ، بوره او يو ماشوم يې بې وروره او بې پلاره کړ دا دوی ته يو افتخار وه او دا دليونو زمره سترگی سری پرله او ښتی وی . ټول

کليوالو چې دا ډزی واو ريډلی او د سيمې قوماندان او د هغه ټو پک ماران يې وليدل و پوهيدل چې بيا يې د چا په کور تکه اچولی ده .

خو په دی وخت کې چک ، چکه شور او زوږ جوړ شو چې انجنير صيب او د هغه زوی يې شهيدان کړيدی د کلی سپين ږيری او سپين سری د شاه پرو کورته ورغلل گوری چې زوی او پلار دواړه لکه د گلاب ژير گلان په سرو وینو کې لژنده پراته ده کوچنی لور او شاه پرو بې هو ښه دی .

ځوانان هديری ته لارل چې قبرونه جوړ کړی ، ملايان د کلی سپين ږيری او سپين سری د کفن او کفن کولو سره بوخت شول هغه وه چې ددواړو ژيرو گلانو جنازې د شاه پرو له کوره د کلی د هديری په خوا پورته شوی .

خو ساعت وروسته شاه پرو په هوښ راغله د زوی او مېړه جنازې يې نه وی هغه يې خو شيبې مخکې د کلی په هديره کې خاوروته سپارلی وی .

يوازی د کلی څو سپين ږيری او په عمر پخی ښځې ددې په شامخوا په لمدو او سرو سترگو

ناستی وی .

د کلي څو ښځې څو ورځې د شاه پرو سره د غم شريکي په ډول ورته کښته پورته کېدلې .

درې يا څلور ورځې لا نه وې تېرې شوې چې د شاه پرو مور او پلار هم را ورسېدل او همدا نن بيا د شاه پرو پر کور يې بيا د مېړه او زوی غم نوی شو د کلي سپين سړی او سپين ږيری د شاه پرو مور او پلار ته راغلل .

نن بيا د شاه پرو په کور ان لکه چې د هغې اولی ورځې په ډول بيا داسې چېغی او بوغی جوړې وی لکه چې همدا اوس هر دواړه جنازې د شاه پرو مخته ايښی وی د شاه پرو ستر کې بيا د خپل وړوکې شهيد ماشوم پر ځانگو چې لا هم داسې څریدله وکتل او خپلې مور ته يې په چېغو او بغارو کې وويل مورې ؟ ځانگونه وگوره زما ماشوم شمشاد ارام او قرار بېده دی په زوره خبرې مکوي چې شوشاد زوی می را وینښ نشی .

مورې هغه بېده نه دی ؟ هغه نه را وینښيری هغه خوب وری ؟
خو د شاه پرو لور که څه هم په هر څه پو هيری خو هيڅ نه وايي ، کله خپلې مور ته ، کله دکلي ښځو او کله هم خپلې انا ته په خپلو بادامي او رلی وهلو ستر گو وگوري .

خو شاه پر و لکه لېونی همدا يوه خبره کوي ، شمشاد پروتدی پام چې هغه وینښ نشی مورې ريښتياهم هغه بېده دی ؟

د شاه پرو مور چې خپلې لور او خپلې لمسی ته وگوری له زړه يې يو خدای خبر دی چې ددې خوارکي په زړه څه تيرېږي زړه يې بې سيخه او بې اوره کباب کباب شي ، خو د خپلې لور شاه پرو د ډاډيني د پاره يې

یوه خبره له خولې څخه نه وزې یوازې دومره وايې خدای دې په خپله په غم اخته کړي .

کله چې د شاه پرو مور دوه یا درې شپې تیرې کړې شاه پرو د کلی پیغلی او سپین سری سره را ټولی کړی هیڅوک نه پوهیده چې ولی یې مور را غوښتی یو کله چې د شاپرو کور د پیغلو او سپین سرو څخه ډک شو شاه پرو هغه دوه بولتان چې د خپل مېړه او زوی وینی یې پکښې اچولی وی د کلی پیغلو او سپین سرو ته ور و ښو دل او ورته یې وویل دا زما د شمشاد

او د شمشاد د پلار وینی دی ټولی راغلی پیغلی او مېرمنې هکې پکې شوی چې دا وینی نو څه کوي .

هغه وه چې شاه پرو ددواړو بوتلا نو وینی د رانجو سره گډې کړې او د خپلې لو پر تنندی یې ورته خال وواهه د کلی پیغلو او سپین سرو وویل شاه پرو دادی څه وکړل د وینو څخه هم څوک خال ږدی .
شاه پرو د زړه له جوشه په داسې حال کې چې د خپل شهید ماشوم زوی څړیدلی زاگو یې وزنگوله داسې وویل ؟

خال به یې د پلار او ورور له وینو ورته کېږدم

چې ټول وطن کې ټو پکبان و شر مو ینه

بس د شاه پرو د لور په تندی د وینو خال کېښودل شو او د کلی پیغلو او سپین سرو په او ښکو ډکو ستر گو یوی اوبلی ته وکتل .

د شاه پرو لور چې اصلي نوم یې مرغله وه له دی شیبې ټولو په یوه اواز سره شینخالی دی خدای درته شمشاد کړې پس د مرغلی نوم نور نو شینخالی شوه .

د څو ورځو په تیریدو نور نو شاه پرو او د شاه پرو لور شینخالی ته دا کور او دا کلی سور اور شول او د کور هغه کالی چې د قوماندان حضرت خان او د هغه د ټو پکبانو نه په کور کې ورته پاتې شوی وه را ټول او د ولایت پخوا رهی شول کله چې دوی له کوره و وتل د شمشاد ځانگو لا هما غسی څریدله او د هغې ځانگو په زنگولو سره یې د خونو دروازی را وتړلی او د شمشاد څریدلی ځانگو یې همداسې څریدلی پر یښوده او د کلیوالو نه په پټه له کلی ووتله .

د څو ورځو نه وروسته دادی ولایت ته را ورسیدل د شینخالی مور او شینخالی دلته په ولایت کې د یوه چا په کور کې په یوه خونه کې داسې گزاره کوله چې د کور د خاوند د میر منی سره به یې د کالیو په مینځلو او د کور په نورو کارونو کې یې ور سره مرسته کوله شاه پرو خپله لور هم ښوونځی ته شامله کړه .

د ورځو نه یوه ورځ د کور د میر منی سره شاه پرو بازار ته لاړه او د کور مېرمنې په ښار کې څو ښا یسته تعمیرونه او ودانۍ ورته په گوته کړې او وه یې ویل دا ودانۍ وینی دا ودانۍ ټولی دلته یو انجنیر وه چې کېسر خان نو میده هغه یې نقشه کړی او هغه جوړې کړیدی .

د کور مېرمنې نوری هم خپلې خبرې زیاتې کړې او وه یې ویل انجنیر کېسر خان ډېر پوخ ، با تجربه او ډېر لایقه انجنیر وه په ټولو ښار یانو ډېر گران وه او ټولو یې قدر کاوه ، دا نیمه ودانۍ گوری دا ودانۍ هم انجنیر صیب کېسر خان جوړه کړې خو کله چې هغه کلی ته لاړ ټو پکبانو هغه په گوليو سوری ، سوری او شهید یې کړ دا ودانۍ اوس نیمه

ودانه پا تی ده کوم د مور بل زیږولی که پیدا شی او دا ودانی سرته ورسوی .

په دی وخت کې د کور میر منی چې شاه پړوته وکتل ، د شاه پړو له دواړو ستر گو په لپو ، لپو او ښکې روانی دی او زړه یې په جوش راغلی وه .

د کور میر منی ورته وویل شاه پړو ولی ژاړی څه پښه ده مور او پلار خو به دی نه وی در په یاد شوی .

شاه پړو ورته وویل انجنیر کېصر خان زما مېړه وه هغه یې زما تر مخ وواژه زما ماشوم زوی شمشاد چې په ځانگو کې وه هغه یې هم وواژه او نوره خپله ټوله کېسه یې د کور مېرمنې ته وکړله.

د کور میرمن چې کله کور ته راغله د شاه پړو ټوله کېسه یې خپل مېړه ته وکوله د کور څښتن چې د شاه پړو څخه خبر شو چې شاه پړو د انجنیر کېصر خان کونډه ده نو شاه پړو ته راغی او داسې یې ورته وویل ؟

شاه پړو ښه غوږ ونیسه انجنیر کېصر خان زما د ښوونځی اند فاکولتی تر خلا صیدو پوری دواړه سره یوځای وهغه پر ما ډېر گران وهله دی وروسته په دی کور کې داسې اوسه لکه چې خپل کور دی وی کېصر خان زما د ورور غوندی وو نور نو ته کو ښښ وکړه چې په شینخالی ښه تعلیم وکړی .

شاه پړو په شینخالی ډېر کو ښښ کاوه چې یو څه زده کړی د نورو خلکو جامی به یې په مزدوری مینځلې په ښار کې به یې سوال هم کاوه خو د هغو ودانیو خواته به ډېره ورتله کومی چې د شاه پړو مېړه انجنیر کېصر

خان جوړې کړې وی په ډېر لير وخت کې ډېر خلک خبر شول چې دا سوالگره د انجنير کېصر خان ميرمن ده ډېر و دوکاندارانو او د ودانيو خاوندانو به ورته په ډېر ه ښه سترگه کتل .

خو شاه پرو دا ټولې خواری او زحمتونه د شينخالی د پاره کول په څو ، خو وارو د ښار

ښو ونځی د قوماندان حضرت خان او د هغه د ټو پکبانو لخوا و سو ځول شول خو شينخالی هم خپل درسونه په ډېر شوق سره ويل هر کال به په خپل ټولگی کې اول نمره بر يالی کېدله او

شينخالی به به د شپې لخوا له خپلې مور سره هم مرسته کوله ځکه چې د شينخالی د مور

خو ليکل او لوستل نه وه زده نو ځکه شينخالی به خپلې مور ته ليکل او لوستل ور زده کول .

د شينخالی مور شاه پرو به هر کال په هغه ورځ چې مېړه او زوی يې شهيدان شوی وه هغه ورځ به يې کلی ته رسوله ، د خپل کور دروازه به يې خلاصه کړه د شمشاد څریدلی ځانگو به يې و زنگوله او بيا به دکلی د سپين سرو پو بښتنی ته ورغله د کلی پيغلو سپين سرو او د شينخالی همزولو به د شينخالی پو بښتنی ور ځینی کولی د شينخالی د لياقت او ادب خبرې له ښاره ان تر کلی را رسيدلی وی .

د شينخالی نورو همزولو هم غو بښتل چې لکه شينخالی غوندی ښو ونځی ووايپاو داسې ښه نوم ځانوته پيدا کړی او داسې لکه شينخالی نا موري او مشهوری شی ، خو چېری دوی کولای شولځکه دلته خو

توپکبانو ښوونځیو ته اورونه اچول ، انجونى څه د هلكانو ښوونځیو ته به يې اورونه ور اچول.

بس همدا شاه پرو پر ځان يو نذر ايښى وه چې په كال كې يو وار كلي ته راشي د شمشاد ځانگو وزنگوى او د كلي په هديره كې د خپل ماشوم او خپل مېړه قبر ته لا سونه پورته كړى هغه هم په پټه راتله كه قوماندان حضرت خان او يا دده نور ټو پكبان ور باندي خبر شوى واى وينه به يې ځمكې ته لا نه واى رسيدلى .

څو كاله تير شول چې شينخالى له دوولسم ټولگى څخه خلاصه شوه او د كانكور په ازموينه كې تر ډېرو بريالى شوه او د ډاكټرى فاكولتى ته بر يالى شوه په ټول ولايت ، كلي او بانډوكې يوه داسې چك، چكه جوړه شوه چې شينخالى د ډاكټرى بيا د مركز يعنى د پايتخت د طب فاكولتى ته بريالى شویده دا اوازه په ټول ښار ، ولايت ان د شينخالى د زيږيدنى تر كلي پورې ورسيدى.

كله چې د شينخالى همزولى خبرې شوى ديوى او بلى سره به يې كېسى كولى ان تر دى چې په گودر باندي هم د پيغلو همدا كېسى او خبرې وى چې شينخالى ډاكټره كېرى .

د شينخالى كليوالى همزولى خو دومره خوښى او خوشحاله ښكاريدى چې د شينخالى په نوم باندي به يې فخر كاوه او د نورو كليو پيغلو پورې يې ځانونه يو بل ډول احساسول او د نورو كليو پيغلو ته به يې داسې ويل چې ز موږ كليواله زموږ زموږ همزولى شينخالى ډاكټره كېرى.

د شينخالى ټولو كليوالو همزولو به خپلو پلرونو ته ويل گوره شينخالى چې كوچنى له پلاره پاتى شوه د سهار او ماښام ډوډى يې نه درلوده مور

يې ښوونځی وړباندې ووايه هغه ده نن سبا به ډاکټره شی مور چې پلرونه درلودل ښوونځی خو لا څه لیکل او لوستل خو لا څه قران شریف مو لا نکړ زده چې د قران شریف لوستل او تلاوت کول څومره ثوابونه او اجر و نه لری.

قوماندان حضرتخان چې دا اوازی واوریدلی چې د شاه پرو لور شینخالی د طب فاکولتی ته بریالی شویده په ټوله سیمه کې یې اعلان وکړ چې نور شاه پرو خپل کور او د خپل مېړه او زوی قبر ته هیڅ نشی راتلای د قوماندان حضرت خان دا پر یکړه ان تر شاه پرو ورسیده نور نو شاه پرو هم خپل کلی او د کلی هدیری ته نشوای تلای او نه یې شوای کولای چې د شمشاد او د خپل شهید مېړه قبر ته ددوی د شهادت په تلین لاره شی او یا دشهید ماشوم شمشاد څریدلی ځانگو وزنگوی.

د شاه پرو لور شینخالی د هېواد مرکز کابل ته لاره او د لیلی په ډول یې خپله زده کړه کوله

د ډوډی، اطاق، قلم، او د کاغذ ټول مصر فونه ددولت په غاړه وو.

شاه پرو چې د خپلې لور څخه لیکل او لوستل زده کړی ووهغه هم د خپل ولایت په مرکز کې د سواد د زده کړی په ښوونځی کې د ښوونکې په توگه مقررره شوه او دومره تنخوا ورته ورکېدله چې ددې گوزاره ښه وړباندې کېدله او کله کله به یې خپلې لور شینخالی ته جامی او نور سوغاتونه هم لېرل د شینخالی او ددې دمور شاه پرو تر منځ د لیک استولو او لېرلو اړیکه ټینگه وه او د لیک په وسیله یېدیو اوبلی څخه احوال اخیسته او د لیک په وسیله یې دیوی او بلی سره ارتباط ساته .

په دی وخت کې څو کا له تیر شول شینخالی خپلې زده کړې پای ته نه وی رسولې چې ددوبې د گرمی په رخصتی کې د خپلې مور شاه پرو کور ته لاړه درې ورځې وروسته شاه پرو د خپلې لور شینخالی سره د خپل پلار کور ته چې د ښار نه یو څه لیرې په یوه کلی کې او سیدل لاړلی د شاه پرو مور د روغ او جوړ څخه وروسته وویل شاه پرو لوری ښوونځی دی پری ایښی د خلکو د زامنو سبقونه نه پاتی کېږی.

شاه پرو وویل مورې څنگه چې شینخالی ددوبې د گرمی رخصتی لری زموږ ښوونځی هم همداسې د گرمی رخصتی لری ما هم وخت غنیمت وگاڼه دا ډېر وخت مو نه وه سره لیدلی در پسی خفه شوی وم او بلدا چې وروسته له ډېری مودی شینخالی هم راغلی وه ما ویل چې دواړه سره یو ځای د تاسو زیارت وکوو ، مور یې وویل داسې چې ده او رخصت یا ستی نو هر کله راشی هر کله .

په هغه شپه چې شینخالی د خپل نیکه کور ته ورسیده د کلی لوی، واړه سپین سری او پیغلی چې یوازې یې د شینخالی نوم ارویدلی وه او خپله شینخالی یې نه وه لیدلی د شینخالی د لید و دپاره راغلی .

ټولو پیغلو او سپین سرو ښځو یوازې او یوازې د شینخالی خلی ته کتل او شینخالی هم د کلی د پیغلو او سپین سرو سره یې په کلیوالی ژبه خبرې کولی د کلی پیغلی او سپین سری د شینخالی دی خبرو ته هکې پکې وی او دیوی او بلی سره به یې ویل دا خو زموږ په شان خبرې کوي او په هره خبره یې موږ ټول پوهیږو دا اوازی چې خلکو به ویل چې شینخالی کافره شویده او یا په ښار کې ژوند کوي بل ډول ده دادی ښه لمونځاو اودس کوي د خدای (ج) ، رسول او د قران له ټولو مسلو خبره ده او په

هر څه پو هيرې د كلي پيغلي خو ان تر نيمو شپو د شينخالي سره ناستی وی خوړی خبرې او مرکې يې سره کولی .

د كلي د پيغلو اول وار وه چې شينخالی يې ليدلی وه خو شينخالی په خپلو نر مو، نازکو او بنسو، بنسو خبرو د كلي د ټولو پيغلو په زړه کې داسې ورته گرانه شوی وه چې هری پغلی غو بنتل چې شينخالی يوازې ددې سره خبرې وکړی.

نيمه شپه وه چې در وازه وټکېدله د كلي پيغلی او دشينخالی مور او نيکه ډېر وار خطا شول د شاه پرو پلار ، مور او د كلي پيغلی خو داسې شوی ادی چا خبره زبون يې ووهل شو او په زړونو کې وايې چې حتمی قوماندان حضرت خان خبر شوی او خپل ټو پکبان يې را وستی دی ځکه قوماندان او د هغه ټو پکبانو يوه اونۍ مخکې د ولسوالۍ کلنيک ته اور اچولی وه او هغه يې دخاورو سره خاوری کړی وه نو ځکه ټول هک پک ودریده خو د شاه پرو پلار ددروازنه ورته غږ کړ چې څوک ياستی او د څه د پاره راغلی ياستی .

ددروازی د باندې لخوا يوی سپين سړی غږ وکړ د خدای د پاره دروازه خلاصه کړی چې زړور می په اولاد نا روغه ده که د شاه پرو مور راسره کومک وکړی .

ځکه چې د شاه پرو مور سپين سړی بنځه وه د بنځو د اولادونو د زيږيدنی کې يې بڼه تجر به درلوده په کلی او شاوخوا سيمه کې د شاه پرو مور د هر ماشوم ز يږيدنی ته خلکو وړه او يا يې هم دلته ورته را وستلی .

د شاه پرو پلار په خپلې مېرمنې غږ وکړ هله ژر شه کومه میر من په اولاد ناروغه ده کومک وکړه .

د شاه پرو پلار دروازه خلاصه کړه ناروغه میرمن یې بلی کوتی ته ننه ایستله د شاه پرو مور ژر را ولاړه شوه ناروغه میر من یې وکتله .

نو یې ورته وویل د ناروغ وخت کم دی ماشوم یې په نس کې چپه شویډی ژر یې ولسوالی یا ولایت ته ورسوی چې عملیات کېږی او که عملیات نشی ماشوم هم له منځه ځی او د ماشوم مور هم .

د شاه پرو پلار له در وازی را ووت د ناروغی مېرمنې سره چې کوم نا رینه راغلی وو هغوی ته یې همدغه د شاه پرو د مور خبره وکړه دوی یوه اوبل ته سره وکتل چې څنگه کوو د ولسوالی کلنیک خو هم یوه اونۍ وړاندی مور سو ځولی دی .

په دی وخت کې د شاه پرو مور په شینخالی غږ وکړ کله چې شینخالی راغله نو یې خپلې انا ته وویل څه خبره ده د شاه پرو مور شینخالی ته وویل لوری دا میرمن په اولاد ناروغه ده او زما له وسه نه کېږی ماشوم دمور په نس کې چپه دی هر څه چې می وکول هیڅ نه کېږی .

شینخالی ژر په ناروغه میر من تاو را تاو شوه د ناروغی میر منی نس یې وکوت ، فشار یې هم وکوت، د شینخالی سره چې کومی سره چې کومی دواوی او نور ډېر لیر د طب سامان الات وه، شینخالی د ناروغی مېرمنې خوابنی ته وویل ورشه له مېړه څخه یې اجازه واخله چې میرمن یې عملیات کړو توکل په خدای (ج)اول دواړه ژوندی پاته کېږی کنه انشا الله و تعلی یو خوبه وژغورل شی سپین سری هم لاړه او د خپل زوی څخه یپاجازت تر لاسه کړ .

شینخالی هم په دېرو لیرو سامانو سره په داسې حال کې چې خودانی
گیسونه یې په کوټه کې ولگول ، سپینی ټوټی ، صابون او ځینی نور
ضروری شیان یې سره برابر کړل یوازې خپله انا یې له ځانه سره په
کوټه کې پر یښودله او ناروغه میرمن نوری ټولی یې له کوټی و ایستلی
شینخالی په څو دقیقو کې خپله انا داسې پوهه کړه ته به وایې چې د نر
سی کورس یې ویلی وی ؟

شینخالی خپله پزه او خوله په سپین ټو کر وټرله یوازې دوی سترگی
یې ښکاری او بس
ناروغی ته یې د بېهو ښی پیچکاری کولو څخه څو ثنی وروسته عملیات
پیل شول .

شینخالی هم داسې ژر ژر او په چټکې سره لا سونه ښوروی ته به وایې
چې د څو کسانو لا سونه دی چې کته پورته کېږی .
هلته دروازی شاته ولاړ کسان د شینخالی مور ، نیکه ، او د شینخالی
همزولی هم لاس په دوعا ولاړدی .

لیږ شیبه لا نه وه تیره شوی چې شینخالی د باندې را ووتله او د ناروغی
مېرمنې په خوا ښی او خپلو همزولو پیغلو ته یې د عملیاتو د بریالی پای
ته رسیدو او د هلک د پیدا کېدو زیری یې ورکړ .

د باندې ولاړ کسان چې د هلک پیدا کېدل د هلک او د مور د دواړو د
ژوند خبره او د عملیاتو د کامیابې خبره واوریدله خپلو د ټو پکو خولوته
یې کارتو س ور تیر کړل داسې ډزی وشوی تا به ویل چې د کوم ښه
جشن شپه وی .

د ناروغی مېرمنې خواښی د شینخالی له انا څخه یو بښتنه وکړه چې دا پیغله څوکده چې په دا خپل کم عمر باندې داسې پوهیږی د شاه پرو مور وویل دا زما لمسی شینخالی ده ، هغه دداکتری په فاکولته کې ده دا یو یونیم کال وروسته له فا کولتی څخه خلا صیږی د ناروغی مېرمنې خواښی چې دا خبره واوریدله پته خوله شوله او هیڅ یې ونه ویل ځکه دا پوهه شوه چې دا د انجنیر کېصر خان لور ده چې انجنیر کېصر خان زما زوی قوماندان حضرت خان هغه وواژه او د شینخالی کوچنی ورور شمشاد یې هم ورسره شهید کړ.

په دی وخت کې شینخالی په ډېره خوشحالی داسې را ووتله چې خپل لستونی یې پور ته کړی وو او سپین تندی یې ورین نیولی وه او شینخال یې په تندی ځلېده د ناروغی مېرمنې خوا ښی چې شینخالی او بیا ددې شین خال ته وکتل له ډېره شرمه یې کښته و کتل او داسې شر میدله چې له ډېره شرمه یې پورته نه کتل .

د شینخالی همزو لی پیغلی هم داسې خوښی او خوشحاله وی چې دوی په خپلو منځکې یوی اوبلی په غیږو کې کلکې سره نیولی وی او کله چې شینخالی ددوی منځته راغله ټولو پیغلو د مخ په یوه او بله خوا ښکلوله . شپه تیره شوه سهار په ټول کلی کې او نژدی سیمو کلیو کې داسې اوازی خپری شوی وی

چې د شاه پرو لور دیوی ناروغی مېرمنې نس خیرلی ماشوم یې روغ رمټ را ایستلی او د ناروغی مېرمنې د نس پر هار یې بېرته گندلی ټولو خلکوته یوه نه منو نکې خبره وه هغه ورځ تر مازدیگره پوری ناروغه میر من د شینخالی تر څارنی لاندی وه او مازدیگر یې خپل کورته رخصت

کړه په د ریمه ورځناروغی مېرمنې یوه دسرو زرو د لاس گوتمی شینخالی ته ددې د پاره چې ددې سره یې مرسته کړی دا اوددې زوی یې له مرگه بچ کړی د سوغات په ډول ورته راوړه ، خو شینخالی ددې دغه سوغات نه مانه اخیر وروسته له ډېرو زاریو شینخالی شینخالی گوتمی واخیستله او کورته ننو تله د شینخالی مور شاه پرو له خپلې لور څخه و پوښتل چې په دروازه کې څوک در سره ولاړه وه ، شینخالی وویل د هغې بلی شپې ناروغه میرمن وه دا دسرو زرو گوتمی یې سوغات راوړی وه ما نه اخیستله خو ډېری زاری یې وکړلی نو ځکه می واخیستله .

شاه پرو چې گوتمی واخیستله دی خواها خوا یې پر له واپوله له ستر گو څخه یې او بنکې د سپینو مر غلرو په خیر را توی شولی، شینخالی فکر کاوه چې د مور می دا او بنکې د خونې او خوشحالی او بنکې دی چې گواکې زما په بریالیتوب او زما په کمال او پوهه باندې چې زه دومره لا یقه شوی یم او نن دادی چې تر اوسه له فاکولتی څخه خلاصه شوی هم نه یم تر اوسه می لا تنخوا هم نده اخیستی چې دومره ښه تحفه زما په برخه شوی ده نو یې مور ته وویل څنگه ښه گوتمی ده ډېره دی خو ښه شوه .

د شینخالی مور شاه پرو په داسې حال کې چې په لپو، لپو او بنکې یې له ستر گو تو پېدلی خپلې لور شینخالی ته یې په ډک ستونی وویل هوکې . هوکې دا گوتمی می ډېره خوښه شوه.

مورې نو ولی ژاړی،؟

لوری ځکه ژاړم چې دا گوتمی زما وه ستا پلار د خدای و بڅنښی دا
گوتمی ستا پلار انجنیر کېصر خان ماته د واده په اوله ورځراوړی وه .
شینخالی وویل مورې دا نو څنگه کېدای شی دا گوتمی تا په چا خر څه
کړی وه ؟

نه لوری دا گوتمی ما په چا نه وه خر څه کړی ما به ستا د پلار د لاس
نشانی څنگه خر څوله دا گوتمی هغه ورځ چې قوماندان حضرت خان او
د هغه ټو پکبان زموږ کورته راغلل او د کور هر څه یې یو وړل او ستا پلار
او ستا ورور شمشاد یې شهیدان کړل د کور پیسی ، کالی ، او گانی یې
یو وړی همدغه گوتمی هم په هغو کې دوی وړی وه .

شینخالی وویل مورې دا گوتمی ددې بڅنځې لاس ته څنگه رسیدلی ده
؟

شاه پرو وویل لوری دا ناروغه میرمن د قوماندان حضرت خان میرمن ده
، نه دی لیده په هغه شپه چې ددې بڅنځې زوی پیدا شو د ټو پک دز هار
د نه ارویده دا دزی چې یې کولی داد قوماندان حضرت خان ټو پکبان وه
.

شینخالی چې د خپلې مور څخه دا کېسه واوریدله څو شیبې چوپه
پاتی شوه او په فکرونو کې ډوبه ولاړه خدای خبر چې شینخالی به څه
فکر کاوه چې د شینخال مور شاه پرو خپله لور د فکر له ټاله راکوزه کړه
او ورته یې وویل؟

شینخالی لوری په څه فکرونو کې یې هیڅ فکر مکوه بڼه شو چې دا
ناروغه میرمن جوړه شوه

دبدو پر ځای ښه کول د هونښیارانو کاردی او بل دا نه وینی چې ستا د پلار د لاس نښانی مو هم گوتو ته راغله .

شینخالی او مور یې د کوتی په در وازه ننو تلی او هره یوه د ځانه سره سوچونه او فکرونه وهی په دی فکرونو کې دواړه بېده شوی وی او سهار وختی یې له مور او پلار څخه رخصت شولی ، شاه پرو خپلې دندی ته او شینخالی د هېواد مرکز خپلې د زده کړی ځای ته لاړی .

شینخالی څو اونۍ که په ټولگی کې به ناسته وه او که د فاکولتی په چمن کې د خپلې مور کبسی به یې په غوږونو کې انگازی کولی نژدی وه چې لېونی شی هغه وچې د خپلو خوږونو همزولو او هم صنفیانو د هغې فکر په بله کړ .

اوس نو دشینخالی فاکولته چې پای ته یې ورسوی پوره یو نیم کال لا پاتی دی چې د یوه ښایسته

ځوان (میوند) سره چې د شریعاتو په پوهنځی کې یې تحصیل کاوه او د هغه هم یو نیم کال پاتی وچې خپلې زده کړی پای ته ورسوپیښند گلوی پیدا کړه .

شینخالی له دی موضوع څخه خپله مور شاه پرو د لیک په واسطه خبره کړه هغه و چې شاه پرو خپلې لور شینخالی ته د لیک په ځواب کې داسې ولیکل .

شینخالی لوری دا چې ته خو ښه یې او داچې تا په لیک کې د میوند د لیاقت او ښه سر یتوب لیکلی زما هم در خوښه ده خو که زما نظر او مشوری ته گوری یوازې دومره صبر وکړی چې تحصیل مو پای ته

ورسپیری او تنخوا خواره شی او بیا کوزده وکړی نور نو ستا سو خو ښه ده

کله چې دا لیک شینخالی ته ورسیده نو یې دا خبره له میوند سره شریکه کړه نو میوند هم دا خبره ورسره ومنله او د شینخالی د مور خبره یې په ځای او ښه و بلله .

اخیر یې په دی پریکړه وکړ له چې کله مو زده کړی له خیره سره خلا صی شوی په دندو و گمارل شویا به له خیره سره د کوزدی بند وبست کوو .

او ستا د مور دا خبره ډېره او ډېره پر ځای ده مشران تجربه لری د ژوند په مسا ییلوتر مور دوی ښه پوهیږی

او له بلی خوا ستا د مور خبره په دی هم صححه چې که زه او ته همدا اوس کوزده سره وکړو بیا به له تا هم درسونه پاتی وی او له ما به هم پاتی وی ، اودا خبره تر دی پوری درته کوم چې زموږ په کلی کې یو ځوان وه او هغه هم همداسې په فاکولته کې وه فاکولته یې دوه کاله وویله په دریم کال یې پلار ورته کوزده وکړه بس له کوزدی سره تحصیل او فاکولته پاتی شوه او بیچاره اوس موټروانی کوي که یې په هغه وخت کې کوزده او واده نه وای ورته کړی اوس به د حکومت غټ سړی وای نو ځکه وایم چې ستا د مور خبره می په زړه کلکه ولگیدله.

شینخالی او میوند دواړه په زده کړو بوخت ول او په هر سمیستر به شینخالی او میوند د یوه اوبل سره سیالی کوله او دا شرط یې سره ایښی وه چې په هر سمیستر کې که د هر یوه نمری ډېری وی هغه بل به ورته ملمستیا ورکوي او یا هره تحفه چې وغواړی هغه بل به یې ورکوي .

د دوی ددواړو تر منځ سیالی روانه وه په دو سمیستر ونو کې ددواړو نمری یو ډول یعنی سره مساوی وی په دریم سمیستر کې د شینخالی نمری د میوند څخه ډېری او زیاتی یې وړی وی .
نو شینخالی میوند ته وویل اوس څنگه شو په خپل قول ولاړ یې او که څنگه .

میوند وویل د میرو یوه خبره ده زه درته حاضر یم ملمستیا غواړی او که تحفه غواړی ؟

شینخالی وویل زه به د ځانه سره فکر وکوم سبا در ته وایم .
دواړه سره جلا شول میوند خپلې لیلی ته لاړ او شینخالی خپلې لیلی ته لاړه .

میوند چې لیلی ته لاړ نو یې له ځانه سره وویل که شینخالی سبا راغله او تحفه یې وغوښتله

او هغه هم داسې تحفه چې ددې په درد وخورى نو رینستیا هو ښیاره انجلی ده او که یې ملمستیا و غو ښتله نو بیا هسی .....

په دی سبا شینخالی راغله او میوند ته یې وویل د ملمستیا څخه تیره یم خو یوازې او یوازې درى توکه د داکتری کتا بونه د کتابو نمونه یې هم ورته ورکړل چې دا راته واخله چې په را تلونکې کال کې هودغه کتا بونه وایو .

کله چې شینخالی د تحفی خبره یاده کړه میوند په خپل زړه کې وویل چې والله انجلی خو

هو ښیاره ده خو چې د کتابو یې ورته وویل نو میوند ډېر، او ډېر خوښ شو او په زړه کې یې

وويل شينخالی د هر څه وړتيا لری .

ميوند ورته وويل فقط دوه اونۍ وخت راکړه ، شينخالی ور سره ومنله .
يوه اونۍ لانه وه تيره شوی چې د جگړې اور د هېواد تر پا يتخته چپرته
چې شينخالی فاکولته وای را ورسيدله دوه ورځې کې د ښار په کوڅو او
واتونو کې د ټا نکونو درزهار د ځمکې لخوا او د جنگي الوتکو غږ مېهار د
اسمان لخوا پيل شو ښار د جنگ په لمبو کې تک سور
ښکا ریده او د اور لو گي اسمان ته پورته کېدل مکتبونه او فاکولتې
وتړلی شوی ټول زده کوونکي او محصلين په کورنو کېنا ستل .

شينخالی هکه پکه وه چې اوس څه وکړي په ښار کې خو کوم خپلوان
هم نلری چې هلته ورشی او د ميوند کور هم دلته نشته چې د هغوی
کورته لاره شی او په دی هم نه پوهیږي چې دا جنگ به څه وخت
دریږي چې د فاکولتې زده کړی پيل شی هغه وو چې د جنگ په دريمه
شپه دولت اعلان وکړ چې د زده کړی موسسې تر بلې خبر تيا تړل
شويدی .

شينخالی نو اوس په دوه کې ده چې که د خپلې مور خواته لاره شی په
مو ترو کې خو بېله شرعی محرم څخه په ښار کې نشی گرځيدلای نو په
ليني موټرو او بيا له مرکز د مور تر ښاره پوری تگ په يوازې سر خو
بېخی ددوی په ژبه او قانون کفر دی کفر او ددې د ولايت چې هلته يې
دمور کور دی دهغه ولايت خو په فاکولته کې نه انجونۍ محصيلی شته او
نه هم هلکان چې له هغوی سره يو ځای لاره شی او دا هم بده وه چې له
ميوند سره د ميوند ولايت او کورته لاره ته لاره شی.

هغه و چې میوند ته ورغله دواړو دا و پتیبله چې میوند به له شینخالی سره ددوی یعنی د شینخالی تر کوره لار شی دا به ورسوی او میوند به بېرته راشی.

خو دوی دواړو سره وویل چې که کوم چا پوښتنه کوله چې تا سو دوه څه سره کېږی مور به ورته وایو چې مور سره خوند او میر من یو . هغه وه چې د سهار لمنځونه یې اداکړل په مو تر کې سپاره شول او مخ د شینخالی د مور د ولایت پخوا یې حرکت وکړ د یوی ورځې لاره یې په دریو ورځو ووهله ځکه چې له یوی خوا سړک خراب وه او له بلې خوا هر یو میل بېرته پا ټکونه پراته وه په هر پا ټک کې تلا شی وه په یو او بله بهانه به یې یو ساعت یا زیات وکم درولی وه .

کله ، کله به یې ځوانان کښته کړل او په دی پلمه چې ږیره نلری داسې او داسې نور خو کله چې به د سپرلیو او یا دریور لخوا یو څه پیسی د پا ټک قوماندان ته ور کړل شوی بیا به یې مو تر ته د حرکت اجازه ورکوله .

کله چې د شینخالی دوی ښار ته را ورسیدل په دی ښار کې هم جنگونو زور اخیستی وه ښوونځی تړل شوی وودلته هم هر واټ او هری کوڅی یو پا چا او څو قوماندانا نو په واک کې وه ،

کله چې دوی د شینخالی کورته را ورسیدل شاه پرو چې د خپلې لور څخه دا خبره واوریدله چې دا میوند نومپری او د شریعاتو په پو هنځی کې زده کړی کوي شاه پرو پوهه شوه چې دا هم هغه هلک دی چې شینخالی راته په لیک کې لیکلی وه .

مور يې يوڅه چرتی غوندى شوه چې دوى لکه چې سره کوزده کړى وى ، خو شينخالى پوهه شوه چې زما د مور په زړه کې څه دى نو يې خپلې مورتې وويل مورې مور ستا خبره ومنله له هغه وروسته شاه پرو پوهه شوه چې تر اوسه يې ديوابل سره کوزده نه ده کړى .

ميوند وروسته له دوو شپو څخه چې سترپا يې وختله د شينخالى او د هغې د مور څخه و غوښتل چې نور ده ته اجازت ورکړى ځکه چې دده مور او پلار هم په انديبنه کې دى د شينخالى مور د ميوند پيسى دده د بوټو د تلى په منځکې ځاى پر ځاى کړى يوازې د موټر کرايه او د ډوډى پيسى يې په جيب کې ورته کېښودلى ميوند ورته وويل ادى جاني دا پيسى د بوټو په منځ کې ولى راته وگنډلى ؟

د شينخالى مور ورته وويل زويه کا شکې يوه پا چا هى وای بيا نو چې هره پيښه شوى وای هغه ته به ورغلى وای او خپل شکايت به دى ورته کړى وای ويني چې په هر واک کې يو پا چادى نو په دى اوږده لار خو تر سلو پا چا هيو څخه هم ډېرى دى او بل دا هغه بله ورځ زمور د يوى معلمى ورور له هغه بل ښار څخه راته په لارى يې موټر څو ځايه تلاشى کړى دده په گډون د ټولو سپر ليو څخه يې پيسى او نور قيمتى شيان د پو ستو ولاو ور ځينى اخيستی نو

ځکه مى پيسى د بوټو په تلى کې درته و گنډلى ، په دى وخت کې شينخالى وويل ؟

ميونده کله چې ورسيد لى احوال به را کوي چې زړه مو په قرار شى .
ميوند ورته وويل چې ورسپرم دستى ليک درته را لپرم تيليفونونه خو خراب دى او لکړى يې

نړولی دی خو لیک حتمی درته را لیرم.

شاه پرو وویل زویه پام چې لیک را ونه لیرې ځکه چې په نوم لیکلی کا
غذ له چا سره نه پر یردی او وایې چې دا لیک وړونکې جاسوس دی نو دا
موټروان بېچاره په وهلو او ډبولو مه ورکوه .

شینخالی وویل میونده دا زما قلم واخله کله چې ښار ته ورسیدلی
همدغه موټر وان چې تا وړی هغه به یې مور ته بېرته راوړی بیا نو پو
هیرو چې ته رسیدلی یې.

شاه پرو وویل دادی لابل غم وایې چې زه دی په دین کې شک لرم او ته
راته موریدان نیسی

هغوی لیکلی کاغذ نه پر یردی ته قلم ورباندې وړی اورا وړی قلم چې له
چا سره ووینی هغه خو بې سواله او بې جوابه وژنی گوره میونده زویه که
ته هم په جیب کې قلم لری هغه دلته

پر یرده او له ځانه سره یې مه وړه او بل دا چې که پر لاری پاتک والا یا
بل چا در نه پو ښتنه کوله چې په لیک لوست پو هیرو ورته منکرشه
ځکه د لیک لوست والا خلک ددوی په نظر

غټ کا فر دی پام چې په کومه بله بلا وانه وړی.

اخیر شینخالی میوند ته وویل دا زما د زلفو تار در سره واخله په دی خو
څوک شک نکوي

کله چې ورسیدی همدغه ددې موټروان په لاس را ولیږه ، ددې خبرې
په اوریدو سره د میوند تندې تریو غوندی شواو ورته یې وویل زه ستا د
زلفو یو تار ددوی په دی ټوله پا چا هی نه ورکوم او بل زه یو پښتون یم او

د پښتنی شیدی می رودلی دی دومره بی غیرته نه یم چې ستا د زلفو
تار د بل چا په لاس ورکړم ؟

شاه پرو پوهه شوه چې د شینخالی دا خبره په میوند بده ولگیدله نو یې
ووویل میوند ه زویه د شینخالی مقصد دا نه وه یوازې د ځان او مور د
ډاډینی د پاره یې دا خبره وکوله .

په اخیر کې میوند وویل زه یوه چاره کوم او تا سوته په هر ډول چې وی
ډاډ در کوم چې زه ورسیدلم او ددې ډیور په لاس احوال درته را لیرم .

میوند د شینخالی او د هغې دمور سره مخه ښه وکړه میوند په موټر کې
کېنوست شینخالی د خپلې مور سره د موټر له څنگه ودریدلی کله چې
موټر حرکت وکړ دوی هم دلاس په ښورولو سره یې یو وار بیا مخه ښه
ورسره وکوله په دی وخت کې شاه پرو خپلې لورته تندې تریو غوندې
کړ او ورته یې ووویل لوری تا زده کړی هم کړی یوه پښتون ته څوک
داسې خبره کوي

ودی لیده چې میوند هم هغه د چا خبره کلک پښتون دی څومره بده
ورباندي ولگیدله .

مورې زما مقصد دانه وه چې تا او میوند بر داشت ور ځینی وکړ .

لوری بیا دی پام نیسه چې بله ورځ داسې بېکاره خبره دی له خولی ونه
وزی .

مورې خبره تیره شوه پوهه نشوم او د ښځې خو ته پوهیږی چې عقل یې
کم وی زما عقل هم دومره رسیدله او بس .

نه لوری ته د نورو ښځو سره ډېر فرق لری ته خو نو اوس هم تحصیل
یافته یې او بل ډاکټره یې سبا به ناروغان درته راځی ته باید له خپلې

خولی او ژبې سره ډېر احتیاط وکوي چې کومه خبره ښه ده او کومه بده خیر په هر صورت میوند هو ښیاری سړی دی په زړه کې یې نه ساتی او زیاته یې کړه لوری دا میوند خو ماته ډېر ښه با اخلاقه او پوهه سړی ښکاری خدای د وکوي چې په خیر سره ور سپړی او ارامی شی چې دا ستا واده په خپلو سترگو وویښم.

میوند دهغې گړی نه چې د شینخالی څخه یې رخصت واخیست دلاری د پاتکونو په چرتونو کې شو لیږ بېر ته نه و تللی چې میوند را ولاړ شو او خپله کرایه یې موټروان ته ورکړه ځکه بېریده که په لاری پاتک چپان دا پیسی ورنه واخلي او کله چې درپور کرایه و غواړی په هغه گړی خو بوټ نشی خیرلای چې کرایه ورکړی یوازې لیږ پیسی یې د خوراک د پاره په جیب کې پر ښودلی .

میوند چې لاری او دلاری پاتکوته و کتل ر ښیتیا هم په دی دوو دریو ورځو کې سړک بل ډول شوی وو پاتکونه ډېر شوی وو او هر پاتک ډول، ډول امرونه کول او ډول، ډول خپرو څخه یې بد راتله .

یوه پاتک ته به چې راغلو چا چې به ږیره خریلی وه هغه یې واهه او ډ باوه بل پاتک ته به چې راغلو هغه چا چې بیا ږیره درلوده هغه یې وهل او ډ بول په یوه پاتک کې خو خپله میوند هم څو قنداغه ووهل شو چې ولی ژیره لری که څه هم دمیوند ږیره کوچنی وه ځکه چې هغه ځوان وه ادی چا خبره په مخ یې اوس نوی د ږیری یو تور خط ښکاریده .

په یوه بازار کې چې سپر لی د ډوډی خوړلو د پاره کښته شولی میوند هم کښته شو او د یوه دوکان څخه یې د ږیری د خریلو یوه چاره

واخيستله او بېرته موټر ته راغی په موټر کې کېنوست دمخ نيما يې خما
ريره يې وخريله او د نيما يې مخ ريره يې همداسې پريښودله
او خپله لنگوته يې داسې وتړله چې د مخ خواته شمله يې اوږده کړه او
مول يې وواهه .

کله چې به داسې پاټک ته را ورسيدل چې د ريری والا به وه ده به هم د
خپل مخ خريلی خوا پته کړه او د ريری خوا به يې ښکاره کړه ، او چې
داسې پاټک ته به را ورسيدل چې ريری يې خريلی وی ده به هم دمخ
خريلی خوا به يې ښکاره کړه تر خو چې ښار ته را ورسيدل هر يوه که
ريره يې درلوده او که يې نه درلوده په وارو ، وارو يې وهل او ډبول وخرل
خو يوازې ميوند وه چې يوازې يو وار يې وهل وخورل .

وروسته له څلورو ورځو د هېواد مرکزی ښارته را ورسيدل ميوند چې
کله له موټر څخه کښته شو نو يې دريور ته وويل کله چې بېرته لاری
هغه زما مور ته ووايه چې د تاسو دری ټوکه
کتا بونه پور وړی يم .

کله چې ميوند له موټره کښته شو نو منتظير وه چې کوم تکسی پيداشی
او خپل مقصد ځای ته ځان ورسوی خو يو ه ورته وويل وروره د تکسی
په انتظار مه درپره ځه خپله لاره وهه تکسی مکسی نور نشته او هر
چېرته چې ځی پلي به ځی .

ميوند هم پلي روان شو گوری چې دلته هم همداسې حال وه لکه د هغه
اوږدی لاری پاتکونه .

دادی اته ورځې ورو سته هغه دریور چې میوند یې رسولی وه د شاه پرو کورته راغی شاه پرو او شینخالی ته یې وویل چې هغه ستا سو خپلوان می ورساوه او نښه یې داده ویل یې زه دری توکه کتابونه پوروی می . شاه پرو وویل کتا بونه دری توکه ؟

شینخالی وویل صحح ده صحح ده خیر یوسی راځه یوه پیاله چای و څښه بیا لار شه دریور ورته وویل نه وخت نا وخته دی تا سوته د ډاډ د پاره راغلم چې د تاسو خپلوان په خیر سره ورسیده شینخالی بیا ور څخه مننه وکوله.

بیا مور له خپلې لور شینخالی څخه وپوښتل کتا بونه د څه شی کتابونه بیا شینخالی خپلې مور ته ددې او د میوند د شرط ټوله کپسه وکوله مور یې وخنډل او په توکو یې خپلې لورته وویل بله وار اوبل وخت له چاسره شرط مه وهه چې خدای مکره کومه ورځ به دی له چا سره شرط وهلی وی او شرط به وبا یلی بیابه پښیمانی کوی .

مورې ته بلی خواته لاری دومره بې عقله خونه یو چې له هر چا سره شرط ووهم دا خو زما او د میوند تر منځ یوه سیالی وه او بس او تا هم ور ځینی د ادم او درخانی نکل جوړ کړ دادی مورې ستا خبره می په غوږو واوریدله بیا به تردی چې له تا سره هم په کومه خبره شرط نه وهم چې مور می یې بل څوک لا هلته پریرده .

اوس نو میوند د خپل مور او پلار سره په یوه ولایت کې او شینخالی د خپلې مور سره په بل ولایت کې ژوند کوی .

پوره دری کاله تیر شول چې میوند او شینخالی دیوه او بل څخه هیڅ احوال نلری ځکه د تیلیفون لکړی خو لا څو کاله پخوا د غو .....نړولی

وی او لیک هم د یوه او بل ځای څخه نه وړل کېده او نه هم چا ددې وس درلود چې کوم لیکلی کاغذ په خپل جیب کې واچوی ځکه چې پا چا هی دی داسې خلکو په لاس کې وه چې د قلم ، کاغذ، سواد، زده کړی، علم او فرهنگ دو بنمندان وه .

پوره دری کاله او څو میاشتی تیری شوی چې د مرکزی دولت لخوا د یو ونځیو او د لوړو موسیسو د زده کړو د بیا پیل خبر ورکړ . شینخالی هم له دی خبر تیا خبره شوه او میوند په دی سبا د خپل کور او کلی څخه د هېواد مرکز ته ځان را ورساوه دری ورځې تیری شوی شینخالی معلومه نشوه .

میوند ته دا اندیبننه پیداشوه چې شینخالی ته حتمی کوم مشکل پیداشوی او یا هم خدای مکره کومه پیښه نه وی ورته رسیدلی د هغې خو د زده کړی سره ډېره مینه درلوده نه چې چا خطا استلی نه وی چې تحصیل په درد نه خوری خو شیطان ډول ، ډول فکرونه په زړه کې وراچول او کله به یې بیا وویل هغه خو عاجزه ده له چا سره راشی . هلته شینخالی هم په دی فکر کې وه چې څنگه لاره شم د لاری پاتکونه خو همداسې لا په خپل ځای پراته دی د ډېری خواشیني څخه یې چې درسونه ور څخه تیر نشی د ډېرو اندیبننو څخه یې شونډو تبا کې وکړی (شونډی یې ووتلی) .

په څلورمه ورځ میوند تصمیم ونیو په هر ډول چې کېږی باید د شینخالی ولایت او ددوی کورته ورشی که کومه پیښه خدای مکره نه وه شینخالی به له ځانه سره راوولی .

بله ورغ شينخالی او مور يې په دی بحث او خبرو کې وی چې څنگه او د چا سره شينخالی مرکز ته لاره شی چې دسرای در وازه وټکېدلنه کله چې شاه پرو دروازه خلاصه کړه گوری چې میوند ددروازی شاته ولاړ دی .

شاه پرو د میوند په لیدو سره ډېره خو شحاله شوه بېله دی چې له میوند سره روغ او جوړ وکوي په شينخالی يې غږ وکړ ، لوری راشه وگوره څوک راغلی هله ژر شه شينخالی په بېره راغله دروازی ته لانه وه رارسیدلی د مور څخه و پوښتل مورې څوک دی مور يې ورته وویل ستا ستا د کتا بوپور وړی دی پور وړی .

شينخالی راغله په میوند يې سترگی ولگیدلی د روغېر په وخت کې يې ورته وویل میوند جانه

څه در باندي شوی څنگه خراب شوی يې .

میوند ورته وویل دا انقلابونه نه وینی دا انقلابونه په یوه حال پاته شوی چې زه بیا په خپل

حال پاته شوی وای او تا هم خپل ځان ته په اینه کې کتلی چې ته څنگه شوی يې شونډان دی داسې تیاکې لکه د بزگر لاسونه .

په دی وخت کې د شينخالی مور میوندته ادی چا خبره د سوداگر په سترگه په ځیر ، ځیر وکتل چې څنگه زما دلور او دده جوړه به څنگه وی .

خیر په هر صورت د شپي میوند ته مخ را وړاوه او ورته يې وویل شينخالی سبا باید وختی حر کت وکوو ، د شينخالی مور وویل زوبه نن

راغلی یې ستر یا چې دی خلاصه شوه بیا به لار شی، خو میوند ټینگار وکړ چې باید لار شو چې درسونه پیل کېږي .

سهار د خدای په امانی په وخت کې د شینخالی مور بو خه وچه ډوډی، پراتی، او یو پوخ کړی چرگ چې په یوه کڅوړه کې یې اچولی وه میوند ته ورکړل او ورته یې وویل دا په لاری بیا سره وخورئ .

میوند وویل مورې اوس هغه پخوا وختونه نه دی چې یو څوک به په سفر تله د کور والا و به ډوډی او خوراکی شیان ورکول چې په لاری وږی شی بیا یې وخورئ اوس خو هر چېر ته هو ټلونه دی هر څه پکښی پیدا کېږي .

د شینخالی مور ورته وویل دا د غم هو ټلونه یې کړی په ټولو کې یاد سپیانو غو ښی پخوی او یا د کار غانو غوښی بیا وایې چې دا د پسه غو ښی دی یا هم د چرگ غو ښی دی مسلمانی چېری پاته ده مقصد پیسی پیدا کړی نور سر نه پسی گرزوی چې حلالی دی که حرامی .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

دادی د څو ورځو نه وروسته میوند او شینخالی خپلې فاکولتی ته را ورسیدل

شینخالی چې خپله فاکولته او د فاکولتی چمنونه ولیدل هکه پکه شوه، د فاکولتی دیوالونه په کارتو سو سوری، سوری شوی وه د کړ کېو شیشی خو یوه لاروغه نه وه پاتې دروازی ځینی جوړې، ځینی ورکې او ځینی نوری ډږی وږی پرتی وی د فاکولتی په چمنو کې هم لو حی درول شوی

وی او ور باندې لیکل شوی وه پام چې د ما ین خطر دی لنډه دا دا د زده کړی

مو سسه د زده کړی د مو سسی په ډول نه بلکې د کر بلا د جنگ د ډگر په ډول بنکا رید له

شا وخوا سیمه ټوله ډارونکې او له وهمی څخه ډکه وه او شاوخوا کورونو کې هم څوک نه بنکاریدل او سیدونکې یې ټول بلی خواته مها جر شوی وه او ټوله فاکولته د هدیری په ډول بنکا ریدله او هره ورځ به یې د فاکولتی له چمنونو څخه یو یا دوه د مړیو جسدونه له خاورو را کښل.

د فاکولتی درسونه پیل شول خو داسې درسونه نه وه لکه هغه دری کاله وړاندې ځکه چې له یوی خوا ډېر استا دان مهاجر شوی وه ،محصلین هم لکه د استادان په ډول یا مها جر شوی وه او یا هم د جنگ له بېری فا کولتی ته نه راتله دوی هم گرم (ملامت) نه نه وه هره گړی د جنگ د پیل امکان وه همداسې څو واره پېښه هم شوه خپله ځینو ، ځینو محصلینو هم سلاح گانی درلودی او په خپل منځکې به سره په جنگ شول په یوه نا چپزه خبره به چې لیر سره لاندی او باندې به شوه مړی او ټپیان به د لیلی په دهلیزو کې په وینو سره ، سره پراته وه څوک وه چې پو ښتنه وکوي هر محصیل په یوه تنظیم او حزب پری تړلی وه نو ددې له مخی هم ډېر استادان او محصلین خپلو درسوته نه حاضریدل موږ ډېر لیر شمیر محصلین او استادان چې بل ځای مو د شپی د تیر ځای نه درلود له مجبوریته مو شپه په لیلیه او ورځې مو په صنفونو کې تیر ولی د رسونه هم هغه د پخوا په ډول نه استادانو تشریح کول او نه محصیلینو زده کولای شول ځکه چې دفاکولتی کتا بخانی د کتابو سره

په جگړه کې داور په لمبو کې ايری ، ايری شوی وه دا پا ته يونيم کال
تحصيلی دوره يي ادي چا خبره د زړه په وينو پای ته ورسوله

په دی وخت کې شينخالی خپلې مور ته احوال وليږه چې يوه اونۍ
ورسته زموږ بری ليکونه ویشل کېږی او دی مراسمو ته د ټولو محصيلنو
پلرونه راځی د میوند پلار هم راځی ، کله چې شينخالی له دی خبرې
خبره شوه دستی يې تصميم ونيو او وه يې ويل شينخالی خو پلار نه لری
په هغه ورځ چې بری ليکونه ویشل کېږی زما دلور غاړی ته به څوک د
گلو نو امیل ور اچوی نو يې و پتيله چې خپله لاړه شی او د شينخالی
دبری ليک دا خيستلو په وخت کې بايد دهغې غاړی ته په خپلو لاسونو
د گلونو هار ور واچوی.

دا دی هغه ورځ را ورسیده چې شينخالی او میوند خپل تحصيلی
سندونه تر لاسه کوي

په هغه ورځ چې د شينخالی او میوند بری ليکونه ویشل کېدل د
شينخالی مور شاه پرو هم په دی مراسمو کې گډون وکړ دمیوند مور او
پلار دواړه ودی مراسمو ته راغلی وه میوند د شينخالی مور خپل مور او
پلار ته ور وپیژندله دوی دری واړه دیوبل سره د پیژنکلیو څخه خوښ
او خوشحاله شول او شينخالی وویل دادی د خپلو اولادو له برکته موږ او
تا سو وکولای شول چې یواو بل سره و پیژنو میوند لکه چې پخوا د
شينخالی په باره کې خپلې مور ته ویلی وه

په دی وخت کې د میوند مور د شينخالی مور ته په خدا کې وویل خدای
د وکوي چې زموږ دا پیژند گلوی مو په اوږده دوستی بدله شی د میوند

پلار که خه هم یوی خواته ولاړ وه او نه یې غوښتل چې د ښځو په مجلس کې ځان ور گډ کړی د میوند دمور ددې خبرې په اړویدو چې د میوند مور د شینخالی مور ته وویل چې دا پیژندگلوی دی خدای په اوږده دوستی بدله کړی غوږنه یې څک شول او په زړه کې یې یو څه ورتیر شول او له ځانه سره یې په زړه کې وویل چې والله تر دی کاسی لاندی کومه بله نیم کاسه شته ځکه دلته خونور هم د محصلینو پلرونه او میندی ډېر راغلی دی له نورو سره خو یې مور معرفي نکړو او یوازې یې د شینخالی سره و پیژندلو، دلته خو حتمی یوه خبره شته خیر په منا سب وخت کې به ورنه تپوس وکړم دلته شاپرو د خپلې لور خواته ورغله او په خبرو ورسره بوخته شوه .

دمیوند پلار دخپلې مېرمنې څخه و پوښتل چې ای دمیوند مورې د شینخالی مور ته دی دا خبره څنگه وکړه چې دا زموږ پیژندگلوی دخدای په اوږده دوستی بدله کړی هغې ورته وویل سر په او س ددې خبرو وخت نه دی بیابه په ارامه او قراری دا خبره درته وکړم.

د شینخالی مور شاه پرو د بری لیکونو د ویش په مرا سمو کې د خوښی او خو شحالی او ښکې تو یولی او په زړه کې به یې ویل کاشکې د شینخالی پلار ژوندی وای او په دی مرا سمو کې ناست وای او د زړه ارمان یې ختلی وای .

د بری لیکونو د ویش په مهال د لوړوږو تحصیلا تو وزیر وویل د هر څه نه مخکې هغو ته چې نن د بریالیتوب بری لیکونه اخلی ټولوته د زړه له کومی مبارکې وایم او داهم باید ووايم هغه چا چې لوړی نمری اخیستی د بری لیکونه سره یو ځای دویته د مقرری مکتوب هم ورکولی کېږی.

کله چې د بری لیکونو لړۍ پیل شوه د شینخالی د نوم په ویلو سره شاه پرو راغله او د شینخالی په غاړه کې یې د گلوهار واچاوه ورپسی میوند د میوند مور او پلار هم د شینخالی په

غاړه کې د گلونو قطارونه یو په بل پسې ور واچول.

بیا د میوند نوم واخیستل شو دهغه په غاړه کې اول دمیوند مور ، پلار او

بیا د شینخالی مور او خپله شینخالی یې غاړی ته گلان ور واچول .

کله چې شینخالی خپل د بری لیک او ورسره د مقرری مکتوب ولید

میوند او خپلې مور شینخالی ته یې وویل دادی زه دپایتخت د زیږنتوی

په روغتون کې مقرر شوی یم او میوند هم خپل مکتوب وکوت گوری

چې میوند هم د پایتخت په یوه محکمه کې د قای په توگه مقرر

شویدی ټولو په ډېره خوښی او خوشحالی دواړو ته دمقرر یو مبارکې

هم وویل.

په دی سهار شینخالی د خپلې لو شینخالی او میوند څخه رخصت شوله

او خپل ښار ته چېری چې د سواد د زده کړی په کورس کې د ښونکې په

توگه دنده درلوده لاره.

د میوند مور او پلار خو لا د بری لیکونو د ویش نه خو ساعت وروسته د خپل کور او کلی په خوا تللی وو خو هغه وخت چې دوی کور ته ورسیدل او دشیپې ډوډی و خو ږله شوه د میوند پلار خپلې مېرمنې ته وویل ښه اوس نو ووايه ، د میوند مور ځان نا خبره واچاوه او وه یې ویل څه ووايم ؟ د میوند پلار ورته وویل څنگه بیا دی هیر شول هغه د شینخالی مور ته چې دی وویل دا پیژندگلوی دخدای په دوستی بدله کړی ، د میوند مور وویل سړیه یوه خبره وه تیره شوه

نا رینه می نه لید او دومره په خبرو پسی گر زیدل می نه لیدل.

د میوند پلار ورته وویل ښځې بار اوښ می تر سترگو په پته مه تیره وه اخیر زه هم انسان یم ډوډی خولی ته وړم نه غورپوته.

د میوند مور ورته وویل چې یو هیږی حاجت نه شته چې په دی نیمه شپه له سره تر پا یه ټوله کپسه در ته وکوم او که ډېر شله یې او غواړی چې در ته ووايم نو غور ونیسه میوند او شینخالی مینه سره لری او غواړی چې کوزده او واده سره وکړی او میوند تر اوسه دیته معطله وه چې خپلې زده کړی پای ته ورسوی او وروسته بیا له تا سره په دی باره کې سلا او مشوره وکوي اوس چې یې زده کړی پای ته ور سولی که دی خوبښه وی نودا گز او دا میدان دا سبا ورشه او میوند ته دا انجلی وغواړه . د میوند پلار وویل بیا ونه وایې چې بزرگ نه یم زه په هغه گړی لا پوه شوم چې حتمی کومه خبره شته او که ریښتیا در ته ووايم ما خپله چې دا انجلی څه نومیده نوم یې رانه هیر شو هو شینخالی که هلته خلک ډېر نه وای په هغه محفل کې می ورته خواستگار ی کړی وای

دا چې د میوند خوبه ده زما لا پروڼ خوبه وه .
خو ورځې تیری شوی د میوند پلار دکلی څخه راغی او د میوند دفتر ته
ور غی وروسته له روغ او جوړ څخه د میوند پلار خپل زوی ته وویل ؟
زویه ستا مور د ستا او دشینخالی په باره کې ماته څه وویل چې ستا رضا
وی زموږ هم خو بڼه ده خودا کار که ژر وشي بڼه به وی تر اوسه موږ لا
ژوندی یو اوبل دا چې په ژوند هیڅ باور نشته بیا په دی خدای وهلی
جنگ چې لاندې او وچ یعنی گناه کار او بې گناه ته نه گوری ږندی مرمی
دی د هر چا په تقدیر چې برابره شوه هغه له منځه وړی که خدای وکړی
ی ستا سو ما شومان په خپلو سترگو ووینو دا به لا بله خو شحالی وی .
میوند وویل پلار ه ستا خبره بلکل ټیک ده خو یو څو موده صبر وکړو
چې موږ خپلې تنخوا گانې مخواگانې واخلو او خپل بار په خپلو اوږو
پورته کړو نه دا چې زموږ بار ستاسو په اوږو بارشی ، زویه دا کوم بار نه
دی چې موږ یې نشو پورته کولای خدای (ج) دومره د حلا لو راکړی چې
دا بار پورته کړو او بیا دا چې هر زوی په پلار حق لری چې خپل زوی په
کوزده او واده کړی ، زویه زه او ستا مور دواړه ارمان او هوسونه لرو نودا
یو هوس خو ته کولای شی چې زموږ دا هوس ته پوره کړی .
میوند وویل پلاره چې داسې ده نو له خیره سره دبلې میاشتی په اخیره
کې به دا کار وکوو زه په له شینخالی سره وگورم چې هغه پکښی څه
وايې که مخی یا وروسته مو پر یکړه سره وکوله تاسوته حتمی خبر در
کوو تلواره د شیطان کاردی .
پلار یې وویل هغه دی نه دی ارویدلی چې وايې په ښو تلوار په بدو تا
مل.

میوند وویل پلاره تر هر څه یې خیر بهتر دی زه حتمی تا سوته خبر در کوم .

زویه زه خپله له شینخالی سره یو ځل ونه وینم ؟

نه پلاره له هغې سره مه وینه هغه بېچاره ډېره بې جرا ته ده او په دی خبره شر میری او له بلی خوا هغې ته کومه نا امیدۍ ونه در پری او په زړه کې ونه وایې که زما پلار ژوندی وای هغه به هم زما خواستگار کونکې هلک ته ورغلی وای او د هلک سره به یې خبرې کړی وای نه پلاره چې ور نشی ښه به وی .

د میوند پلار هم د خپل زوی سره ومنله او د شینخالی له لید وڅخه تیر شو او د خپل زوی سره یې مخه ښه وکړله او د خپل کلی پخوا روان شو . ما زد یگر نا وخته میوند د شینخالی دکار ځای ته ورغی ځکه چې شینخالی په ښار کې کور نه درلود شپه ورځ په روغتون کې وه نویه شینخالی ته یې دخپل پلار دراتگ په باره کې ورته وویل شینخالی ورته وویل ډېره ښه خبره دی ورته کړی دادوه میاشتی تنخوا چې مو واخیستله بیا به نو له خیره سره دا د خیر کار سره پر لپسی کړو او تر هغو به مور هم ځینی ، ځینی د اړتیا وړ شیان واخلو هر څه چې تیار شول بیا به دوی ته خبر ورکړو .

ه ه ه

ه ه ه

پوره یوه میاشت وروسته میوند خپل پلار ته تیلیفون وکړ چې د را تلو نکې جمعې په ورځ له خیره سره زموږ د کوژدی ورځ ده مگر که را تلی یوازې راشه مور دوی می مه په تکلیفه وه

او بل دا ډېره گڼه گڼه مو نه خو بښېږی او بل دا چې دلته نه زه کور لرم او نه یې شینخالی لری یوازې څو کسه همصینفیان دی او بس ځکه د شینخالی مور هم نه راځی ځکه هغه هم دولتی دنده لری وخت نه لری چې راشی او همدا ددې لاره هم اوږده ده .

هغه وه چې میوند خپل یوڅو د محصلی دوری انډیوالان خبر کړل او شینخالی هم څو همصینفیانی خبرې کړی د جمعی په ورځ دمیوند پلار د خپل کوچنی زوی سره راغلل او

دښار په یوه هوټل کې سره کېنا ستل د شینخالی همصینفیانی دیوی او بلی سره ویل گوه د چا چې خدای سموی هغه ده شینخالی او میوند هم دولتی دندی پیدا کړی او هم اوس دادی کوژده سره کوي مور خو تر اوسه لا دندی ندی پیدا کړی هری اداری او وزارت ته چې د دندی د غو بښتلو د پاره ورځو یا کمبود نه لری او که ویهم واسطه او پیسی غواړی ، د میوند همصینفیان هم همدا ډول خبرې کوي

د میوند پلار خپل زوی ته وویل زویه دا څنگه کوژده ده د ساز او سرور شته نه هم خپل او خپلوان.

پلاره دومره بېر وبار ته ضرورت نشته نو که خلک ډېر وی له یوی خوا مصرف ډېر پېری

نو دومره ډېر مصرف ته اړتیا نشته او بل مور او تا سوباید د اسلامی شر یعت سره ځانونه برابر کړو او بل بی ځا یه او ډېر مصرف د شیطان کار دی لکه چې وایې المصر فون اخوان لشییا طین.او له بلی خوا که هر څومره خلک زیات راشی او ډېر مصرف وشی والله که څوک خیر یوسی درته ووايې نو له خپل وس او طاقت سره باید کار وشی نه دی دی

ارویدلی چې وایې سړی باید له خپلې بړستنی سره پښی و غزوی زه
چې بل څوک بې ځایه مصرف کوي
په ماغزو می ورته په درد کېږی نو دا خو می خپله معامله وه غیر د
خپلې معامله می مور او تا سو باید دا بې ځایه رواجونه او دا ملا ماتونکې
رواجونه باید او باید له منځه یوسو .

همدغه بې ځایه رواجونو دلایه مو ځوانان او پیغلی بې ودنو پاته دی .
کله چې د کوژدی مراسم خلاص شول د میوند پلار د شینخالی مور ته د
مبا یل د تیلیفون له لاری اړیکه و نیوله او یو او بل ته یې مبارکې سره
وو یله .

وروسته د میوند پلار خپل زویته وو یل میونده زویه واده به څه وخت وی
له خیره سره

میوند وو یل پلاره نور نو په دی بې ځایه مصرفونو موملا مه را ماتوه دادی
نکاح و ترله شوه حجاب او قبول وشو خوشحالی مو و کوله بس همدا واده
دی بل واده ته ضرورت نشته .

دمیوند پلار و خندل او په ټو کو کې یې وو یل که داسې اسانه واده وی
ماته هم یو داسې اسانه

واده وکړه چې داسې بې جنجاله وی .

پلاره هر کار د سړی په خپل لاس دی که یې په اسانۍ کوي اسانه دی او
که په جنجال کوي یې په جنجال کېږی تا سو او نور ټول خلک واده نه
کوي بلکې جنجال ځان ته جوړوی .

دمیوند پلار شپه د خپل زوی سره تیره کړه په سهار د خپل کور او کلی
په خوا یې حرکت وکړ

کله چې کورته ورسیده د میوند مور ته یې دروغېر په وخت کې ورته وویل مېرمنې د زوی د کوزدی او واده مبارکې درته وایم ، کله چې سره کېنا ستل د میوند مور ورته د چای څخه پیاله ډکه کړه دمیوند مور ورته وویل سړیه څنگه مبارکې دی راکړه ستا دی مبارکه وی .

هو مېرمنې درته می وویل د زوی کوژده او واده دی مبارک شه ؟

سړیه واده له کومه شو دا خو یوازې کوژده وه کوژده .

د میوند پلار وویل میر منی مور او تا سو د پخوا زمانی خلک یو په دغو کارونو نه پوهیږو

دوی وای چې د ډېرو خلکو خبرول په واده کې ، بې ځایه مصرفونه د شریعت خلاف کار دی هغه وه چې کوژده او واده دواړه یو ځای سره وشول .

د میوند مور لیر په لور اوز سره وویل ای میونده زویه لاس می تورو مخ می پری تور شو

څه کونډه خودی نه وه کړی چې بې له سازه ، جوش ، خروشه او زما په نه موجودیت کې دی داسې کار وکړ ، د میوند پلار ورته وویل ډېر ښه کار یې کړی مور خو نا پامه خلک یو په یوه

واده کولو مو کو لمی ووزی او اخیر هم له ځانونه د شیطان ورونه جوړ کړو تر خیر مو ځان ته شر ز یاتیرې او د خدای په قهر او غضب ځانونه اخته کوو ، ریښتیا ووايه دا دواده دا دومره مصر فونه په کوم کتاب کې راغلی هم د خدای بې امری کوو په لکونو ولور اخلو دزوم کورنی د ولور په خاطر پتی خرڅوی ځانونه وړی تړی کوي او د نورو خلکو د گید و د ډکولو په خاطر دواده په ورځ ان خپلې د شیدو غوا حلا لوی خلکو چې

دوډی وخورله په خپله مخه ځی نور یې په زوم خیلو پسی بلا چې له لورې مری او که پاتیرې ددوی نسونه خو یوه ورځ ماږه شول.

د میوند مور وویل ای زما میونده زویه څنگه دی خطا کړو یوازې دومره شوی وای چې ستا په واده کې می یوازې او یوازې خپله نرور تر لاس نیولی وای او د مخ په دواړو خواو می بڼکل کړی وای زما څومره ارمانونه دی په زړه کې راه ته پرېښودل خیر خدای دی خیر کړی دا چې ته او شینخالی سره خوشحاله یاستی ستا سو خوشحالی زموږ خوشحالی ده .

په دی وخت کې یې دمیوند پلار ته مخ راوړاوه ورته یې وویل سبا به می حتمی میوند ته ورولی چې خپلې نا وکې ته یې خپله بر خه ورکړم .

یوازې دوه کوټی په کرایه نیولی دی په یوه کوټه کې خپله میوند او شینخالی اوسیرې او بله کوټه د میلمنو د پاره دی

د میوند مور وویل زما هغه یوه کوټه بس ده څه شالی خو پکښی نه کرم .

مېرمنې مقصد می دادی چې دوی نوی واده کړی ددوی ملگری دوی ته د مبارکې دپاره راځی

په هغه یوه کوټه کې به ته کښینی او که به ددوی میلمانه ؟

سړیه ته ما ورسوه هلته به د یوی کپی ځای پیداشی څه د پا چاهی تخت خو نه غواړم چې ماته دی د پا چاهی تخت جوړ کړی چې زه هلته کښینم، یو دین به یې وکوم خپله نرور به یو وار په غیر کې و نیسم او خپل زوی به وگورم چې اوس به هغه د پخوا څخه هم بڼکلی شوی وی که نور هیڅ نه وه خپل زوی او نرور خو به یو ځای سره ووینم شپه هم نه کوم بېرته را ځم یوازې له دوی سره دوه کلمی خبرې کوم .

مېرمنې لېونې شوی بېلېر يې سره خوره دومره توده يې هم مه خوره دا چې ددوی خبرو ته دی زړه کېږی وا خله دا زما مېل خبرې ورسره وکوه اوس خو دادی په یوه ثانيه کې ورسره په خبرو کېږی دوه کلمې نه سل کلمې خبرې خو ورسره وکوه .

سړیه دا شیطان ډبلی دی خدای ور ک کړی که دا نه وای بیا به دی څه پلمه کولای راکړه ، راکړه دا د شیطان ډبلی چې د خپلې نړور او زوی سره می خبرې وکړم .

د میوند پلار د خپل زوی نمره ووهله روغ او جوړ يې سره نه وه کړی چې مېرمنې يې ورته وویل بس ده بس ده لا په خبرو نه يې موږ شوی راکړه چې زه ورسره خبرې وکړم .

زویه د خدای په امان مور دی شله ده نه می پرېږدی چې در سره خبرې وکړم څنگه شینخالی هم ښه ده هو پلاره هغه هم ښه ده دادی له خپلې مور سره خبرې وکړه .

مورې يې هغه ددې په خبره د شیطان ډبلی واخیست او وه يې ویل میونده زویه تر تا جار شم تر تا قر بان شم مبارک دی وی سل واره نه زر واره د مبارکوي درنه خفه یم خفه یم داسې خو څوک نه کوي اخیر ته می زوی يې نهه میا شتی می په خپله گیده کې گر زولی يې زحمتونه می در سره گا للی مور څه د میری په سترگه دی لا راته ونه کتل .

مورې خفه کېږه مه له دی ځایه د لا سونه ښکلو مه ، نه می غو ښتل چې په دی خرابه لارهاو په دی جنگو کې تا سوته زحمت در کړم که ژوند وه بیا به موږ دواړه ستا خدمت ته دالته درشو

په دی وخت کې شینخالی کو تې ته را دننه شوه میوند ته یې په قراره وویل څوک دی له چا سره خبرې کوي ، میوند د گوشی د خبرو په ځای لاس کېښود ا هسته یې وویل مور می ده مور ، شینخالی د خپلې پزی په نیما یې گوته کېښوده او په قراره یې وویل پزه می پری شوه پزه . میوند خپلو خبرو ته اوږد والی ورکړ مورې خفه نشی لا سونه او پښی دی ښکلوم.

زویه پروا نلی چې تل سو دواړه سره سره خو شحاله یاستی مور خوشحاله یوچېری ده شینخالی لور می ، مور جانی داده سلامونه درته وایې زما له څنگه ولاړه ده .

الله د څنگ له دریدو یې لا څار شم.

بلی، بلی مورې غږ دی ښه نه راځی سم ځای ودریږه ، مور بېچاره نه پوهیده چې سم ځای څنگه وی نو یې وویل زویه دادی سم ځای سات د پلار له کټه سره ولاړه یم .

موی سم ځای مقصد لیر په لوړ ځای ودریږه.

مور یې د بام په ځینو لیر پورته شوه ، زویه اوس می غږ اوری هوکې مورې اوس صح شو.

په دی وخت د میوند مور وویل زویه شینخالی ته ووايه چې راسره خبرې وکړی .

مبوند د شینخالی خواته داسې وکتل چې یعنی راسه له مور سره می خبرې وکړه شینخالی لکه چې شر میدله د لاس په ښورولو یې د نه ځواب ورکړ .

بیا یې مور وویل زویه شینخالی چېری ده ورکړه چې خبرې ور سره وکړم.

خو خیر شینخالی مجبره شوه تیلیفون یې واخیست نو یې په قراره میوند ته وویل څه ور ته ووايم ، میوند په قراره دوه ځلې ورته وویل سلام . سلام وکړه .

مورې سلام ، سلام .

د هغې خوانه د میوند مور وویل ، وی لوری ته یې سل واړه وعلیکم سل واړه ، واړه څنگه ښکلی غږ دی دی لوری جوړه خو یې گوره ، گوره ماته د خوانبې په ستر گه ونه گوری زه دی مور ېم مور خدای په تعویزو لور نه را کوله دا دی دلور مور هم شوم ، خو کاشکې

ستا سو په واده کې زه وای او هغه ارمان چې می په زړه کې وه هغه ارمان می ختلی وای خیر چې تیر شوه هغه تیر شوکه خیر وه بیا به وگوری چې زه دی خوانبې یماو که په ریښتیا ستا مور ېم ،

مورې له مانه خفه نشی میوند ته می ډېر وویل چې تا واده ته راولی ولی را سره یې ونه منله ما ملا مته نکړی .

په دی وخت کې د میوند پلار وویل مېرمنې د مبا یل پیسی دی ټولی خلاصی کړی ما ته هم وار را کوي چې د شینخالی سره خبرې وکړم ، د شینخالی او د میوند د مور خبرې لانه وی خلاصی شوی چې تیلیفون د میوند پلار ور ځینی واخیست .

د میوند پلار شینخالی ته وویل څنگه یې لوری خفه شوی خو نه یې څو دقیقې یې خبرې لانه وی سره کړی بېله دی چې د یوه او بل سره مخه

ښه وکړې چې د تیلیفون پیسی خلاصی شوی د میوند پلار وویل د تیلیفون پیسی خلاصی شوی .

د میوند مور وویل خاوری دی دا دشيطان په ډبلی شی دا هم لکه ددې دولت ما مورین بې پیسو خبرې لاکوي . د میوند پلار وویل اوس زمانه د پیسوده د میوند مور بې خبرې پری کړی او ورته یې وویل له یاده می ووتل چې درته ووايم د شینخالی مور په واده کې دوه ؟ نه ، نه د شینخالی مور هم نه . نو څنگه بیادی د شيطان په ډبلی کې خبرې ورسره وکړی .

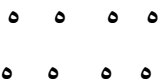
نه با باهغه وخت می له ډېری خوشحالی ته لاله یاده وتلی وی ته دشینخالی د مور خبره کوي .

سړیه ولاړ شه ودی د شيطان ډبلی ته پیسی واچوه چې زه ور سره خبرې وکوم . میر منی د هغې لمبر راسره نشته چې ورته زنگ ووهم .

سړیه لمبر به یې له شینخالی واخلو ته لاړ شه پیسی ور واچوه . د میوند پلار له کوره د وتلو په وخت کې وویل رینستیا یې ویلی چې د واده نه په ډلو ډېری لاړی .

میر منی یې ور پیسی غږ کړ فکر دی ونیسه چې ډېری پیسی ور واچوی چې زه ډېری خبرې ورسره کوم ، هغه بېچاره کونډه ښځه ده په زړه کې کومه گیله مانه ورته ونه درېږی .

وروسته د میوند پلار راغی د شینخالی مور ته یې زنگ ووايه اول د میوند پلار خبرې ورسره وکړی ، وروسته بیا د میوند مور د شینخالی له مور سره تر هغه خبرې وکړی تر څو هغه ددې په خبره چې د شيطان په ډبلی کې پیسی خلاصی شوی .

دلته نو پوره یوکال او خو میاشتی تیری شوی چې شینخالی خپلې مور ته تیلیفون وکړ او ورته یې وویل چې په دی خو ورځو کې مور کېږم ددې خبرې په ارویدو سره شاه پرو ډېره خو شحاله شوه ډېر ژر لاړه او د خپل زوی شمشاد په کارتوسو سوری ، سوری شوی ځانگو یې راوړه او دوه ورځې وروسته د خپلې لور شینخالی کورته یې ځان را ورساوه .

په دوهمه ورځ یې خپلې لور شینخالی ته وویل لوری دا دوه ورځې چې درته گورم د ماشوم زیږیدو ته ډیره وارخطا راته ښکاري هیڅ فکر او اندیښنه مکوه باور وکړه له هغې ورځې چې ستا د امیند واری څخه خبره شوی یم هره چار شنبې د بابا صیب زیارته ته تلم ستا او ستا د ماشوم د پاره می د با باصیب په زیارت کې کا کونه پخول او خیراتول می باباصیب ډېر ښه شخص تیر شوی له خدایه را دوری په ده باندي عقیده لرو یوازې زه نه ټول خلک یې ننگوی د هر چا مشکل حل کوي هر څوک خپل مراد ته رسوی زما خو په زړه کې هیڅ اندیښنه نشته هر څه می باباصیب ته پری ایښی خدای مهر بانه دی .

څلور ورځې تیری شوی په پنځمه شپه د شینخالی زوی پیدا شو، د سهار د لمر ختلو نه وروسته شاه پرو ملا ر اوست او د کوچنی ما شوم په غوږ کې یې اذان وکړ شاه پرو هم ملا ته برابر کړی سوغات ورکړ .

د ماشوم د پیدا یښت په دریمه ورځ باید ملا راغلی وای او پر ماشوم یې نوم ایښی وای خو د شینخالی مور نور د ملا د راتگ سره مخا لفت

وښوده او وه يې ويل چې پر ما شوم زه خپله نوم ږدم هغه وه چې ميوند او شينخالی ورسره ومنله .

شاه پرو په کوچنی ماشوم لمسی د خپل شهيد ماشوم زوی شمشاد نوم ورباندې کېښوداو ماشوم يې را واخيست د شمشاد په کار توسو ، سوری شوی ځانگو کې يې پری با سه پيغلو ، انجونو او سپين سرو د نوم په ايښودلو سره داریا و ته چمبې ور واچولی داسې داریاوی و هلی کېدلی او داسې سندری ویلی کېدلی چې د شينخالی د روغتون همکارانی داکترانی او داکتران هم راغلی وه او د ميوند د فتر انډیوالان او قاضيان هم راغلی وه د خو ښی او خو شحالی سازونه غږيدل او په بله کوته کې ملايانو او هغه چا چېقران کریم لو ستلای شواي د قران کریم ختم پیل شوی وه.

وروسته له څو شپو او ورځو شاه پرو د خپلې لور شينخالی او زوم ميوندڅخه رخصت واخيست او د شمشاد د مخ په ښکلولو سره د شينخالی له کوره ووتله او خپل ولايت او سيمې په خوا يې حرکت وکړ .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

کله چې شمشاد پنځه کلن شو نو يې خپلې مور ته وويل دا هلکان چې ښو ونځی ته ځی ماته ډېر خوند راکوي زه به څه وخت ښوونځی ته ځم مور يې ورته وويل زویکه کله چې له خیره سره اوه کلن شوی ښوونځی ته شا ملوم تر اوسه لا کوچنی يې، خوشمشاد به دا خبره هر وخت ورته کوله خو کله چې شپږ کلن شو مور او پلار يې ډېر په تکليف کړل اخير په شپږ کلنی يې په لمړی ټولگی کې شامل کړ په ټول ټولگی کې تر

ټولو هم کوچنی وه او هم په ونه تر نورو ټیټ وه ، شمشاد بنوونځی ته تر ټولو پاک ، پاک کالی اغوستل او تر ټولو به وختی یې ځان بنوونځی ته رساوه هغه د لمړی ټولگی څخه تر اتم ټولگی پوری تر ټولو لایقه او هر وخت به اول نمره او د د رسی کال په اخیر کې به د اداری لخوا ستا ینلیک هم ور کول کېده.

په اتم ټولگی کې وه کله چې شمشاد د بنوونځی په لور روان وه چې دلوی واټ منځ کې

ځا نمرگی برید وشو او شمشاد هم په پښه باندې سخت ټپی شو مور او پلار یې تر ناوخته خبر نه وه خو کله چې ما زدیکر کور ته را نغلی د هغه نه وروسته یې مور او پلار په لټه کې شول چې وروسته له ډېرو مندو ترږو یې شمشاد د ښار په روغتون کې د بې هو ښی په حالت کې پیدا کړ په دوو ، دريو ورځو کې دمیوند مور ، پلار او دشینخالی مور هم خبرې شوی وی دادی

بر ابر روغتون ته ورغلی ښه وو د شمشاد روغتیا یې حالت د پخوانه ډېر ښه شوی وه .

دشینخالی مور وویل کوم ځای یې ټپی شوی دی د میوند مور وویل کېنه پښه یې ټپی ده .

څو اونۍ شمشاد په روغتون کې وه وروسته له دريو اونيو څخه یې کور ته یووړ خو پښه یې

ښه نشوه اخیر یې بهر ملک ته یووړ دوه دری میاشتی هلته تر درملنی لاندی وه او چې کله ښه شو بېرته خپل هېواد ته راغلل کله چې شمشاد

خپل کورته راغی او د شاه پرو زړه صبر شو چې شمشاد اوس ښه دی بیا نو خپل کلی ته لاړه .

کله چې شمشاد له بهر څخه راغی د ښوونځیو کلنی ازموینی خلاصی شوی وی په راتلونکې کال کې بېرته په اتم ټولگی کې خپلو درسوته دوام ورکړ په دی کال کې هم اول لمبر بریلی شو

او په ژمی یې د نهم ټولگی کتا بونه وویل او د لیکت ازموینه یې ورکړه بریالی شو او د خپلو پخوانیوهم ټو لگیانو سره یو ځای شو.

شمشاد څو کاله وروسته له دوولسم ټو لگی څخه خلاص شو او د کانکور ازموینه یې هم په بری سره تیره کړه او د انجنیری پو هنځی ته بریالی شو

شینخالی خپل زوی شمشاد ته وویل دادی بیا هم زما د پلار گنی ښی ښانی په تا کې لیدلی کېږی دادی ته د خپل نیکه کېصر خان غوندی شوید انجنیری فاکولتی ته بریالی شوی خدای (ج) د وکوي چې ته هم لکه خپل نیکه کېصر خان داسې لایقه انجنیر شی او د خپل نیکه نوم را ژوندی کړی .

شمشاد هم هروخت که به په ټولگی کې ناست وه او که به یې له ځانه سره مطالعه کوله او یا یې درس وایه د خپلې مور دی خبرو چې خدای وکوي چې ته هم د خپل نیکه په څیر لایقه انجنیرشی په مغزو کې سره گر ځیدله او را گر ځیدله تر څو چې د انجنیری فاکولته یې د لوړو نمره په اخیستلو سره پای ته ورسوله.

شمشاد په هغه ښار کې چې یې انا یعنی د شینخالی مور او سیدله په هغه ښار کې د انجنیر په تو گه مقرر شو.

شمشاد په هغه ښار کې داسې نقشې جوړې کړې او داسې تعمیرونه یې جوړ کړل چې ښار بلکل بل ډول شو ښار داسې ښکلی شو لکه پیغله چې دواده په شپه په سینگار ښکلی شوی وی

ډېر سیلانیان له نورو ښارونه دی ښار ته د سیل د پاره را تلل.

انجنیر شمشاد په ټول ښار او سیمه کې داسې مشهور شو چې ټولو ښاریانو پیژانده هر ځای او هر چېرته چې به دوه کسان سره ناست وه د انجنیر شمشاد صفتونه او تعریفونه به یې کول او همدا رنگه کله چې به د ښاریانو په منځ کې د انجنیر شمشاد صفتونه کېدل د ناستو کسانو څخه به ضرور یوه نه یوه ویل انجنیر شمشاد به ولی لایقه، پوهه، او ښه سپری نه وی اخیر د انجنیر کېصر خان لمسی دی.

انجنیر کېصر خان که دغو ټو پکبانو او بد ماشانو نه وای شهید کړی زمور ښار به لا پخوا داسې ښکلی شوی وای.

نو ځکه هر سوداگر او یا هر هغه چا چې به نوی مغازه، مارکېټ او یا هم کور جوړاوه نقشې به یې انجنیر شمشاد ورته جوړولی نو ددې ښار او ددې سیمې ټولو وړو او زړو انجنیر شمشاد پیژانده که یې مخامخ نه وه لیدلی خو د نوم سره یېښه اشنا وهاو پیژانده یې.

خو د ورځو نه یوه ورځ انجنیر شمشاد د ښار په منځنۍ برخه کې یوه ودانۍ ولیدله چې د ښار په منځ کې نیمگړې ولاړه ده ډېر خوا ښینې شوخو ددې ودانۍ له څنګه یې له یوه دوکانداره وپوښتل، حاجی کاکا دا ودانۍ د چاده او ولی نیمگړې پاته ده څنګه خاوند یې پیسی نلری او که بله کومه کېسه ده؟

دوکاندار وویل ښه ته انجنیر صیب شمشاد خان یې؟

انجنير شمشاد وويل هوکي حا جي کا زه انجنير شمشاد یم.

دوکاندار ورته وويل، انجنير صيب دا نیمگري ودانی چي ته وینی ددي مانی نقشه هر شه ستا د خدای بخنبلی نیکه کبصر خان جوړه کړی ، دا نیمگري مانی يې هم جوړه کړی ډېر کلونه د هغه وخت نه را په دی هوا تیر شول ددي مانی نقشه هم ستا د شهید نیکه سره وه هیڅوک په دی نقشه نه پوهیږي چي دا نیمگري ودانی ودانه کړی .

انجنير شمشاد چي دا کپسه واوریدله ډېر خوا بنینی شو او تما مه ورغ په فکرونوکي تیره کړه او ما بنام نا وخته د شینخالی مور د شمشاد انا چي شمشاد ته وکتل یو شه خفه او اند یبمن غوندی ورته بنکاره شونو يې خپل لمسی شمشاد ته وويل شمشاده زويه نن ناوخته هم کورته راغلی او خفه غوندی بنکاری په خپل مور او پلار پسی خفه شوی یېاو که دی د خپلو همکارانو سره کومه خبره لاندی باندې کړیده.

شمشاد وويل نه می له چا سره جنگ کړی نه په مور او پلار پسی خفه شوی یم یوازی او یوازي می نن په بنار کي یوه نیمگري ودانی لیدلی نو دهغي نیمگري ودانی په لیدو سره یو شه پر یشانه شوی یم.

د شمشاد ان ورته وويل هغه د بنار په منځکي نیمگري ودانی راته بنی ،زه خپله چي هغه ووینم راته ژړا راځی د هغي ودانی نقشه خو ستا شهید نیکه کبصر خان جوړه کړی کله چي دا ودانی نیما يې ته ورسیده ستا نیکه شهید شو او دودانی تر اوسه نیمگري پاته ده ځکه چي له یوی خوا دی خدای وهلی جگري چاته وخت ورنکړ، واکدارانو هم څومره سر پسی ونه گرځاوهاو له بلی خوا ټول خلک د یوی گولی ډوډی د پیداکولو پسی ورک او مها جر وه او همدارنگه یو یا څو کسه انجنیران چي وه

هغوی ته د دولتۍ کارنه په مو یسیسو او انجو گانو کې ښه تنخوا ورکوله په دولتي ادارو کې انجنیر په دم او تعو یزنه پیدا کېده چې نموړی نیمگړی ودانی نقشی مقشی یې سره برابری کړی وای او نور د ښار واکداران یې هم څومره په کېسه کې نه وه ځکه چې دوی هم د خپلو جیبونو د ډکولو او د ډالرو په پیدا کولو پسې یې پښی را لوڅی کړی وی د ښار د ابادولو، هېواد او خلکو ته د خدمت په خوا بلا وهلی وو چې قدمونه پورته کړی وای یوازې خپلې شپیاو ورځې یې تیرولی او په خپله ښه پسې گړ ځیدل همدا ادی چا خبره لو ته یې ایښودله او تیریدل د هېواد دراتلونکې په کېسه کې نه وه په هغو کارونو کې چې ډالری ورته پیدا کېدلی هغه کارونه یې کول نو ددې مانې په جوړولو کې به څه خاوری ورته پیدا شوی وای نو ځکه یې په فکر کې لانه وه .

اوس چې ته راغلی یې د خپل نیکه په پله پل کېږده دا بهادری ته وکړه . شمشاد خپل سر یو څه راپورته کړ او خپلې انا ته یې داسې وکتل چې نوزه یې دا دومره وخت نه خبرولم بیا یې د چای پیاله راپورته کړه او خپلې انا ته یې وویل ښه ته چې ددې نیمگړی ودانی له کېسې څخه خبره وی زه دی ولی نه خبرولم ؟

د شمشاد انا په دی چې گواکې زما لمسی ته په زړه کې څه ور ونه گرزینو یې ورته وویل .

شمشاده زویه زه اوس سپین سری شوی یم د شپې چې ډوډی وخورم سهار می بیا په یاد نه وی چې تیره شپه می څه خوړلی وه خیر په هر صورت شمشاد هم د خپلې انا په خبره یو څه پوهه شواو و پوهیده چې دانا می دا خبره د خولی وه نه د زړه .

شمشاد هغه شپه تر سهاره و يښه تيره كړه او په دې سبا هيڅ خپلې
دندې ته لارې نه كله چې يې انا له كوره د سواد دزده كړې دندې تله نو
يې شمشاد ته وويل زويه نن څنگه دندې ته تر اوسه لا نه يې تللي ؟
شمشاد ورته وويل نن مې سر يو څه خوږ پېرې نن دندې ته نه ځم.
كله چې د شمشاد انا له كوره ووتله شمشاد پښل، خط كش او كاغذ را
واخيستل او د خپل نيكه نيمگړې ودانې يې په مغزو كې را وگرزوله او د
نقشې په جوړولو يې پيل وكړ ما زديگر لا نه وه شوي چې انا يې راغله او
شمشاد نقشه جوړه كړې وه بېله دې چې انا خبره كړې په دا بله ورځد
هغه ښارواكمن ته ورغې او د نيمگړې ودانې نقشه يې تر مخ ورته
كېښوده هغه وه چې ددولتي لوړو چار واكو څخه امر او د ودانې د مصرف
امرونه واخيستل او د ښار د منځ د نيمگړې ودانې په جوړولو پيل وشو
څو مياشتې نه وې تيرې شوي چې دا نيمگړې ودانې د جوړېدو كار
سرتې ورسیده ټول ښاريان هك، پك پاته شول دا نيمگړې ودانې چې
سرتې ورسیده او جوړه شوه داسې ښكلې او ښا يسته ښكاریده چې په
ټول ښار او سيمه كې يې ساري نه درلود په ټول ښار كې چوك، چوكه
شوه ، اوازي شوي چې د انجنير كېصر خان نيمگړې ودانې د انجنير
شمشاد لخوا جوړه شوي ده او داسې ښكلې ده چې ددې ودانې د
ښكليوتوب خبرې د هر ښاري په ژبه پر تې وې ددې ودانې د پرانيستلو د
پاره د ولايت واكمن را غو ښتل شوي وو او د ودانې ددروازې په ديوال
كې يوه ډبرينه ليكله شوي وه او يوه سره ټوټه ور باندې څر يدله نو ددې
ودانې د پرانيستلو مراسيم يوازې ددې سړي ټوټې په ټولولو سره كېده .

کله چې د ښار واکمن د پرا نیستلو په مراسیمو کې گډون وکړ او ددې سړی ټوټی په ټو لولوسره یې ولیدل چې په ډبرینه داسې جملی لیکل شوی وی.

ددې ودانی مهند سی او نقشه د شهید انجنیر کبصر خان لخوا تر تیب او دیزاین شوی او دده دلمسی انجنیر شمشاد په واسطه جوړه او گټې اخیستنی ته چمتو شوه .
بس همدومره.

د پرا نستلو د مرا سمو نه وروسته د ولایت واکمن لخوا انجنیر شمشاد ته یې یو ستا ینلیک او یو څه نغدی پیسی یې د انعام په ډول ورکړی .
په همدی ورځانجنیر شمشاد ما زدیگر وختی په داسې حال کې چې د خو شحالی څخه په جامو کې نه ځا ییده کورته راغی شاه پرو چې خپل لمسی ولیده حیرانه شوه چې انجنیر شمشاد نن څومره وختی کورته راغی او شمشاد خو ښاو خو ښحاله په ستر گو ورته ښکاره شو.
نو شاه پرو ورته وویل؟

شمشاده زویه نن خو راته ډېر ښا یسته ، ښکلی او خوښ ښکاری .
شمشاد بېله دی چې خپلې انا شاه پروته څه ووايې او یا خپل بو ټونه وکارید تلو یزیون خواته ور تیر شو تلو یزیون یې چالانه کړڅو دقیقی لا نه وی تیری شوی چې د تلویزیون د ماښام خبرونه پیل شول نو شمشاد خپلې انا شاه پرو ته وویل راشه غوړ شه چې خبرونه څه وایې ؟
د شمشاد انا شاهپرو وویل زویه د تلو یزیون په خبرو می سر مه خوړه وهداسې خبره خو والله که واورو چې پری خوشحاله شو بېله د اسی خبرو چې پری خفه ، پریشانه او جگر خونه شو، اوس به بیا په خبرونو

کې زموږ د هېوادوالو د مړینې او ژوبلې خبرې وی خدای را وستی ده څه وکړو له هری خوا چې وژل کېږي بیا هم همدغه افغانان دی چې یو د یوه په نوم بل د بل په نوم سره وژنی دوی ته دی خدای (ج) سمه لار وروښی او یا به یې هم مکتب سو ځولی وی او یا به یې روغتون سوځولی وی او یا به یې هم کوم پل وران کړی وی او یا به یې د سړک جوړولو موټران په غنیمت وړی وی یا به یې هم د کوم هېواد وال تریاک او چرس نیولی وی ولا که داسې خبره واوری چې زړه مو پری را پورته شی.

خو انجنیر شمشاد خپلې انا ته عذر او زاری وکړی او ورته یې وویل همدا نن زما د پاره خبرونه واوړه او هغه مازدیگر چې دی راته وویل چې ولی نن دومره خو شحاله یې پرېږده چې ستا ددې خبرې ځواب نن تلویزیون در کړی .

شاه پرو د شمشاد انا هم راغله تلو یزیون ته نژدی کښینا ستله که څه هم په ستر گو خو اوس لیر ضعیفه او درنده شوی وه خو په غوږو کې اوس هم لا تکړه وه او خپل دوه غوږونه یې د تلو یزیون خبرونو ته څلور کړی وه . کله چې د تلو یزیون خبرونه پیل شول د خبرونو په لړ کې داسې یو خبر واو ریدل شو، نن د ښار د واکدار لخوا د ښار د منځنی برخی هغه ودانۍ چې د انجنیر کېصر خان لخوا څو کاله پخوا نقشه او دیزاین شوی وه او انجنیر کېصر خان شهید شوی هغه د لمسی انجنیر شمشاد په لاس یې نقشه دیزاین جوړه او د گټې اخیستلو د پاره چمتو او پرانیستله شوه چې نموری ټکي د نموری ودانۍ د پرانستلو په ډبره

هم ليکل شوی انجنير شمشاد ته ددې خدمت په وياړ يو ستا ينليک او يو څه نغدی پيسی هم د انعام په توگه ور کړلی شوی. انجنير شمشاد هغه ستا ينليک او نغدی پيسی خپلې انا ته ور وښودلی

...

شاه پرو د شمشاد انا چې دا ستا ينليک وليد او دا خبره يې د تلویزیون له لاری واوریدله ولاړه شوه شمشاد پېد مخ په دواړو خواو ښکل کړ او د خپل بکس څخه يېپوه د سرو زرو گو تمی را واخيستله او شمشاد ته يې وويل دا سوغات زما له خوا و منه .

شمشاد چې د سرو زرو گو تمی ته وکتل نو يې وويل ؟

انا دا گو تمی خو ښځېنه گو تمی ده په دی زه څه وکړم دا واخله دا بېرته زما لخوا تا ته سوغات ده قبوله يې کړه .

شاه پرو وويل زويه خیر دی چې ښځېنه گو تمی ده د ښځې څښتن به شی بیا به يې هغې ته ورکړی او دا گو تمی ډېره تا ريخی گو تمی ده دا ډېره یاد گاری گو تمی ده دا لورونی درکوم او دا به له خیره سره ساتی هر وخت چې دی واده وکړدا به ستا د کو ژدنی وی او خپلې مورته به يې لا هم نه ورکوي ، ځکه تا د خپل نيکه نوم را ژوندی کړدا گو تمی هم ستا د نيکه انجنير کبصرخان د لاس ده چې ماته يې راکړی وه او بیا يې د گو تمی د غلا کېدو چې ټو پکبانو غلا کړی وه د انجنير کبصرخان د شهادت د خپل زوی د شهادت او د قوماندان حضرت خان د مير منی د ناروغی او بیا د هغې جوړېدل او بیا د گو تمی د سوغات په توگه يې ستا مور ته او ستا مور بېرته ماته راکړه ټوله کېسه يې ټکې په ټکې ورته وکړه .

شمشاد چې د گوتمی دا کپسه له سره تر پا په واوریدله نو بېله ځنډه یې گوتمی واخیستله او په خپل بکس کې یې قلف کړه.

په دی وخت کې د شمشاد انا شاه پرو خپل لمسی شمشاد ته وویل تا خپل پلار میوند او خپلې مور شینخالی ته تیلیفون ونه کړ چې داسې بری می په برخه شویدی.

شمشاد وویل نه ما ورته تیلیفون نه دی کړی دوی به یې هم په خبرو کې واورى شاه پرو یووار شمشاد ته مخ راواړاوه او ورته یې وویل ته د مور او پلار په قدر څه پوهیږی دوی چې خبر شی څومره به خو شحاله شی زوی نلری ځکه د مور او پلار په قدر نه پوهیږی .

شاه پرو شمشاد ودی ته و هڅاوه چې خپل مور او پلار ته تیلیفون وکړی کله چې شمشاد خپل پلار ته تیلیفون وکړمبا یل د شمشاد مور شینخالی واخیست او ورته یې وویل د انا سره خبرې وکړی شاه پرو د خپلې لور شینخالی سره د روغ او جوړ څخه وروسته ورته وویل شینخالی لوری میوند د شمشاد پلار چپری دی شینخالی ورته وویل دادی دلته ناست دی د تلویزیون خبرونه خو دلته اوس پیل شول خبرونه اروی.

شاه پرو ورته وویل ستا سو د زوی شمشاد د بریالیتوب مبارکې درته وایم هغه د خپل نیکه کبصر خان نوم ژوندی کړ .

په دی وخت کې شینخالی په تیلیفون کې په خپلې مور شاه پرو غږ وکړهغه دی دلته یې هم په تلویزیون کې ښکاره کوي ، مورې هغه دی یو نفر چې ښکلی دریشی یې په ځان کې ده شمشاد زوی ته می یو کاغذ ورکوي .

هومورې مور يې هم وینو دا سړی څوک دی چې شمشاد یې په غیر کې
کلک نیولی دی؟

د شینخالی مور ورته وویل دا ددې ولایت والی دی چې شمشاد ته ستا
ینلیک ورکوي نغدی پیسی یې هم ورکړیدی.

په دی وخت کې د تیلیفون غوړی د شمشاد پلار قاضی میوند وا
خیستله د خپلې خوا ښی یعنی د شینخالی له مور سره یې د روغ او
جوړ نه وروسته یې له خپل زوی انجنیر شمشاد سره په تیلیفون کې
سره په خبرو شول د انجنیر شمشاد پلار قاضی میوندا لاندی ټکې
خپل زوی ته وویل.

زویه ددې بریا توده مبارکې درته وایم د تلویزیون په خبرو کې می ستا
دبریا خبر واوریده د ولایت والی او نورو ښاریانو چې ته په غیر کې نیولی
وی او تا ته یې مبارکې در کوله ما د تلویزیون خبرونه پوره واوریدل زما
شمه دی لوړه کره زه له ډېری خو ښی په جامو څه په ټوله کوټه کې لا
نه ځایید لم ستا د بریالیتوب سره زما شمله د شمشاد د غره له څوکې
لوړه راته بریښیده ، زویه په تا او ستا غوندی د وطن با غیرته، با همته ،
صا دقه او ریښتینو ځوانانو چې د وطن او خاوری په ریښتني خدمت
کوي وپارم تا ته او ستا غوندی د نورو ځوانانو د لایاتو بریا لیتو بونو په
هیله د خدای په امان ستا د عمر د اوږدوالی او خوشحاله ژوند په هیله.

د انجنیر شمشاد مور شینخالی د تیلیفون غوړی واخیستله خپل زوی
انجنیر شمشاد ته یې دده د بریا او بریالیتوب د مبارکې هیلې ورته څر
گندی کړی .

شپه تیره شوه په دی سهار د هېواد په ټولو ورځ پاڼو کو د انجنیر شمشاد نوم او عکسونه چاپ شوی وه .

هلته د سواد دزده کړی په ښوونځی کې د انجنیر شمشادانا شاه پروته د ښوونځی زده کوونکو، ښوونکو،دلته په زیږنتون کې د شینخالی همکارانو او قاضی میوند ته هم د دفتر همکارانو ، اشنا یانو ان تردی چې د انجنیر شمشاد همدوره او همصنفيانو چې دا ورځپا نی ولیدلی له هری خوا د شمشاد انا شاه پرو ، دشمشاد پلار قاضی میونداو د شمشاد مور شینخالی ته تردی چې د هېوادله نورو ښارونود مبارکې تلگرامونه او تیلیفونونه کېدل.

ځوانوی وروسته قاضی میوندد خپلې مېرمنې شینخالی سره د خپل زوی شمشاداو د شینخالی د مور د لیدلو دپاره ځکه چې انجنیر شمشاد ته ددولت لخوا یو کور ورکړل شوی وه د کور د مبارکې دپاره او دده د بریاد مبارکې دپاره ورغلل.

قاضی میونداو شینخالی د خپل زوی شمشاد دبریاو د کور دمبارکې په ویاړ یوه ښه دریشی د سوغات په ډول شمشاد ته جوړه کړی وه اوخپل زوی شمشاد ته یې ورکړه .

د دوو ورځو په تیرولو سره خبر راغی چې د شاه پرو مور چې د شینخالی انا کېړی د هغې سختی نا روغی خبر راورسیده شاه پرو، میوند،شینخالی او شمشاد ټول په یوه ځای او گډه سره د شاه پرو دمور پو ښتنی ته روان شول.

کله چې دوی د شاه پرو د مور کورته ورسیدل د شاه پرو د مور په کور کې د ښځو او نارینه و داسې گڼه گڼه وه چې د تیریدو او را تیریدو د

پاره د پښی ایښودلوځای نه وه ، شاه پرو ، شینځالی ، میونداو شمشاد ټول و پو هیدل چې څه خبره ده .

شاه پرو او شینځالی چې د ښځو کوتی ته ننو تلی د شاه پرو پر مور کفن غوریدلی وه

د شاه پرو او شینځالی له خولی نا څا په چېغیا بغاری ووتلی .

په دی وخت کې د کلی د ملا صیب غږ شو او وه یې ویل هله ژر شی چې مازدیگر نژدی دی

جنازه د مازدیگر له لما نڅه نه مخکې باید خاورو ته و سپارله شی هغه و چې څو شیبې لا نه وی تیری شوی چې د شاه پرو دمور جنازه وا خیستله شوه ان تر هدیری پوری د نارینه و سره یو ځای شاه پرو او شینځالی د خپلې مور جنازه بد رگه کړه .

کله چې جنازه خاورو ته و سپارله شوه کلیوال له هدیری را غلل د مازدیگر د لما نڅه اذانونه وشول ټولو خلکو او کلیوالو د مازدیگر د لما نڅه د ادا کولو نه وروسته خپلو کورونو ته ستا نه شول .

شاه پرو او شینځالی د خپلې مور او انا د غم په تغر (کمبله) لا نه وی کېښتلی چې په کلی کې چو ک چوکه شوه چې هله د کلی ښوونځی ته یې اور اچولی د کلی سپین ږیری او ځوانان په منډه ، منډه د کلی د ښوونځی خواته لاړل کله چې کلیوال ښوونځی ته ورسیدل گوری چې ښوونځی په تورو لو گپو پټ دی د ښوونځی خدمتگار هم په وینو کې تک سور پروت دی ښوونځی ته نژدی د ټو پکو ډز هار دی ، ملی پولیس سا حی ته ننوتی وو د ملی پولیسو یو څو سربازان د ښوونځی داور په وژلو بوخت وو او ځینی یې له مخا لفینو سره په توده جگړه لگیا وو .

د پو لیسو امبو لانس راغی او د ښوونځی خد متگار چې تپی وهغه یې روغتون ته ولیږ داوه

د ما ښام تیاره لانه وه خپره شوی چې د ښوونځی اور هم د پولیسو او کلیوالو په مرسته مړ شو او جنگ هم آرام شود مخالفینو څخه دوه کسه وژل شوی وو او دری کسه یې ژوندی دپولیسو لاسته ورغلل او نور مخالفین په تینننه بریالی شوی و.

دری کسه مخالفین چې ژوندی نیول شوی وه پولیسو د تحقیق او پلټنی د پاره له ځانه سره وړی وو.

د ښوونځی خد متگار په روغتون کې کله چې دده له ورانه څخه یې کارتوس وکښ او وینه یې ودریده وروسته له څو ساعتونو په هوبن راغی تر دی وخته پوری د پو لیسو د پلټنی کار کوونکې ورته ناست وه کله چې تپی شوی د ښوونځی خدمتگار په هوبن راغی پو ښتني او در ویزنی ورنه پیل شوی .

د ښوونځی خدمتگار د پوښتنو په ځواب کې داسې وویل ؟

دا ټو پکپان پوره لس کسه د ښوونځی انگر ته را ننوتل په اول کې یې زه د ټو پکو په قنداغونو ووهلم خو کله چې ما قرانکریم ورته را واخیست قران می ورته ونيو دوی هغه ټوټه ټوټه کړ

بل قران شریف ورته راواخیست هغه یې هم ټوټه کړ او پر ما یې د ټوپک ډز وکړ اول یې د ښوونځی کتا بتون ته اور واچاوه او نور نوزه هم په ځان نه يم پوه شوی او بې هوشه شوی وم او دادی چې اوس په هوبن راغلم او تاسوته می خپل د سترگو لیدلی حال ووايه.

په دی وخت کې د پولیسو د جنایې امر ورته وویل هغه کسان چې
ښوونځی ته یې اور واچاوه او قرانکریم یې خیري، خیري کړهغه کسان
چې اوس وویني پیژنی یې او که نه ؟

د ښوونځي خدمتگار وویل هو ولی یې نه پیژنم د هغو ځناورانو هغه بد
مخونه می تر اوسه په سترگو کې گرځی او راگرځی ، د پولیسو جنایې
امر دښوونځی خدمتگار په خپل موټر کې خپل دفتر ته یووړ چې په دی
وخت کې شپه هم دېره تیره شوی وه او چرگانو د سهار باکونه و ووهل.

د پولیسو جنایې امر چې دفتر ته ننوت د ښوونځی خدمتگار په چوکې
کېنوست د جنایې امر خپل عسکر ته وویل ورشی هغه جگړه ماران چې
مو نیولی دری سره راوی .

خو دقیقی لانه وی تیری شوی چې دری کسه د جنایې د امر په دفتر
ننوتل لاسونه یې ولچک او عسکر یې شاته وو عسکر ددروازی څخه غږ
وکر د جنایې امر صیب دادی رامی وستل.

کله چې دوی په دروازه ننوتل د ښوونځی د خدمتگار سترگی پری
ومبنتلی نو بله دی چې د جنایې امر ورڅخه و پوښتی د ښوونځی
خدمتگار وویل .

امر صیب هودغه ځناوران وه چې قرانکریم یې ټوټی، ټوټی کړ همدغو
دریو وارو د قرانکریم پانی وشکولی او باد، باد یې کړی هو همدغه
لېونیان وه.

خوکسه نور هم ورسره ووزه یې ښه پیژنم ددغو لیونو پر ماهم ډزی
وکرې، د ښوونځی خدمتگار کو ښین وکر چې ولاړ شی او دوی ووهی خو

پښو يې ياری ورسره ونکړه بېرته کېنوست، د جنا يې امر ورته وويل
وروره بې غمه اوسه دا چې دوی قرانکریم ته په سپکه
ستر گه کتلی او ته يې تپي کړی يې او ښونځی ته يې اور اچولی ددوی
سزا ډېره سخته ده هغه ددوی نور ملگری هم يا په سزا رسيدلی او يا به
هم ورسپړی.

د جنايې امر په څو ساعتو کې ددوی د تحقيق او پلټنی جریان بشپړ او
دوی يې له دوسیو سره لاس تړلی د هېواد مرکز ته وليږدول.

ه ه

ه ه ه ه

اوس نو شاه پرو ، شينخالی، ميونداو شمشاد همدا نن څلورمه شپه ده
چې د شاه پرو د پلار په کورکې د شاه پرو د پلار سره د غم په کمبله
ناست دی په همدغه شپه قاضي ميوند او انجنير شمشاد دواړو وويل چې
سبا به له خيره سره ټول څو ځکه چې رخصتی مو په خلا صيدوده او مور
څلور واړه دولتی دندی لرو نه چې زموږ په دنده کې کوم وروسته پاتی
والی راشی دوی دا کېسی سره کولی چې سبا څو او د شاه پرو پلار ورته
وايې چې يوه شپه لا بله هم له مور سره تيره کړی په دی خبرو اترو سره
پوخت وه چې شپه تر نيمايې تيره شوی وه دوی نو نور د خوب د پاره
تياری نيوله چې بېده شی چې په دی وخت کې د کلا در وازه په ډېر
خرپ و ټکېدله ، شمشاد او ميوند يوه او بل ته سره وکتل او وه يې ويل
خدایه خیر پيښ کړی دوی دواړه له جگړه مارانو څخه په ويره کې وو
چې د شاه پرو پلار ددوی په زړونو پوهه شو نو د شاه پرو پلار وويل وار
خطا کېږی مه هيڅ خبره نده اوس اوس ددې سيمې امنيتی وضع ښه ده

تو پکبان او جگره ماران نشته دا خبره يې يوازي ددوی د ډا ډینی د پاره وکوله ولی وضعیت هیڅ بنه نه وه ځکه یوه ورځ دوه مخکې يې بنوونځی هم سوځلي وه .

په دی وخت کې شینخالی وویل ولی قوماندان حضرت خان ؟
د شاه پرو پلار وویل هغه اوس قوماندان نه دی هغه اوس قا چاقبری کوي چرس، تریاک، او هیرویین یوی او بلی خواته وړی او راوړی ، هغه اوس هغه د پخوا څخه سل واړه پیسه داره شوی دی ، چې په دی وخت کې بیا در وازه څو واری کلکه ، کلکه و ټکېدله د شاه پرو پلار ورغی او د کلا له منځه يې ورباندې غږ کړ څوک یاستی دا خپل غم ته مو هم نه پیردی چې خپل غم سوړ کړو ، ددروازی د باندې لخوا غږ ورباندې وشو، خپل یو خپل.

د خدای د پاره دروازه راته خلاصه کړی چې تباہ شولو تباہ .
دشاه پرو پلار دروازه خلاصه کړه او د راغلو کسانود هر یوه مخ ته يې خراغ ونيوو پوهیده چې د قوماندان حضرت خان کسان دی ، خود قوماندان حضرت خان کسانو ورته وویل هله کورته ننوزه چې حضرت خان په گولیو سوری، سوری شوی ، د شاه پرو پلار ددوی ونځ ته وکتل گوری چې حضرت خان په وینو کې لژنده او تک سور پروت دی ، د شاه پرو پلار وویل زه څه کولای شم ؟

د حضرت خان تو پکبانو ورته وویل ته هیڅ نشی کولای موږ خبر یو چې شینخالی دلته ده که هغه څه وکوي . د شاه پرو پلار دوی ته اجازه ورکړه چې کلا ته ننوزی د کلا په منځ کې يې

تپی حضرت خان کهنوده ، د شاه پرو پلار پر خپلې لمسی شینخالی غږ وکړ او ورته یې وویل شینخالی زویه قوماندان حضرت خان سخت تپی شوی دی څه کو مک ورسره کولای شی .

شینخالی هم ډېر ژر جامی بدلی کړی د داکتری چې کوم سامان یې له ځانه سره راوړی وه هغه یې راواخیستل په حضرت خان و گډر ځیده ، تپونه یې وکتل که څه هم د شینخالی مسلک د ولادی او نسایې څانگه وه او دا ناروغ جراحی داکتر ته اړ تیا درلوده خو شینخالی ولیدل چې گولی (کارتوس) د حضرت خان په بدن کې بند پاتی دی ډېر ژر یې د کار توسو گولی د حضرت خان له لاسه او ورنو څخه و کنبلی تپونه یې ورته وگنډل او د وینو د ضایع کېدو مخنیوی یې وکړ ، یو څه دوا یې ورباندې وکړه نور یې ناروغ د کلا په منځ کې پر چپرکت پرېښود او د حضرت خان تو پکبانو ته یې وویل پام چې ونه ښوری ځکه چې تپونه یې تازه دی که کوم مشکل وه وماته ووايستی .

د حضرت خان تو پکبانو چې شینخالی ولیدله ددې غیرت ، همت اوددې زړه سواندی زړه ته وکتل گوته یې په غاښ نیولی وی او د شینخالی شنه خال ته چې به یې وکتل له ډېره شرمه به یې کښته کتل ځکه همدغه تو پکبان وو چې د شینخالی پلار انجنیر کېسر خان او ددې کو چنی ورور شمشاد یې شهیدان کړی وه .

کله چې شینخالی کونې ته ننوتله شاه پرو د شینخالی مور خپلې لور شینخالی ته وویل همدغه قوماندان حضرت خان او دده همدغه تو پکبان وه چې ستا پلار او ستا ورور یې شهیدان کړل همدغه دی وخت

وو د خپل پلار او ورور غچ به دی ورنه اخیست بېله هغه ددولت په تور تورن دی.

شینخالی وویل ، مورې دا د خدای بنده دی ، یو انسان دی او بیا یو بشر دی زما دنده یوه پاکه او سپیڅلی دنده ده زه باید د یوه انسان ژوند وژغورم نه چې ژوند ورځپنی واخلم داچې دولت، حکومت، او خلکو ته تورن دی دا د دولت دنده ده چې محکمی ته یې کش کړی .

په دی وخت کې د سهار اذانونه وشول ټول اودسوته لارل شینخالی هم اودس تازه کړ څلور رکعت له موخ یې ادا کړ بیانو د ناروغ خواته راغله د ټپي حضرت خان سر او پښو ته دده ټوپکبان ناست وه شینخالی د ناروغ فشار وکوت ټپو نه یې ورته وکتل نو یې ناستو کسانو ته ډاډ ورکړ چې ناروغ مو ښه دی او ښه کېږی .

د حضرت خان ټوپکبانو خپل سروڼه لوڅ کړل او شینخالی ته لاس په دوعا شول.

شینخالی ورته وویل فرق نلری دا زمانده ده چې د ناروغانو پالنه وکړم که هغه هر څوک وی

په دی وخت کې شینخالی له ناستو سره له یوه څخه و پوښتل چې قوماندان حضرت خان څنگه او چېرې ټپي شو؟

د حضرت خان له ټوپکبانو څخه یوه داسې وویل ، مور په څو موټرو کې ، چرس، تریاک، هیر و یېن، قاچاق بار کړی وو چې ټول تقریبا پنځلس ټونه کېدل د ښار نه لیری په یوه غرنی سیمه کې روان وو چې دولت ته راپور رسیدلی و او زموږ لاره یې نیولی وه ما ښام نا وخته موږ ورباندې ورغلو هغه وه چې ددولتی قواو په منځکې و لویدلو ډزی پیل شوی زموږ

خو کسان يې ژوندی ونيول ، خو کسان مو مړه شول ، چرس، ترياک، او هيرو يېن ټول ددولت لاسته ورغله موټری او قاچاق يې ټوله له ځانه سره يووړل او قوماندان حضرت خان چې دا مالونه هم ټول دده وه او مور ورسره گرځو ، دادی وینی يې چې حضرت خان ټپی شو تر څو مو تا ته راوړساره تا او ستا زوی شمشادته دی خدای خیردرکړی چې زموږ سره مو کومک وکړ، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان سترگی روڼی کړی شينخالی ته يې وکتل وی ليدل او پوه شو چې د شاه پرو د پلار په کلا کښی په چپرکت پروت دی خپلو لاسونو او پښوته يې وکتل چې پلستر دی او په کت پوری يې کلک تړلی دی و پوهيده چې شينخالی له مرگه ژغورلی دی څنگه چې څو کاله پخوا يې دده مير من هم شينخالی له مرگه ژغورلی وه په دی وخت کې شينخالی دده له ټوپکبانو سره په خبرو اخته وه او شينخالی د حضرت خان ټوپکبانو ته وايي دا زما اسلامی ، دینی ، او افغانی دنده ده تر څو چې زما توان ورسپړی زه د ناروغانو سره مرسته او کومک وکوم که د دونیا له هر گوټ څخه وی او یا د نړی په هر گوټ کې وی ځکه چې زه يوه ډاکتره يم او زه دا خپله دنده بولم چې د ناروغانو مرستی ته ور و دانگم او هر ناروغ ته د خپل توان ، قدرت او پوهی په اندازه ور سره مرسته وکړم که هر څوک وی ولو که زما دوښمن هم وی او که زما ډېر خوږ دوست هم وی ، دا زه اوس ښه پوهيږم چې حضرت خان د دولت ، قانون ، اسلامي شريعت او دسيمي خلکوته يو تورن سپری دی مگر نه زه خپله دنده لرم چې بايد دده د ناروغی پالنه وکړم دا چې ددولت او قانون منگلو ته ورشی هغه بيا ددوی کار دی چې د قانون سره سم چلند ور سره کړی او که څنگه زه خپله

یوه ډاکټره یم او خپله انساني دنده سرته رسوم ځکه ټول مخلوقات د خدای بنده گان او زه خدای د خپل بنده گانو د پاره لویه کړی یم او د خپلو بنده گانو د پالنې د پاره یې دا د ډاکټری علم را زده کړی او ښوولی دی .

قوماندان حضرت خان په داسې حال کې چې د شینخالی هیڅ ورته پام نه وه د شینخالی دا ټولی خبرې یې یوه، یوه ارویدلی او په سوچونو کې ډوب تللی وو او د ځان سره یې ویل دی کم عمره انجلی ته گوره څنگه خبرې کوي ټولی خبرې لکه چې د خدای تعلا کلام له قرانکریم څخه کوي او په زړه کې له ځانه سره وایې پوهه ، زده کړه څومره ښه متاع ده څومره ښه ده ، مورڅو چې له موره پیدا شوی یو یوازې ټوپک ، غلا ، سپری وژنه ، قاچاق ، مکتبونه

سو ځول ، روغتونونه سوځول ، سپرک خرابول او نور ټول بد بد کارونه داسې راته ښکاری لکه چې جنت د همدغو په وړاندو کې وی .

کاشکې مور هم مکتب ویلای وای ، کاشکې مدرسه مو ویلی وای او یا مو هم په خپلو اولادونو زده کړی کړی وای ، گوره دا انجلی دا ښځه ده دا یوه مور ده دا په هر څه پوهیږی د خدای په لاره په حقه او نا حقه لاره په ښه او بد پوهیږی مور چې نارینه یو ، مور چې پلرونه یو مور چې مشران یو د خدای لاره مو پری ایښی ده حلال مو پری ایښی دی په حرامو پسی سرگردانه یو ، د پیسو د پیدا کولو خو نوری حلالی لاری هم ډېری دی مورڅو هغه پری ایښی او په حرامو باندي مو سرونه سپین او اولادونه مو هم په حرامو لوی او روږدی کړل خدای خبر چې زموږ اولادونه به حلالی وی او که به حرامیان وی حتمی که د ملایانو خبروته

خیر شو هر شوک چې په حرامو لوی شی حرامی دی ، او بیا دی ته وگوره چې مور هغه د پخوا پښتنو خبرې چې ویلی یې دی (دبدو پر خای ښه کول د هوبنیارانو کاردی) مور خو هغه هم نه دی کړی هر وخت مو د ښو په مقابل کې بد کړی .

دی شینخالی ته گوره دا یوه ښځه ده دا یوه میرمن ده او دا هم مور وایو چې د ښځې عقل

ناقص دی که د ښځو عقل ناقص وای نو همدا اوس ، اوس زما ژوند د شینخالی په لاس کې دی هغه هر څه کولای شی چې همدا اوس د خپل پلار او ورور غچ له مانه واخلي ؟

مگر نه دا هو ښیاره ده ، دا زړه سوانده ده دی ته دی خدای (ج) رسول (ص) او قران لار او لیکه معلوم دی او هم د پښتنو دا متل چې د بدو پر خای ښه کول د هو ښیارانو کار دی .

دا ټولی خبرې د قوماندان حضرت خان په مغزو کې سره دی خوا او ها خواته تا ویدلی او راتا ویدلی چې په دی وخت کې قوماندان حضرت خان پر شینخالی غږ وکړ .

شینخالی لوری ؟

شینخالی قوماندان حضرت خان ته وکتل او ورته یې وویل .

قوماندان صیب حضرت خانه هیله لرم چې ماته لور ونه وایې او زه بېله کومی طمی او هیلې ستا د ناروغی علاج کوم .

په دی وخت کې قوماندان حضرت خان شر منده غوندی شو او شینخالی ته یې پورته نشوای کتلای نو په پتو ستر گویې له شینخالی څخه و پوښتل ؟

شینخالی ولی داسې راته وایې ته زما دلور په ځای یې او بل دا چې زما لور له ما سره وا لا که دومره ښه کړی وی او یا یې وکړی لکه تا چې راسره وکړه ؟

شینخالی وویل زه دداسې سپری وژونکو ، بې رحمه ، قاچاقبرانو لور نه یم دا زه چې له تا سره کښته پورته کېږم او درملنه درباندي کوم دا زما انسانی دنده ده او ته هم یو انسان یې او بیا د خدای (ج) بنده یې د هغه ذات بنده بیچې زه هم د هغه ذات بنده یم او دا بار هغه لوی څښتن تعلا زما په اوږو ایښی دی چې زه او ته او ټوله نړی هغه پیدا کړی.

کله چې شینخالی قوماندان حضرت خان ته دا خبرې کولی او قوماندان حضرت خان هم له ډېره شرمه سترگی پټی نیولی وی د شینخالی مور شاه پرو هم ولاړه وه .

شاه پرو چې قوماندان حضرت خان ته وکتل نو یې په زړه کې وویل چې؟

خال به یې د پلار او ورور له وینو ورته کېږدم

چې ټول هېواد کې ټوپکبان و شرموینه

په دی وخت کې قوماندان حضرت خان په پټو سترگو شینخالی ته په

ډېره نیولی ساه او نفس

په ورو یې شینخالی ته وویل .

شینخالی بس کړه همدا یوی خبرې دی نور زه ډېر و شرمولم زه ډېر ملا

مت یم زه په دا خپلو کارونو او بیا چې می ستا پلار او ورور شهیدان کړی

ډېر پینښمانه یم .

زه د خدای (ج)، رسول او خلکوته ډېر شرمنده یم نور می تو به ده که

خدای (ج) را سره مرسته وکړی او له دی واری جوړ شم بیا به یې درته

وښیم چې زه څه کوم انشا الله بیا به په خپل اولاد حرام ونه خورم او وړانی، قتل، وژنه او قاچاق به نه کوم، ستا دا خبرې چې راته ودی کړی او راته دی وویل چې زه ستا او ستا په شان داډه مارانو لور نه یم او لور راته مه وایه باور وکړه چې دی خبرې پر ما دومره اثر وکړ لکه ډک توپک چې دی زما پر زړه تش کړی وی او داهم درته وایم چې زما دا پر هارونه چې د توپکو په کار توسو شوی دی دا به جوړ شی مگر دا ستا دا دیوی خبرې پر هار تر څو چې ژوندی یم روغ به نشی.

په دی وخت کې د شینخالی مېړه قاضی میوند خپلې خوانښی شاه پرو ته غږ کړ مورې نا وخته ده ورغ تیریری ځی چې څو خو د شاه پرو پر ځای شینخالی ورته وویل نن نه څو سبا به لاړ شو نن ورغ هم ددې ناروغ د پاره پاته کېږو تر ما بنام پوری به ورته وگورو که څه هم وضع یې ښه ده خو بیا هم احتیاط په کار دی.

قوماندان حضرت خان په کت کې پروت دی د شینخالی دا خبرې چې یې واوریدلی چې همدا نن ددې ناروغ د پاره باید پاته شو په زړه کې یې نوری خبرې پیدا شوی او سو چونه وهی او په زړه کې وایې؟

اخ؟ زه نه یو هیدلم کا شکې می په خپلو لورانو او زامنومی مکتب ویلای وای مور خو یې غلط کړی وو او راته ویل به یې چې څوک مکتب ووايې هغه کافر کېږی ته وگوره چې شینخالی مکتب ویلی دی څومره زړه سوانده او مهر بانه ده ددې څخه پاکه او سپیڅلی مسلما نی خو ما ولاکه په ډېرو، ډېرو خلکو کې لیدلی وی.

په دی وخت کې د قوماندان حضرت خان یو توپکې راغی او د شینخالی تر مخ ودریده او ورته یې وویل ډاکتر صیب دادی دوا می راوړه.

شینخالی ددوا پا کت خلاص کر دوا یې کښته پورته کړه او وه یې ویل
هوکې همدا دوا ده

پیچکاری گانی یې ورته ولگولی او د نورو گولیو او شربتو د خوراک ډول
او طریقه یې وروښودله.

شپه تیره شوه سهار وختی شینخالی راغله او په ټیپی حضرت خان وگر
خیدله د وینی فشار یې وکوت او د قوماندان حضرت خان له ټو پکې
څخه یې و پوښتل څنگه د شپې خو ناروغ په تکلیف نه وه؟ هغه ورته
وویل نه ډاکټر صیب د شپې ډېر آرام وه که په تکلیف وای حتمی او
ضروری به مو زحمت درکړی وای او تا ته به مو ویلی وای خدای پاک دی
تاته په دی دنیا او هغه دنیا اجر وونه او ثوابونه در کړی .

نوره شینخالی ورځېنې رهی شوله د اوداسه او لما نځه نه وروسته یېد
خپل نیکه څخه ټولو رخصت واخیست غو ښتل یې چې له کلا ووزی
قوماندان حضرت خان ورته غږ کړ؟

شینخالی ځی دا یو څه پیسی در سره واخله ستا او ستا د مور قاضی
صیب میوند او ستا د زوی انجنیر شمشاد د موټر کرایه ده څومره نه دی
خو ته یې په ډېر څه ومنه .

شینخالی ورته نژدی شوه د جوړ تیا ډاډ یې ورکړ چې انشا الله جوړېږی
پر هیز کوه وروسته له لسو پنځلسو ورځو په خپلو پښو کو ښیښ کوه
چې ډېر وگر ځی د لاسو او پښو گوتو ته دی حرکت ورکوه او پیسی دی
زه نه غواړم په دغو پیسو ځان ته دوا واخله او بل دا چې دا حرامی
پیسی دی او زه حرامی پیسی نه اخلم او که یې ته دا پیسی زما د

خدمت په پاداش کې راکوي نو دا درملنه زما يوه انساني او مسلمانې دنده ده کوم احسان او منت نه درباندي باروم.

شينخالی، شاه پرو، قاضي ميوند، او انجنير شمشاد يو ځای له کوره را ووتل شپه يې د خپل زوی انجنير شمشاد په کور کې تيره کړه او په دابله ورځ شينخالی د خپل مېړه قاضي ميوند سره يو ځای د خپلې مور شاه پرو او خپل زوی شمشاد سره مخه ښه وکړه او دخپل کور او ښار پخوا راره ي شول.

په دی ورځ چې قاضي ميوند او شينخالی هر يو خپلو دندو ته لاړل د خپلو همکارانو له خوا ورته توده سترې مشی وشوه .

خو کله چې قاضي ميوند د خپلو همکارانو سره روغ او جوړ وکړ وروسته د ميوند همکارانو ورته وويل ؟

قاضي صيب ميوند خانه تا ته د نوی او لوړی دندی د سپارلو مبارکې وايو قاضي ميوند لير وارخطا غوندي شوخو يوه همکار يې يو مکتوب را واخيست او مکتوب يې داسې ورته ولوست، دولت د لوړ مقام لخوا د محترم قاضي صيب ميوند نوی مقرری چې د قضا د لوړ مقام په وړاندیز او د دولت د لوړ مقام لخوا تا پيد او منظوری چې قاضي ميوند يو صادق دینداره او په وطن مين او دده د ښو کارونوپه نتیجه کې ده ته دا مقام منظور دی.

قاضي ميوند هم مکتوب را واخيست او په نوی دنده يې پيل وکړ خو اونی لانه وی تیری شوی چې قاشی ميوند ته يوه دوسيه راغله چې قاضي ميوند ددوسی پانی راوړولی و پوهیده چې دا دوسيه همغه د

دریو کسانو دوسیه ده چې د مکتب خد متگار یې په گوليو و یشتلی وه او خو ټوکه قران کریمونه یې خیرلی او په سپکه ستر گه یې ورته کتلی . قاضی میوند خو اونی دا دوسیه ښه تر غور او خیرنی لاندی نیولی وه تر خو یې یوه فیصله و لیکله او د قضا لور مقام ته یې پیشنهادکړه . د قضا لور مقام چې دوسیه وکتله او د قاضی میوند فیصله یې ولیدله د قضا لور مقام هم د قاضی میوند پر یکره تا یېد کړه او بېرته یې دوسیه قاضی میوند ته راغله .

قاضی میوند هم تورن کسان او نور خبر نگاران او نور مینه وال د پر یکرې د اعلان په خاطر د محکمې تا لار ته را و غو ښتل په هغه ورځ د محکمې په تا لار کې د خبر نگارانو او

د ښا ریانو څخه ځای نه پیدا کېده چې تا لار ته ننوزی تا لار د خلکو څخه ډک وه ان تر دی چې خلک ددې تورنو کسانو د محکو مولو د پاره د محکمې د تا لار نه د باندې و لار وو او د محکمې د تا لار په څلورو کو نجونو کې او د محکمې د باندې لاد و سپیکرونه درول شوی وو .

قاضی میوند د محکمې د تا لار د میز شاته لار په داسې حال کې چې د قضا جامی یې په ځان کې وی ودریده او د محکمې پر یکره یې داسې واوروله .

دوستانو ، وطنوالو، اود اسلام په دین مینو مسلمانو ورونو، دادری کسان چې د ښوونځی خد متگار یې ټیپی کړی ، ښوونځی ته یې اور اچولی او قرانکریم ته یې په سپکه سترگه کتلی ، او د ښوونځی خد متگار دوی ته ابرا ورکړی او ددوی گناه یې بخښلی او دولت هم د ښوونځی د سوځیدلو له گناه تیر شوی .

نو دوی ته یوازې په دی خاطر چې قرانکریم ته یې په سپکه ستر گه کتلی او د قرانکریم څو ټوکه یې څیریلی او ټو ټه کړی دوی هر یو .

۱. غلام ربانی د غلام نبې زوی په شل کاله قید.

۲. سیف الله د حاجی نو را لله زوی په شل کاله قید.

۳. عطا محمد د عبد الر شید زوی په اتلس کاله قید محکوم شول.

د محکمی ددې پر یکرې په اعلانولو سره په تالار کې ناستو کسانو او د محکمی د باندې ولاړو خلکو په یوه اواز سره وویل تل دوی اسلام ژوندی د وی قاضی میوند.

محا کمه شوی دری کسان پو لیسو زندان ته ولیږدول نور نو په تالار کې داسې زوړ جوړ شو او د محکمی د باندې خلکو هڅه کوله چې د محکمی تالار ته ننوزی او د قاضی میوند غاړی ته د گلونو هارونه ور واچوی.

د محکمی په تالار کې په قاضی میوند باندې د گلانو د گیدپو او ژوندی دی وی قاضی میوند دا ناری سوری وهلی کېدلی.

د شپې د رادیو او تلو یز یون لخوا د محکمی پی یکره د هغو دریو کسانو په باره کې چې قرانکریم ته یې په سپکه ستر گه کتلی اعلان شوی .

ټول هېوادوال خوښ او خوشحاله شول شپه تیره شوه په سهار یې ډېر عا لمان ، سپین ږیری او ښاریان د قاضی میوند دفتر ته ورغللاو دده دا پر یکره یې ډېره ښه دین ته خدمت او قرانکریم ته په در نښت کتل یې و بلله او قاضی میوند څخه په مننی سره یې سو غاتونه او تحفی یې هم د گلانو د گیدپو په ور کولو سره یې وستا یه.

عالمان، ملايان او د ښار سپين ږيري ددولت لوړ مقام ته لارل او ددولت له لوړ مقام څخه يقاضی ميوند ته د ښه قضاوت او صادق خد متگار په وياړ يې دهغه ستاينه و غوښتله .

ددولت لوړ مقام ، ملايانو ،عالمانو او د ښار سپين ږيرو ته وعده ورکړه چې قاضی ميوند به ددولت لخوا و ستايل شي .

په څو ورځو کې ددولت دلور مقام لخوا وزيرانو ته فرمان وليږل شو چې وزارتونه د يو يو تن چې ښه خدمت يې کړی وی ددولت لوړ مقام ته دی ور په گوته شی او د یوی اونی په اوږدو کې د دولت مقام ته راوستل شی .

ه ه ه

ه ه ه

همدا نن هغه ورځ وه چې زمور هېواد استقلال گټلی وو او د استقلال د ورځې په وياړ د هېواد نامتو او د ښو خدمتونو په وياړ مډالونه ويشل کېدل دلته د هېواد ريس جمهور او نور د وطن دلاری دازادی نامتو غازيان هم را غونډ شوی وو .

او هغه کسان چې د وزارتونو لخوا د مډالونو د اخيستلو د پاره را غوښتل شوی وه

راغلی وه هغه وخت شينخالی او قاضی ميوند هم راغلی وو گوري چې انجنير شمشاداو شاه پرو هم دغه وخت له مو تر څخه راکښته شول او ددې محفل په لوري روان دی چې شينخالی يو وار خپل مېړه قاضی ميوند ته وويل هغه دی زما مور شاه پرو او زما زوی شمشاد هم را غلل .

د دولت ریس په ډېرو نښو مراسمو یعنی عسکری مراسمو د تقدیمولو نه وروسته چېرته چې د مډالونو د ویشلو د پاره جوړ شوی و راغی .

د دولت ریس وروسته له یوې لنډې وینا څخه وویل هغه څوک چې په دی نن ورځ چې زموږ د هېواد د استقلال او ازادۍ ورځ ده تاسو ټولو ته ددې ورځې او مخکې له دی چې مډالونه درته وویشم ددې مډالونو د اخیستلو په مناسبت خپله د زړه له کومې مبارکې درته وایم ، خدای(ج) د وکوي چې تاسو نور هم په خپلو کارونو کې بری ومومی او زموږ نور هېواد وال هم داسې خدمت وکوي لکه دا تاسو چې کړی او وه یې ویل د مډالونو په ویش پیل کوو.

د مډالونو د ویش په لړۍ کې ؟

شینخالی د کبصر خان لور ته د ښه خدمت په ویاړ د ملالی مډال.

قاضی میوند ته د هېواد دښه قاضی او په دین مین قاضی.

شاه پرتو ته د هېواد د ښې شوونکې مډال او انجنیر شمشاد د قاضی میوند زوی ته دهېواد دآبادۍ په خاطر د سید جما الدین مډال ورکول شول.

دا مډالونه خپله د دولت ریس جمهور په لاس ددوی په اوږو ورتو مبل شول .

نور نو دوی څلورو واړو د یوه اوبل په غاړو کې د گلونو قطارونه واچول او د غرمې ډوډۍ ټولو د هېواد ریس جمهور ، د کا بېنی د غړو او دهېواد د نا متو غازیانو سره وخورله او بیا څلور سره ، شاه پرو، شینخالی، میوند او شمشاد ټول یو ځای د شمشاد د پلار قاضی

میوند کور ته لاپل هغه شپه هم ددوی په کور کې ادی چا خبره خپری
خوښی وی .

شپه ډېره تیره شوی وه د سهار د لما نڅه داډان وخترا نژدی شوی و
چې شینخالی نا روغه شوه شاه پرو او شمشاد د شینخالی سره ز
یژنتون ته لاپل دسهار اوه بجی لانه وی شوی چې د شینخالی لور
پیدا شوه لور مازدیگر وه چې څلور واړه یعنی شینخالی ،شاه پرو ،
شمشاد، او د شمشاد کوچنی خور چې همدا نن پیداشوی وه کور ته
را غلغل،شاه پرو وشینخالی ته وویل لوری ماته دی هیڅ نه وه ویلی
چې ستا د کوچنی موده دومره نژدی ده دا زما راتگ خو دلته یو ه
بې خبرې وه دا که دولت نه وای راغو بستی زه دی نه خبرولم؟

نه مورې هغه خبره نه وه تا ته می زحمت نه درکاوه اوس خو زه
خپله په همدی روغتون کې کار کوم همکا رانو می راته ویلی وه چې
مور ته دی زحمت مه ورکوه سپین ساری ده په عذا بېری نو ځکه
می ته خبره نکړی دادی بڼه شو چې هم ته راغلی او هم زما ناروغی
بڼه شوه په ټولو کارو یو خدای بڼه پو هیږی دادی په سم وخت کې
خدای راورسولی د خدای تر خدایې جار شم څنگه مور اولاد ته او
اولاد مور ته رسوی ،قاضی میوند وویل مورې درته ملا مته ده اوس
خپله ملا متی نه منی خدای شاهد دی چې څوواری می ورته وویل
چې د کوچنی د پیدا کېدو شپې نژدی دی مور دی خبره کړه خو دی
نه منله ؟

وی میونده زویه ته هم ملا مت یې شینخالی چې نه خبرولم خیر دی
تا به یوواری د تیلیفون

زنگ وهلی وای ، قاضی میوند و پوهیده چې ملامت خو یم نو یې وویل مورې تیر په هیر بیا به داسې نه کېږی .

په دریمه ورځ د شینخالی مور د جومات ملا راوست او د شینخالی د لور په غوږ کې یې اذانوکړ په همدغه ورځ قاضی میوند، شینخالی ، شمشاد او شاه پرو ټول په کوچنی انجلی د نوم ایښودلو او په غوږ کې یې داذان کولو د پاره په کور کې وو.

ملا صیب وروسته تر دی چې د کوچنی ما شومی په غوږ کې یې اذان وکړ او د نوم ایښودلو د پاره یې څه ویل ، انجنیر شمشاد وویل ملا صیب که ، ستا، زما د پلار، زما د مور او زما د انا خو ښه وی زما په خور زه خپله نوم کېږم ټولو ورسره ومنله .

شمشاد وویل زما ددې کوچنی خور نوم ملالی ده ملالی .

ټولو په ډېره خوښی په داسې حال کې چې د ټولو خولی له خدا او خوشحالی ډکې وی په یوه غږ سره یې وویل مبارک، مبارک څنگه زموږ د زړه نوم دی ورباندې کېښود.

قاضی میوند، شینخالی، او شاه پرو په یوه وار خبرې پیل کړې او هر یوه او هری یوی وویل که مو ماته ویلی وای ما به هم همدا نوم ورباندې ایښی وای.

شینخالی وویل باور وکړی چې درې څلور ورځې مخکې می چې کله د میوند د ملالی مډال تر لاسه کاوه زما په زړه کې همدا تیره شوه چې که خدای لور راکړه نوم به یې ملالی وی.

هغه وو چې ټول خوښ او خوشحاله سره کښنا ستل او د جومات ملاصیب ته یې یو ښه دستمال چې نغدی پیسی او څه خواږه هم

پکښی وه ورکړل ملا صیب دوی ته دوعا وکړه او دوی ته یې د ښه ژوند هیله له لوی خدای (ج) څخه وکړه .

وروسته له څو شپو او ورځو شاه پرو او شمشادور څپنی رخصت شولو او خپل ښار ته لاړل کله چې انجنیر شمشاد او شاه پرو خپل کور ته ورسیدل په هغه ورځ نه په دا بله ورځ

چې نژدی گاونډیان او د دوی همکاران خبر شول چې دوی مدالونه اخیستی دی د همکارانو او گاونډیانو لخوا نر او ښځې ډلی، ډلی دوی ته د مبارکې د پاره راتله او د گلو گیدی یې دوی ته راوړلی .

ددوی عکسونه د سیمې د تلویزیون، ورځپاڼو او نورو رسنیو لخوا چاپ او خپاره شول.

دادی وروسته له څو ورځو قوماندان حضرت خان خبر شوی وه او د ښه سوغات سره په مازدیگری کې د انجنیر شمشاد دروازه و تګېدله گوری چې قوماندان حضرت خان سره د څو کسانو د انجنیر شمشاد په دروازه کې ولاړ دی وروسته له روغېر څخه انجنیر شمشاد دوی ته بلنه ورکړه او خپل کور ته یې ننه ایستل .

کله چې قوماندان حضرت خان په کوټه کې کېنوست نو یې انجنیر شمشاد ته وویل ، ښه شو چې په خیر راغلاستی زما عذر قبول کړی ځکه چې همدا پرون خبر شوم چې تاسو ، ستا پلار ، ستا مور او ستا انا د ښو خدمتونو په ویاړ بهادری اخیستی دی که وخته خبر شوی وای باور وکړی چې وختی به درته راغلی وای زه خو ستا سو منت باره یم زه خو تاسو ټولو ته ډېر شرمنده یم رښتیا درته ووايم

اوس می هم یو زړه سل زړونه کړل چې تاسو ته د مبارکې د پاره راغلم چې زموږ مبارکې ومني ما ویل چې ما خو کوم ښه درسره ندی کړی نه لکه چې د شینخالی هغه خبره چې یې راته وویل چې ماته لور مه وایه اوس هم بېریدلم چې خدای مکره تا سو ما خپل کورته در پری نړدی زما او زما د ملگرو مبارکې ونه منی بیا به څنگه کوو ، ستا دی کور ودان غله دی ډېره چې موږ د په خپل کور کې پر ی ښودولو او زموږ دا نلولی قدمونه دی ومنل او موږ هم دغه یو کوچنی سوغات تا سوته د مبارکې په نوم راوړی خدای(ج)د وکوي چې قبول او منظور یې کړی بیا یې هغه بکس چې ددوی د پاره یې جامی،او د لما نڅه جای نما زونه راوړی ود انجنیر شمشاد تر مخ یې کېښودل او وه یې ویل دا حلال دی حرام می ندی راوړی ، انجنیر شمشاد هم ددوی مبارکې ومنله او ددوی څخه یې مننه وکړه دوی ته یې چای راوړی ، او پخپله راغی خپلې انا شاه پرو ته یې وویل چې قوماندان حضرت خان راغلی او څه سوغاتونه یې هم موږ ته د مډالونود مبارکې د پاره راوړی دی .

شاه پرو وویل زویه هله ژر شه حکومت پری خبر کړه داسې وژونکې داږه مار او قاچاق بردی دولت ته یې په لاس ورکړه ، انجنیر شمشاد وویل انا هغه اوس تو به کړی او وایې د هغې ورځې نه چې زما مور څه ورته ویلی دی هغه هم په خپل قول ولاړ دی اوس هغه کارونه نه کوي او که یې بیا کوي دا زموږ د پښتو رسم ندی چې دوښمن د چا کورته ورشی هم قدر او هم یې عزت کوي نه دا چې په خپل کور کې

انتقام ور ځینی واخلی خیر په هر صورت نور نو د انجنیر شمشادانا وویل زویکه ځنگه چې ته پو هیږی هغسی وکړه.

انجنیر شمشاد خپلې انا ته سودا راوړه تر څو ما بڼام ته څه برابر کړی او په خپله راغی د میلمنو سره په خبرو اترو بوخت شومانښام نژدی ووچې قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب نور نو مورته رخصت راکړه چې لاړ شو.

انجنیر شمشاد وویل څه کوي چېرته ځی په دی ما بڼام خو څوک له هدیری څخه لا نه ځی دا خو بیا بڼار دی او بل دا چې دا مو خپل کوردی مور د هر څه بندوبست نیولی شپه تیره کړی سهار وختی به رخصت درکړو ، خو قوماندان حضرت خان چې هر څه بانې وکړی خو انجنیر شمشاد ورته وویل ډېرو ویلو ته حاجت نشته همدا نن شپه زما میلمانه یاستی .

انجنیر شمشاد او میلمنو چې ډوډی وخرله او چای راوړلی شوی تر هغه وخته پوری هغه بکس چې قوماندان حضرت خان دوی ته سوغات پکښی راوړی وپه هغه خپل ځای ایښودل شوی وتر اوسه لا هما هغسی ایښی وه.

خو د چای خوړلو په وخت کې قوماندان حضرت خان لیر اشتبا هی غوندی شواو انجنیر شمشاد ته یې وویل انجنیر صیب هغه بکس راواخله چې زه د تاسو سوغاتونه درته وښیمتاسو خو تر اوسه هیڅ لا خلاص کړی ندی بېغمه اوسه دهغه پخوانیو بدو کارو څخه می تو به کښلی ماین ماین پکښی نشته د زړه له اخلاصه می درته سوغات راوړی،

انجنیر شمشاد لیر مو سکا غوندى شواو وی ویل نه قوماندان صییدا
خبری نشتهزه اوس پر تاسو پوره ډاډ لرم.

انجنیر شمشاد بکس را واخیست او قوماندان هغه خلاص کړ او د هر
یوه سوغات یې ورته وښوده او بېرته یې په بکس کې ورته کېښودل
انجنیر شمشاد ددې د پاره چې گواکې د تاسو سوغات موږ قبول کړ
بکس یې خپلې انا ته وروړ، انجنیر شمشاد او قوماندان حضرت خان
یو څه توکې تکالی سره وکولی او وروسته بیا بېده شول.

سهار د اوداسه، لما نڅه او چای خوړلو نه وروسته قوماندان حضرت
خان انجنیر شمشاد ته وویل اوس لا سهار ده هوا سپر ده که موږ ته
رخصت راکړی خوښ به شو؟

د رخصتیدو په وخت کې قوماندان حضرت خان انجنیر شمشاد ته
بلنه ورکړه چې د جمعې په شپه د خپلې انا سره زموږ کورته میلمانه
یاستی راشی خو انجنیر شمشاد ډېر بهانی او پلمی وکولی چې
کارونه ډېر دی موږ تر اوسه لا ستړی یو بیا به په قراره سره وویڼو
فرق نلری ستا ملمستیا موږ ته ورسیده دا چې زحمت دی وکېښاو
دلته مبارکې ته راغلی دا هر څه دی ، خو د خدای په امانی نه
وروسته کله چې قوماندان حضرت خان یو څو قدمه واخیستل او
موټر ته پورته کېده انجنیر شمشاد ته یې مخ راواړاوه او ورته یې
ووویل ښه تاسو چې زما کورته نه راځی او ملمستیا می نه خوری څو
ورځې وروسته زه راځم او درسره یو پټ کار لرم ، انجنیر شمشاد
لاس په نامه ورته ونيو او ورته یې وویل هر کله راشی .

کله چې قوماندان حضرت خان او د هغه د ملگرو موټر حرکت وکړ
انجنیر شمشاد خپل پلار او مور ته تیلیفون وکړ او د قوماندان
حضرت خان تبریکې دوی ته وړاندې کړه او د سوغاتونو په باره
کې یې هم ورته وویل چې د تاسو دپاره یې هم سوغاتونه راوړی هر
څوک چې د تاسو خواته درتله بیا به یې در ولیږو.

پوره دوه ورځې لا نوی تیری شوی چې قوماندان حضرت خان یوازې
او تنها د انجنیر شمشاد کور ته راغی او انجنیر شمشاد ته یې وویل
،انجنیر صیب ته خو پوهیږی او خبر یې چې ماخو د ټولو بدو کارو
څخه توبه کړی او غواړم چې آرام او ښه ژوند وکوم او په دی هم پو
هیږی چې زه قوماندان وم او بیا قاچاقبر وم او یو څه درنده او سپکه
وسله را سره شته که دا مرسته راسره وکوي چې یو چاته می ور
پیژنی او دا سلاح گانی دولت ته تسلیم کړم .

انجنیر شمشاد ورته وویل راځه کور ته ننوزو یو چای وخورو دا
خبرې د منډې نه دی او ستا دا تصمیم او پر یکره ښه تصمیمدی د
خیر او نیکپېر یکره ده.

قوماندان حضرت خان وویل،نه انجنیر صیب ددې سلاح له غمه می
خلاص کړه باور دی وشه چې دومره بد می له دی سلاح گانو راغلی
چې حسابونه یې په کتا بو کې لا نه

ځا یری په خاصه توگه له هغې ورځې را په دی خوا چې د قوماندان
جلال د کور په زیر خانه کې ساتل شویو سلاح گانو او بمونو انفجار
وکړ ټوله کورنی یې تباہ او بر باد شولهنو ځکه می دا سلاح گانی تر
نظره بدی راغلی باور وکوه د هغې ورځې نه را په دی خوادومره لا

لها نده يم لکه چې لږم می په کالیو کې ننوتی وی ، نو ځکه وایم چې له خدایه به کېږی له تا به کېږی له دی لږم څخه می خلاص کړه. انجنیر شمشاد ورته وویل په دی دو ورځو کې خبر درکوم.

۵ ۵ ۵ ۵

۵ ۵ ۵ ۵

هغه وه چې انجنیر شمشاد د هغې سیمې له والی او د پو لیسو له قوماندان سره ولیدل هغوی ورسره ومنله په دوهمه ورځ یې قوماندان حضرت خان ته خبر ورکړ چې موږ درځوسلاح گانی او نور مهمات راوړو ، دسیمې والی د پولیسو قوماندان او انجنیر شمشاد سره له امنیتي کسانو او څو موټرو او یو څه نغدو پیسو سره قوماندان حضرت خان ته ور غلل قوماندان حضرت خان خپله ټوله درنده او سپکه وسله د پو لیسو قوماندان ته و سپارله .

د پولیسو قوماندان چې سلاح او مهمات ولیدل ولایت ته یې مخابره وکړه چې نوری ډېری موټری د قوماندان حضرت خان کلی ته راولیږی ځکه چې سلاح او مهمات ډېر دی په دی دريو موټرو کې نه ځای یږی هغه وه چې لس موټری نوری ورغلی او ټولی سلاح گانی او نور مهمات چې پوره دیارلس موټری پری ډکې شوی موټرونو د ولایت په خوا حرکت وکړ او د پولیسو قوماندان هغه پیسی چې له ځانه سره یې راوړی وی قوماندان حضرت خان ته یې د ښه نیت او غوره کار په خاطر ورکړی، خو قوماندان حضرت خان هغه پیسی نه اخیستلی خو د قوماندان او د انجنیر شمشاد په ډېر ټینګاریې پیسی واخیستلی.

خو کله چې انجنیر شمشاد او د پولیسو قوماندان د حضرت خان څخه رخصت شولو او انجنیر شمشاد موټر ته پورته کېده قوماندان حضرت خان په شمشاد غږ وکړ او ورته یې وویل ، انجنیر صیب څو ورځې وروسته درځم کار در سره لرم .

انجنیر شمشاد په داسې حال کې چې یوه پنبه یې د موټر په پایدان کې ایښی وه بېرته ځمکې ته را کښته کړه او ورته یې وویل قوماندان صیب زه هر وخت ستا چو پر ته آماده او تیار یم نور نو موټر ته پورته شواو حرکت یې وکړ .

پوره درې ورځې تیری شوی چې قوماندان حضرت خان د انجنیر شمشاد کور ته راغی انجنیر شمشاد د قوماندان حضرت خان سره په غیر روغبړ وکې ډېر قدر او عزت یې ورځپنی وکړ قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب په کور کې انا ته دی ووايه چې زحمت ونه کاږی تر اوسه لا وختی ده شپه کورته رسوم شپه تا سو ته زحمت نه درکوم زه یوه خبره له تا سره لرم نور ځم. انجنیر شمشاد وویل قوماندان صیب نن شپه خو دی هیڅ نه پر یردم نن ته زما خاص میلمه یې نن چپری ځی حتمی نن زما سره یې هغه ورځ چې مور د سلاح د راوړلو د پاره درغلی و زړه می وچې تا له ځانه سره راوړم له تا څخه مننه وکړم او ستا دا د ښه احساس درناوی وکړم او تا د گلو په گیديو و ستایم باور ولره چې هغه ورځ چې د تاسو خواته درتلوبلکل می له یاده ووتل چې له ښاره د گلونو گیدی له ځانه سره تا ته راوړم او د هغې ورځې په مراسمو کې خو ښه داوه چې تا ته می په غاړه کې گلونه در اچولی وای خو هغه کار چې ونشو نو د هغې

ورځې ملا متی خو باید در کړم نو ځکه درته وایم چې نن شپه به له
ماسره یې ، کورته تیلیفون وکړه اوس خو هغه د چا خبره دا شیطان
نکان دېر شویدی په څو ثانیو کې خبر ورکولای شی او ورته ووايه
چې زه نن د انجنیر شمشاد سره یم چې په کور کې کوم تشویش
ونکړی، او هغه ورځ هغه د سلاح راوړلو په ورځ که رښتیا درته ووايم
په کور کې می انا ویلی هم وه چې قوماندان حضرت خان می میلمه
دی د شپې د پاره یو ښه پاخه د خوړلو د پاره تیار کړه زما انا بېچاره
گی دېر ښه خواږه، خواږه او خوندور شیان پخ کړی و ، خو په هغه
ورځهغه د کلی سپن ږیری

ځوانان او ماشومان چې می ولیدل ځکه می درته ونه ویل چې زما
میلمه یې ما ویل ستا سو کورنی او کلیوال ونه وایې چې قوماندان
حضرت خان ټوله سلاح هم دولت ته ورکړه او خپله حضرت خان یې
هم له ځانه سره یو وړماویل دوی ونه وایې چې قوماندان صیب بندی
کوي نو ځکه می تا ته ونه ویل چې زما میلمه یې ، اول که می تا ته
ویلی وای چې زما سره لاړ شه میلمه می یې خو ولا چې اول ستا په
زړه کې هم دا خبره در تیره شوی وای ؟

قوماندان حضرت خان وخنډل او ورته یې وویل ، یاره انجنیر صیب
زما دزړه خبره دی راته وکړه زه بېله هغه داسې وارخطاوم چې توبه
او که دی دا خبره هم راته کړی وای باور دی وشه چې دزړه تکان
راته پیدا کېده او ځای پر ځای به مړ شوی وای خو ستا دپردی خبره
هم کور ودان شی چې په هغه ورځ دی ماته د ملمستیا نه دی ویلی
او که دی راته ویلی وای نو باور ولره چې له بېری به اوس هم ستا

کورته نه وای راغلیڅکه مور او بیا خصوصاً زه خوداسې یوسپړی یم لکه هغه پښتانه چې وایې (غل په غره کې نه ځایړی) که څه هم اوس خو ما توبه کښلی ده د ټولو بدو اونارواکارو څخه می لاس اخیستی ده او اوس غواړم چې پر غره کې څه چې په هواره کېځان ته ځای پیداکړم او په هواره ځمکه ځای شم.

انجنیر شمشاد وویل قوماندان صیب کور دی ودان زوی دی لوی ددې سلاح گانو په تسلیمولو سره دی دومره ښه کار وکړ چې د ښه والی څخه یې په کتا بو کې لا ځای نه پیداکړی ځان دی هم له دی بلا گانو خلاص کړ د سیمې خلک دی هم له لوی غم څخه وژغورل او بل وگوره چې زما شمله لا څومره لوړه شوه، دلته والی صیب، قومانده دغو ټولو زه وپېرولم او راته ویل یې چې دا د قوماندان حضرت خان کوم نوی

چل ول ندی غواړی چې په دی توگه خپل تریاک، چرس، هیرو بین او هغه کسان چې له ده سره یې قاچاق وړل او زموږ سره بندیان دی د هغو په مقابل کې کومه د برمتی خبره نه وی، خو ما ډېر جرات وکړ او بل داچې ما پر تا باندي باور درلود چې ته په صادقانه ډول سلاح گانی تسلیموی، که رښتیا درته ووایم په هغه ورځ چې د تا سو له کوره مور بېرته را وگرځیدلو او زما دا خبره چې قوماندان حضرت خان نوره توبه کړی او اوس یې ښو کارونو ته مخه کړی ټولو د امنیله قوماندانه نیولی، افسرانو، سربازانو او د سلاح د ټولولو کار کونکو ماته گوته په غاښ نیولی وی او راته ویل یې چې په دی جگړه مار، قاچاق بر دی څنگه باور پیدا کړ او بیا خپله دا قوماندان څنگه

حاضر شو چې ټوله سلاح دولت ته و سپاری دا خو ډېر بد جگړه مار او قاچاق وړونکې وو حتی تر دی پوری چې دوی ویل چې دا د نړی والی ما فیا سره تړلی قوماندان دی او د ما فیا ډېر باوری کس دی یاره قوماندان صیب تا خپل ځان ،سیمه او ټول خلک له غمه خلاص کړل خو شمله دی زما لوړه کړه تا ته دی خدای (ج) تر دی تیرو گنا هونو، خطاگانو در تیر شی او خدای(ج) دی جنت در کړی.

قوماندان حضرت خان وویل؟

انجنیر صیب دا خبرې دی دلته پاته وی زما دسلاح په تسلیمولو سره د کلی او سیمې خلک هم حیران کړی او وایې چې قوماندان حضرت خان خو ډېر خلک وژلی او ډېری غلا گانی یې کړی او اوس یې سلاح هم دولت ته تسلیم کړه اوس یې والله که څوک ژوندی پرېږدی خو دوی زما په پلانونو او کارونو ندی خبر داسې کارونه به وکړم مگر د خیر کارونه داسې د خیر کارونه چې هغه زما بد کارونه ټول خلک هیر کړی او په خوا به دوی زما د بدو کاروپه مقابل کې رانه په ویره او لږزه کې وه او چا له یوی خبرې دوه راسره نه کولی اوس به زما د ښو کارو په مقابل کې یوه خبره لاونکوي ، اول خدای(ج) او دوهم که ته انجنیر صیب راسره مرسته وکړی .

انجنیر شمشاد وویل ،قوماندان صیب زه هر وخت تاته د خیر په کار کې حاضر یم.

قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب زما زړه دی چې اول خو خپله هغه جومات چې ما سوځولی دی جوړ کړم ، یو ښوونځی جوړ کړم چې تر دوولسم ټولگی پوری هلکان او انجونی سبق پکښی

ووی دا بس دی چې مور نا پره او بسواده لویان شولو زموږ اولادونه او د سیمې د خلکو اولادونه بې تعلیمه پاتې نشی او ټول ستا د مور شینخالی په شان ډاکټراناو ستا په ډول انجنران شی ، یو روغتون جوړوم یو داوبو بند ، او یو ښوونځی چې سپین ږیری په عمر پخی ښځې ، پیغلی او ځوانان د سواد زده کړی وکوي .

دا مرسته ته راسره وکوه چې امر ممر یې راته واخلي نور د جو مات ځمکه خپله د خلکو ځمکه ده او نور د ښوونځیو او روغتون ځمکه او نورو او هم یو د اوبو بند جوړوم چې زموږ کر وندگر و ته خپله ماته او زموږ ځمکوته یې اوبه راشی او ځمکې مو ابادی شی هر څومره مصرف چې کپړی هغه یې زما په غاړه .
انجنیر شمشاد وویل .

قوماندان صیب حضرت خانه دا خو داسې بنا یسته پلان او نیک کار دی چې د دولت له لورې مقامونو نه نیولی د کلی او سیمې تر یوه کوچنی ماشوم پوری به ټول درنه خوښ او خوشحاله شی که د سیمې خلک اوس خوښ نشی او څه خفه غوندی شی چې زموږ ماشومان اوس مکتیبیان کپړی خو چې کله ددوی اولادونه ډاکټران شی ، ښونکې او انجنران شی بیا به نو دوعاگانې درته کوي تر نیمو شیو قوماندان حضرت خان او انجنیر شمشاد په دی خبرو سره لگیاه وو .

وروسته انجنیر شمشاد ورته وویل ، کوم کارونه چې ددې سیمې په والی ، د پوهنی په وډیر ، ښاروالی او د صحت وزارت په نمایندې پوری اړه لری دابه زه در سره مرسته وکړم او په دفترونو به درسره

وگرم ، او کوم کارونه چې په اړوند وزارتو پوری اړه لری زه به لیک هم درکړم او په تیلیفون به له خپل پلار قاضی میوند او خپلې مور شینخالی سره هم خبرې وکړم د هغو کارونو به دوی هلته در سره مرسته وکړی .

شپه تیره شوه سهار دچای څښلو نه وروسته قوماندان حضرت خان او انجنیر شمشاد اول وار د والی دفتر ته لاړل بیا نورو اړوند څانگوته په یوه اونۍ کې په ولایت کې کارونه خلاص شول او قوماندان حضرت خان له خپلو درخو استیواو وړانیزونو سره چې والی او نورو اړوند څانگو ورسره هو کې کړی و د هېواد دمرکز پخوا روان شو .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

کله چې د هېواد مرکز ته ورسیده د موټرو په تم ځای کې قاضی میوندورته ولاړ و او قوماندان حضرت خان د قاضی میوند سره په موټر کې کېنو ست او قاضی میوند د خپل میلمه قوماندان حضرت خان سره خپل کورته لاړ، د چای او ډوډی خوړلو نه وروسته قاضی میوند قوماندان حضرت خان ته مخ مخ راواړاوه او ورته یې وویل زما زوی انجنیر شمشاد چې ته دوه ښونځی یو جومات ، یو روغتون، او یو داوبو بند جوړوی نمونه دی هم ورباندې ایښی چې ښونځی د چا په نوم ، روغتون په کوم نوم دی او نور نور .

قوماندان حضرت خان وویل ؟ قاضی صیب باور دی وشه چې ان په خپل ولایت کې له والی نیولی بیا تر ستا قاضیانو پوری ټولو همدا

یوه خبره کوله خو زما شرط همدا دی چې په دغو ټولو به نمونه زه خپله ور باندې ږدم ولی اوس نه یوازې په هغه ورځې دا ټول گټې اخیستنې ته چمتو شی.

قاضی میوند وویل؟ قوماندان صیب حضرت خانه باور ولره ستا څخه دومره خوشحاله شوی یم چې هېڅ حد او اندازه نلری یو خو دا چې مور ته د مډالو اخیستلو مبارکې او سوغاتونه رالیرلیواو بل په دی چې ټوله اسلحه دی دولت ته تسلیم کړه او اوس دی بیا د خیر او ثواب دا کارونه پیل کړی د ښونځی، روغتون، بند جوړول تر دی چې د سواد د زده کړی ښونځی هم جوړوی، هغه پخوا دشر، مرگ ژوبلی او د هیرو ینو د قاچاق کار ته د گوره او اوس ددې خیر او فلاح کارونو ته حتمی د خدای توبه قبوله کړی او یا ملا یکوپه غوړ کې څه درته ویلی دی.

قوماندان حضرت خان وویل که باور د کېړی او که نه کېړی او رینبتیا درته وایم دا ستا میرمن شینخالی د انجنیر صیب مور درته ښیم دا پر بنسته ده پر بنسته او که پر بنسته نه وی نو خدای (ج) همدغه ماته پر بنسته گر ځولی او ماته یې د پر بنستی په جامه کې را لیرلی او همدغه شینخالی وه او ددې ښه سلوک چې نور نو زه یې له بدو کارو، غلا، سپی وژنی، او د حرامو خوړلو څخه را و گر ځولم دا خدای (ج) ماته یوه پر بنسته کړه په ښو او بدو یې پوهه کړم، دادی خدای نوره هم تکړه کړی او خدای د ددې ژوند نورهم اوږد کړی خدای د زما عمر هم دی ته ورکړی هغه خو یو زړه سوی لری د ناروغانو درملنه به وکړی زه او زما په ډول سپی و ژونکې، قا تلان او سپی

وژونکې بېله دی چې د خلکو ژوندواخلي ، د خلکو مالونه چور او تا لان کړی نور به څه وکړی خدای د اول ماته او بیا نورو زما په شان خلکو ته سمه لاره و بنیي .

شپه تیره شوه سهار قاضي میوند او قوماندان حضرت خان دواړه هغو اړوندوزارتونو ته لاړل چېرته چې ددوی کار ور پوری اړه درلوده ، په دی اوله ورځ ډېر کارونه خلاص شول او ما بنام نا وخته کورته راغلل د ما بنام ډوډی یې وخوړله قاضي میوند لاړ چای یې راوړی چې په دی وخت کې د قاضي میوند کو چنی لور ملالی کوتی ته را ننو تله قوماندان حضرت خان چې انجلی ته وکتل انجلی یې تر لاس ونیوه او قاضي میوندته یې وویل دا د کوچنی لور ده؟

قاضي میوند وویل همدا یوه لور لرم او هغه یو زوی شمشاد درته بنییم دا لور می هم

انشا الله اوس دوکلوته رسیږی .

قوماندان حضرت خان وویل ما شا الله ټنډه خو یې د خپلې مور شینخالی غوندی ده دا به هم لکه خپله مور انشا الله ډاکټره شی ډاکټره، قاضي صیب څنگه به شی او که به لکه د خپل ورور شمشاد غوندی انجنیره شی .

قاضي میوند وویل یاره قوماندان صیب زه چې فکر کوم نه په ډاکټره شی نه به قاضي شی او نه به هم انجنیره شی داسې راته بر یښی چې دا به یوه هنر منده شی هنر منده ځکه

تما مه ورغ يې يا راډيو ته غور نيولی وی يا تلو يزيون ته ناسته وی او يا د موسیقي له وسا یلو سره سا تیری کوي نو ځکه وایم چې هنر منده به شی.

قوماندان حضرت خان وویل هنر مند لا څه ته وایې دا تاسی د ښار خلک خو داسې خبرې کوي چې زموږ څخه مودا خپله ژبه لا هیره کړه.

قاضی میوند وویل قوماندان صیب هنر مند هغه ته وایې چې سندری وایې، ارمونیه غږوی، رباب وهی، ودی ته هنر مند وایې هنر مند.

ښه قاضی صیب خو سم دم ووايه چې ډمه کېږی هنر مند لا څه دی موږ هغو ته چې سندری وایې، ډولک وهی، ارمونیه غږوی او يا رباب وهی ورته ډم وایو ډم.

قاضی میوند وویل ؟

نه قوماندان صیب اواز ویل او نور د موسیقي الا تو غږول دا یو ډول هنر دی، مسلک دی او بیا د هر چا خپله خوښه چې هر ډول مسلک ځان ته خوښوی او بیا د هنر مندانو د روزنی د پاره هم مکتبونه شته همداسې فاکولتی لری او نور قوماندان صیب ته خپله ووايه چې میر من پروین، مهوش، نغمه، هما، ناشناس، استاد سراهنگ، بېلتون، خان قره باغیواو داسې نور هنر مندان څومره یې د هېواد خلک هغه خو ښوی هر چېرته په راډيو تلو يزيون او ټیپونو کې ددوی سندری نه اړوی.

قوماندان حضرت خان په خنداكې وويل قاضي صيب دا څنگه دى اول د بنځپنه هنرمندانو نومونه واخيستل او بيا د نارينه هنر مندانو نومونه دا تاسو چې وياستې چې د بنځو او نارينه و حقوق مساوى دى نو بايد اول د نارينه و بيا د بنځو نوم د اخيستس وای تا ټول اول د بنځو هنر مندانو نومونه واخيستل بيا د نارينه هنر مندانو نمونه د نارينه و حقوق د تر پښو لاندې كړل.

قاضي ميوند كه څه هم د قوماندان دى پوښتنې حيران كړ نو يې ژر ورته وويل نه قوماندان صيب خبره خو داده چې اول خو په هر څه كې د بنځو حق دى او بل دا چې همدا اوس زموږ په كور كې دوى بنځې دى چې يوه شينځالې ده او بله هم ملالې ، ملالې خو هم راتلونكې مور ده او زه يو نارينه په دى كور كې يم بياهم رايه دوى را نه وړې چې دوى دوه دى او زه يو نو ځكه مې د بنځپنه هنر مندانو نمونه اول ياد كړل .

قوماندان حضرت خان په كرس، كرس و خندل او وه يې ويل زه هم دلته ناست يم ما لكه چې په نارينه و كې نه شميرى او كه د مساوات خبره وى نو بايد دوى بنځپنه هنر مندې او بيا د يوه نارينه هنر مند نوم د اخيستلاى وای ، رښتيا دا زما غوندې نارينه خو ولا كه يا په بنځو كې حسابېږى او نه په نارينه و كې دا زموږ د قا تلانو نمونه بايد په ځنا وړانو كې حساب شى په ځنا وړانو كې.

قاضي ميوند ددې د پاره چې خبره خو ځينې تللى وه هغه يو متل دى چې وايي تر ورځ تيرى اوبه بېرته نه راگرزى نو د قوماندان حضرت خان د ډاډينې د پاره چې خفه نشى نو يې ورته وويل ؟

قوماندان صیب خدای د نکړی چې په ځناورا نو کې حساب شی خبره ما د خپل کور درته کوله چې یعنی همدا اوس چې زموږ د کورنی غړی چې حاضر دی بنځې اکثریت دی ځکه می دا خبره ادی چا خبره تر خبرې پوری درته وکړه او بل دا چې د نمونو په یادولو کې می کمی او زیاتی ندی کړی څلور می د بنځپنه هنر منداناو څلور می د نارینه هنر منداناو نمونه یاد کړل.

قوماندان حضرت خان وویل قاضی صیب خبره دی بېرته سره وگنډله او لاره دی ورته جوړه کړه خو یاره قاضی صیبه ته دا راته ووايه چې قاضی د ملا پلار ده او که ملا د قاضی پلار ده او که قاضی او ملا سره وروڼه دی ، په خدای چې ددې زمانی قاضیان او ملا یان دواړه داسې دی چې سپین به درته تور او تور به درته سپین کړی او هېڅ به ورباندې پوهه هم نشی دا خبره می دا ستا د پورته ځواب په باره کې هم ده او د څو کلونو او اوسنیو کلونو خبره هم ده .

دا څو کاله مخکې چې دروس سره مو جگړه وه په هغه وخت کې هم کوم دښونځی هلک ،ښونکې چې به مو ونيول ملا یانو به وبل دا مکتب وايې دا کافر دی او د مرگ سزا به یې ورته ورکړه . خو هغه قوماندان چې لس او یا شل کاله پخوا یې همدا ښونځی ویلی وه او په همدی ښونځی کې یې د ښونکې دنده درلوده او نن د قوماندان صیب سره یو ځای

لو تماری،غلا سړی وژنه کوله هغه پاک مسلمان و.اوس تا هغه پخوانی کړه وړه را په یاد کړل بس ده نور به د توکو او تکالو څخه تیر شودولت پو هیږی د ښځو حقوق یې پوهیږی قوماندانان

پوهیږی او د بشر حقوق څنگه چې یې جوړوی هغسی دی یې جوړه کړی خوته انجنیر صیب ته یو تیلیفون وکړه چې زه ورسره کار لرم . قاضی میوند د جیب څخه مښ ییل را وایست غو بنستل یې چې زنگ ووهی قوماندان حضرت خان وویل قاضی صیب واخله دا زما مښ ییل واخله د خپل مښ ییل څخه زنگ وه ووه گوره چې ستا مښ ییل به کارت لری او کنه او بیا تاسو څه لری یوازې یوه تنخوا لری چې هغه هم دوه یا درې میاشتی وروسته درکوله کپړی خدای خبر چې دا څو شپې زه دلته یم تاسو دا خوراک مراک له کومی خوا په قرض او پور راوړی او که څنگه.

قاضی میوند وویل نه قوماندان صیب داسې هم نده لکه دا ته چې وایې شکر دی زه هم تنخوا لرم او شینخالی هم تنخوا اخلی ددواړو په تنخوا مو ښه گذاره کپړی .

په دی وخت کې قاضی میوند د مښ ییل شماری ووهلی وروسته له روغېږ څخه یې وویل دادی قوماندان صیب حضرت خان درسره خبرې کوي انجنیر شمشاد وویل زه پوهه شوم چې قوماندان صیب له تاسو سره دی ما یې د مښ ییل شمیره و پیژ ندله.

انجنیر شمشاد د قوماندان حضرت خان سره په خبرو بوخت شو او قوماندان حضرت خان ورته وویل انجنیر صیب کارونه انشا الله په دا څو ورځو کې خلا صیږی تر څو چې زه درځم نقشی مقشییې جوړې کړه فکر د ونیسه چې د روغتون او ښونځی ددواړو نقشی دوه ،دوه پوړیزه وی نور یې په تیلیفون کې دیوه او بل سرهخدای په اما نی وکړه .

پوره یوه اونى قوماندان حضرت خان د قاضى میوند په کور کې وه او د ورځې لخوا په اړوند وزارتونو کې د کارونو د خلا صولو د پاره کښته پورته گرځیدل.

دادى وروسته له څو شپو او څو ورځو قوماندان حضرت خان کورته راغى دوه ورځې یې په کور کې لا نه وى تیرى کړى چې انجنیر شمشاد ته ورغى او خپله ټوله کپسه یې انجنیر شمشاد ته وکړه او انجنیر شمشاد ته یې وویل یاره انجنیر صیب ستا مور او پلار ته دى خدای خیر ورکړى زما کارونه یې داسې په چټکې سره خلاص کړل که دوى نه وای ولا که مى په یوه کال کې خلاص کړى وای ډېر خلک راغلى وه چې ډېر یې سوداگران وهغو بنټل یې چې په خپله سیمه کې روغتون یا ښوونځى جوړ کړى ميا شتى، میاشتی یې تیرى کړى وى د کارونو سر او بر یې نه وه معلومهرى وزارت خانى او دفتر ته چې به ورغلى په خدای باور وکړه او په ما گنهنګار یې مکوه د یوه کوچنى کار د خلا صولو د پاره به یې د ما مورینو او کارمندانو ستر گى ستا د جیب په خوا کړى وى ما ویل چې موږ وړى یواو د ډوډى د پیداکولو د پاره په تورو شپو کې گرزو راگرزو دادولت مامور بن خو ولالکه وړى لیوان په روڼا ورځ یې چور او تالان جوړ کړى ووکه داسې حال وى والله چې خلک د خپلو کومکونو څخه تیر او پښیمانه شى.

انجنیر شمشاد ورته وویل قوماندان صیب پیداکړى هر ډول انسانان خدای پیداکړى چې ځنگله ته ورشى هلته هم ډول، ډول ونى او بوتى شته د یوه لاس گوتى لا یو ډول ندى.

قوماندان صيب دادی نقشی وه یې گوره خو بنیږی دی او کنه .
قوماندان حضرت خان چې نقشی سره واړولی راواړولی هیڅ نه پو
هیده انجنیر شمشاد ورته وویل صيب دا نقشه د بنونځی ده دایې
اول پور، دایې دوهم پور، دا ټولگی ده دا څه او داڅه د قوماندان
حضرت خان خو په هیڅ سر نه خلا صیده نو یې ورته وویل انجنیر
صيب زه خو ولا که په هیڅ پو هیږم او که پو هیدای تا ته به می نه
ویلای یوازې دومره درته وایم چې ښه نقشه وی ،ودانی یې ښکلی
وی او ډېری خونی ولری چې د سیمې ټول هلکان پکښی ځای شی ،
روغتون هم ښه ښکلی جوړ کړه وړکتون او نوری ټولی ودانی
ښایسته او ښکلی جوړې کړی نور زه نه پو هیږم ټول کارونه یې هم
ستا پر غاړه دی خو هر کله چې راځی راشه ځمکه او ځای یې درته
وښیم یو څه پیسی به هم درکړم زه نو بیا له خیره سره ببت الله
شریفی ته د حج او توبې کولو د پاره ځم کله چې راغلم بیا به نوری
پیسی هم درکړم خو ته یوازې دومره راته ووايه چې په څومره وخت
کې دا جوړېږی او تر هغه چې زه له حج څخه راځم څومره پیسی
بس دی داسې نشی چې د پیسو دکموالی له کبله کار ودریږی هو
انجنیر صيب یوی خبرې ته دی پام وی په نورو کارونو د زه کار نلرم
او نه ورباندې پوهیږم خو داخبره می ښه واوره چې دهری ودانی
د دروازی ښی لاسته په دیوال کې دومره ځای چې بیا دودانی د
پرانیستلو نیته او دودانی نوم یعنی ښونځی،روغتون د مرمړ په
ډبرینه ولیکو او هلته یې پکښی و دروو (ولگوو).

يوه ورغ ورسنه انجنير شمشاد سره د خو نورو انجنيرانو او د ولايت د لوړو مقاماتو د قوماندان حضرت خان كلي ته ورغلل قوماندان حضرت خان ، جومات، د بند خاي د بسونځي خاي ، دروغتون، كلنيك خاي او د سواد د زده كړي خايونه ورته په نښه كړل او ددې ټولو ودانيو ځمكه قوماندان حضرت خان له خپلې شخصي او پلرني ځمكې څخه وركړه .

انجنير شمشاد په خو ورغو كېدبري، شگه، او نور دودانيو د جوړولو د اړتيا وړ شيان راوړل او كار گران يي ونيول او د ودانيو په جوړولو پيل وشو .

انجنير شمشاد د ورځې لخوا په ټولو ودانيو گرزى راگرزي او د ټولو ودانيو كارونه تر څارني لاندې نيسي چېرته چې كومه خرابې په ودانيو كې ويني هغه كار گرانو ته ور په گوته كوي .

خو اوني وروسته قوماندان حضرت خان د حج د فريضي د اداكولو د پاره بېت الله شريفي ته لاړ .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

كله چې قوماندان حضرت خان بېت الله شريفي ته لاړ انجنير شمشاد هم د نمورو اباديو په كار داسې چټك كار كاوه چې گوته په غاښي ورته نيوله كېدله په دوو دريو اونيو كې ډېر گار پر مختگ و كړ ټول خلك ورته حيران پاتي وو انجنير شمشاد هم شپه او ورغ ورته يوه كړي وه تر څو د قوماندان حضرت خان تر راتلو پوري كار ښه پر مخ لاړ شي تر دې چې د سيمې خلكو او په تيره بيا ځوانانو هم كله

کله د حشر په ډول ورسره کار کاوه په څو اونيو کې د ټولو تعمیرونو سرونه وټرل شول او دسیمی خلکو به ویل وگوری د انجنیر کبصرخان لمسی شمشاد ته چې د خلکو دپاره څومره خواری او زحمت گالی ټولو خلکو ورته افرین او شاباس ویل خو ځینو ځینو به ویل څنگه به زحمت نه باسی پوهیږی چې د چا لمسی دی اخیر د هغه چا لمسی دی چې ټول هېواد یې خپل کور باله .

دادی قوماندان حضرت خان هم د حج د فریضی دادا کولو نه راغی او خپله انجنیر شمشاد ، شاه پرو ، شینخالی ، او قاضی میوند ته یې له مکې معظمی څخه سوغاتونه راوړی و چې په هغو کې د هریوه د پاره جای نماز خو حتمی وه خو نور سوغاتونه یې هم ورته را وړی وو .

کله چې قوماندان حضرت خان د هغو میلمنو څخه چې ده ته د حج دمبارکې د پاره راتله خلاص شو نو یوه ورغ د ودانیو په کار و گرځیده اول یې د هغو ډبرینو څا یونه وکتل اندازه یې کړل او اندازه یې له ځانه سره واخیستلی او انجنیر شمشاد ته یې وویل انجنیر صیب کارونه ډېر پر مخ تللی دی ما خو دومره نه گنله چې داسې ژر دی دا ودانی له ځمکې پورته شی انجنیر شمشاد ورته وویل قوماندان صیب ولسی خلکو په تیره بیا ځوانان

ډېر د حشر کارونه پکښی وکول ټول په خپله خوښه او شوق راتله او کارونه یې کول او ویل یې دازموږ بښونځی او روغتون او دا ټول زموږ د پاره دی .

قوماندان حضرت خان وویل خدای د دوی ته برکت ورکړی او ثوابونه دی ورته ورسپړی

قوماندان حضرت خان د هغو مرمړینو اندازه له ځانه سره واخیستله
ښار ته لاړ او د ټولو مرمړینو ډبرو اندزهاو څه باید ورباندې ولیکل
شی د ډبرو ټولولو کسب کارانو او دوکاندارانو ته فرمایش ورکړ .

د څو میاشتو په اوږدو کې د اوبو بند، کلنیک، او نوری ټولی ودانۍ
گټې اخیستو ته چمتو شوی نو انجنیر شمشاد قوماندان حضرت
خان ته وویل ټول کارونه سرته ورسیدل او د گټې اخیستو د پاره
چمتو دی ، او قوماندان حضرت خان ته یې ټولی هغه نیمگړ تیاوی
چې هغه باید دولت وکړی د ښونځی له میزو، چوکبو، کتابونو، بیا د
روغتون تر درملو پوری ټول پوره لیست یې قوماندان حضرت خان
ته ورکړ قوماندان حضرت خان له ولایته نیولی بیا د هېواد تر
پایتخته پوری ټولو اړوند وزارتونو او دفترونو یو وار بیا و گرځیده او
له ځانه سره یې له ډاکټره او ښونکو نیولی بیا د وړکتون او ښونځیو
تر میز او چوکبو پوری ټول یې پوره او د ولایت او له ولایته د خپلې
ولسوالۍ په لور روان شو او ټول شیان یې له خپل ځان سره راوړه.

او هغه ډبرینی چې یې تیاری کړی وی انجنیر شمشاد ته یې دنده
وسپارله چې دا به په هغه ورته جوړشویو ځایونو کې و لگوی مگر
هغه لیکنی چې په ډبرینو شویدی هغه به نه گوری او نه به هغه
مخصوص ټوکر چې ورباندې پروت دی لیری کوي خو یوازې به
دومره کوي چې د هری ودانۍ ډبره چې پر ټوکر لیکل شویدی هغه
به په هغه ودانۍ کې ټینگوی .

انجنیر شمشاد همدا کار د قوماندان حضرت خان په غوښتنه او وینا
هما غسی وکړ .

په دوو نورو ورځو کې پراستلو ته تیاری شوی .

کله چې انجنیر شمشاد قوماندان حضرت خان ته پوره ډاډ ورکړ چې ټول کارونه چمتو دی اوس باید والی او نور د ولایت لوړو کسانو ته خبر ورکړو چې هغوی راشی او ودانی د گټې اخیستنی د پاره پرانیزی .

قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب نور می سر مه خوږوه هر څوک چې راغواړی هغه را وغواړه مگر پام چې ستا پلار قاضی میوند، ستا مور ډاکټر صیب شینخالی ، ستا انا شاه پرو او خپله ته باید هرو مرو حاضر واوسی او را وه یې غواړه زما دی په خپل حج قسم وی تر څو همدا کسان نه وی چې ریس جمهور هم راشی که یوه ودانی راڅخه پرانیزی .

انجنیر شمشاد هک حیران شو نو مخا مخ د والی دفتر ته ورغی او د سیمې والی ته یې د قوماندان حضرت خان خبرې یو په یوه وکړی د سیمې والی د تلیفون په سلسله یی د دولت لوړ مقام ته خبر ورکړ . د دولت لوړ مقام پریکړه وکړه چې دنمورې ولایت والی او په ولایت کې داروند څانگو مسو لین دی په دی پرانیزه غونډه کې بر خه واخلي .

هغه وه چې سهار په شپږو بجو قاضی میوند او ډاکټر صیب شینخالی دهغه ولایت هوایی ډگر ته ځانونه ورسول او له هوایی ډگر څخه برا بر دهغه ولایت د والی دفتر ته یې ځانونه ورسول کله چې والی او راغلو میلمنو یعنی قاضی صیب میوند او ډاکټر صیب شینخالی یوه یوه پیاله چای و خوړلی قوماندان حضرت خان هم دوالی د دفتر په

دروازه ورننوت د سلام او روغېر کولو نه وروسته د نموړی ولایت داروند خانگومسو لین (بناروال، د روغتیا مسول ، د پوهنی مدیر)، او نور مسولین هم را ورسیدل ټولو دیوه اوبل سره روغېر وکړ ، په دی وخت کې د قوماندان حضرت خان سترگی د شینخالی په لور ملالی و لگیدلی ور ولاړ شو او ملالی یې په غیر کې ونیوله او د مخ په دواړو خوا یې بنکل کړه او ورته یې وویل ملالی جانی غټه شوی یی هغه خو میاشتی مخکې چې زه ستا سو کورته درغلی وم هلته خودی خاپوړی کولی .

قاضی میوند وویل قوماندان صیب دا خو د ستا سو ددوعا برکت دی

وروسته د سیمې والی وویل راځی چې څو او خپل کارونه سره رالند کړو ټولو غوښتل چې ولاړ شی قوماندان حضرت خان وویل ؟ والی صیب او راغلو میلمنو مخکې له دی چې ولاړ شو زه به یوه خبره درته وکړم خدای د وکوي چې زما دا وروستنی خبره هم ومنی .

ټولو په یوه غږ وویل قوماندان صیب حضرت خانه وایه څه وایی ستا یوه خبره نه سل خبرې د منو .

قوماندان حضرت خان وویل زما یوه هیله ده د تاسو قدر منو میلمنو څخه هغه دا چې زه خو اول دا چې لیکونکې او لوستونکې نه یم د تاسو په شان چې د کاغذ او یا کتاب له مخی خبرې وکړم نو ځکه وایم چې زما خبرې بېله د کاغذ او کتاب له مخی ومنی ، اوبل دا زه غواړم چې زما د قوماندانی د ورځونه همدا نن ورځ وروستنی

قوماندانی وکوم او هغه دا څه چې زهوايم او کوم پروگرام چې ما جوړ کړی تا سو يې راسره ومنی همدا زما هيله او ارزو ده .
تولو ورته وويل همدا ستا حق دی ځکه چې مور خو ستا ميلما نه يو نو حتمي او ضروری څه چې ته وايې هغه به منو او هما هغسی به کوو نه دی دی ارویدلی چې وايې (مرده به دست زنده) نو نن مور ميلمانه يو او ته د کور خاوند يې قوماندان حضرت خان وويل کور مو ودان ځی چې څو خو شاه پرو نه بنکاری هغه چېری ده ، انجنیر شمشاد وويل هغه اوس رارسیرې کله چې والی ، قوماندان حضرت خان او راغلی ميلمانه د ولایت له انگر څخه راووتل شاه پرو هو د ولایت د انگر دروازی ته راورسیدله ، دوی ټول په گډه په داسې حال کې چې د قوماندان حضرت خان موټر تر مخ روان واو نور وروسته په څو موټرو کې ورپسی روان و .

دادی اول بښونځی ته راورسیدل ټول له موټرانو راکښته شول او د پرانستلو د پتی په مخ کې سره را غونډشول ، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان وويل ، د محترمی شاه پرو ، ډاکټر صیب شینخالی ، قاضی صیب میوند او انجنیر صیب شمشاد د څلورو واړو څخه هيله کېړی چې د مرمرینی ډبرې څخه د پردی په بېرته کولو سرهد بښونځی ودانی پرانیزی ، دوی څلور واړه ورته را دمخه شول او په یوه وار څلورو واړو د مرمرینی څخه پرده کش کړه کله چې پرده کش شوه په ډبرینه دا جملی (د انجنیر کبصر خان عالی لیسه) لیکلی وی ټول هک پک او حیرانه پاتی شول په دی وخت کې د شاه پرو، او شینخالی له ستر گو د خوشحالی او پریشانی اوبسکې توی

شوی یو وار ټولو راغلو میلمنو او دسیمې سپین ږیرو قوماندان حضرت خان ته افرین او شا باس ووايه تر دی گړی پوری هیڅوک حتی انجنیر شمشاد چې دا ودانی یې جوړه کړی هم وه خبر نه وه چې دا ښونځی د چا په نوم دی، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان دوه جلا، جلا کاغذونه له جیبه را و استل

او د پوهنی او د پوهنی مدیر ته یې وویل په دی لست کې زما دکورنی د انجونو او هلکانو نمونه دی چې باید ښونځی ته شامل شی، او په دابله پاڼه کې زما، زما دمیر منی او زما دکورنی نور نارینه او په عمر پخو ښځو نمونه دی چې دسواد د زده کړی په ښونځی کې باید شامل شی، او هم یې د سیمې د سپین ږیرو او ځوانانو څخه هیله وکړه چې ټول هلکان او انجونی ښونځی ته او په عمر پاڅه نارینه او ښځې د سواد د زده کړی ته ور وپیژنی.

ددې نه ها خواته د روغتون ودانی وه هغې خواته لارل او هلته بیا د روغتون په دروازه کې ټول سره را غونډ شول او قوماندان حضرت خان وویل و محترمی خور شاه پرو ته بلنه ورکومچې د ډبرینی څخه د پردی په استه کولو سره روغتون پرانیزی، شاه پرو ورمخه شوله او د مرمرینی څخه یې پرده کش کړه ټولو ولیدل چې په مرمرینه لیکل شوی وه د شینخالی روغتون د سیمې والی راغلو میلمنو او دسیمې خلکو کله قوماندان حضرت خان ته کتل او کله به یې هم شینخالی او کله د روغتون ودانی ته، اویا لارل دسواد د زده کړی ودانی ته هلته بیا قوماندان حضرت خان را دمخه شواو وه یې ویل زما میلمنو او عزیزانو د پوهنی محترم مدیر صیب ته بلنه ورکوم او

ددې ودانی له مرمرینی ډبرې څخه پرده پورته کړې او د سواد دزده کړې ودانی پرانیزی د پوهنی مدیر صیب راغی او د ډبرینی څخه یې پرده پورته کړه چې په دی ډبرینه لیکل شوی و (دمیرمن شاه پرو د سواد دزده کړې ښونځی).

وروسته دنوی جومات نوی ودانی ته راغلل قوماندان صیب حضرت خان د ولایت د جامع جومات له ملا امام څخه غوښتنه وکړه چې د مرمرینی څخه د پردی په کښولو سره نوی جومات پرانیزی هغه و چې د ولایت د جامع جومات ملا امام راغی او د ډبرینی څخه یې پرده کش کړه او لیدل شول چې په ډبرینه لیکل شوی و (د قاضی میوند جومات) قاضی صیب میوند یوی اوبلی خواته وکتل ټولو راغلو میلمنو او دسیمې خلکو قاضی صیب میوند ته مبارکې ورکړه او شینخالی هم د گلو یوه گیدی د جومات په مرمرینه کېښوده.

له همدی ځایه د وړکتون د ودانی خواته ټول روان شول کله چې دوړکتون د انگر دروازی ته ورسیدل نو قوماندان حضرت خان وویل میلمنو او دوستانو وین چې د وړکتون په مرمرینه هیڅ ندی لیکل شوی چې دا وړکتون د چا په نوم یې یاد کړو نو زه د ولسوالی د جامع جومات له مولوی صیب او څلورو نورو ملا صاحبانو او مولوی صاحبانو څخه دچې ټول پنځه کسان کېږی دا عالمان چې په سر کې یا ددې کمیسون ریس د ولسوالی د جامع جومات مولوی صیب دی په دی وړکتون د دوی نوم کېږدی .

د عالمانو ټا كل شوى كميسون د وړكتون ديه ديوال له څنگه سره ودريدل او ددې وړكتون د نوم په اېنډولو يوى موافقى ته ورسيدل او د كاغذ په مخ يې لا سليك وكړ د عالمانو ټاكل شوى كميسون راغى او راغلو ميلمنو ته يې وويل ددې وړكتون نوم هغه وخت اعلا نيړى چې مور ټول وړكتون ته ننوزو او بيا بېرته راووزو بيا به اعلا نيړى دا زموږ د عالمانو پريكړه ده .

په دى وخت كې د پوهنى مدير وويل راځى ددې وړكتون پرانيستل ددې كوچنى ماشومى چې د قاضى ميوند لور ده دا به دا چا كليټ و دغو ميلمنو ته په خپل لاس وويشى او اول به دا وړكتون ته ننوزى ځكه چې دا وړكتون دى او د ماشومانو دپاره دى نو څنگه چې بل كوچنى ماشوم زموږ په او تاسو سره نشته او همدا يوه ماشومه ده نو ددې ماشومى په ننوتلو سره وړكتون ته وړكتون پرا نستل كېږى وروسته نو رو ټولو د پوهنى د مدير خبره ومنله او همداسې وشول د قاضى ميوند لور په ټولو خوږه وويشله او يو څه خوږه يې د وړكتون د ننو تلو په دروازه كې و شيندله او ټول په داسې حال كې چې د قاضى ميوند لور يې دمخه وه د وړكتون د وړكتون په دروازه ننوتل ، ټولگى، د شيدو خوړلو او د خوب خونى يې يو پر بل پسى وكتلى او د وړكتون څخه را ووتل ، دلته بيا ټول د وړكتون مخى ته ودريدل تر څو ددېنى عالمانو د كميسون پريكړه د وړكتون د نوم اېنډولو د

پاره خلکوته واوروی ، ددېنی عالمانو د جوړ شوی کمیسیون ریس د ټولو تر مخ ودریده او دایې وویل ؟

ورونو مور داسې پریکړه کړی چې که هر څوک اول ددې وړکتون په دروازه ننوزی وړکتون به دهغه په نوم وی او یادیری او دادی ټول د کمیسیون غړو لاسلیک هم کړی اوبیا یې ددېنی عالمانو کمیسیون ته مخ راواړاوه او وه یې ویل ملا صاحبانو همداسې پریکړه وه او که څنگه هغوی ټولو وویل هوکې همداسې پریکړه وه .

نو دکمیسیون ریس وویل څنگه چې تاسو ټولو ولیدله چې خوږه هم دی ماشومی وویشله او وړکتون ته هم دا ماشومه انجلی ننو تله نو تاسو وواياستی چې ددې ماشومی انجلی نوم څه شی دی ؟ شاه پرو د شینخالی مور ورته وویل ددې ماشومی انجلی نوم ملالی ده ملالی .

نو مولوی صیب وویل ددې وړکتون نوم شود(ملالی وړکتون)، ټولو راغلو میلمنو او دسیمې خلکو لاسونه وکړپول او د وړکتون ددروازی په مرمرینی یې په توش قلم ولیکل د ملالی وړکتون .

شینخالی د ملالی مور د وړکتون هغې دروازی ته چې مرمرینه ډبره لگیدلی وه رانژدی شوه او ددې ډ برینی یوی خواته شینخالی او بلی خواته یې خپله لور ملالی ودروله او انجنیر شمشاد د شینخالی زوی

د خپلې مور او خپلې خور د هغې مرمړینې سره چې ورباندې په توش قلم لیکل شوی ود ملالی وړکتون یادگاری عکسونه واخیستل. په دی وخت کې دسیمې والی وویل قوماندان صیب حضرت خانه څنگه اوس داوبو بند پرانیزو،؟

قوماندان حضرت خان په ټوکو او مسخرو کې ورته وویل والی صیب څنگه د اوبو د بند نوم دی واخیستی لکه چې تېری شوی یې نن ټوله ورځبه زما په قومانده کارکوي ځکه چې زما د قوماندانی همدانن یوه ورځ ده بیا به نه قوماندانی وی او نه به څوک راته قوماندان حضرت خان ووايي نو پرېږده والی صیب چې نن خو زما قومانده هم وچلیږی ورځ لویه ده هغه به وروسته پرانیزو اوس دډوډی وخت دی دډوډی خورو ما د ډوډی بندو بست کړیدی دډوډی تیاره ده دادی اوس می زوی راغی او راته یې وویل چې دډوډی تیاره ده ما لاسهار ستا په دفتر کې تاسو ټولو ته وویل چې زه دکاغذ او کتاب له مخی خبرې نشم کولای

زما کار ټول د صحرایانو کاردی نو اوس د ډوډی خوړلو قومانده ده د ډوډی خوړلو په وخت کې دوی ټول د قوماندان حضرت خان د کور انگر ته ننوتل او د لیر ځنډ نه وروسته د ډوډی په خوړلو پیل وشو قوماندان حضرت خان هم داسې په خرپ ډوډی تیاره کړی وه او

ټولو داسې په خوند، خوند خوړله تا به ويل چې د کابل د انټرکانينټل هوټل کې دا خوراکونه پاخه او تيار شويدي .

راغلو ميلمنو ټولو دي مصرف او دي خوراکونو ته گوتې په غاښ نيولې وي او هک حيران وه چې دا باندې وگوره او داخوراکونه او د راغلو ميلمنو څخه يوه وويل

قوماندان صيب دومره مصرف دي کړي دي دومره مصرف ته هيڅ ضرورت نه وه .

قوماندان حضرت خان وويل نه بابا داڅه مصرف دي بيا د تاسو قدر منو ميلمنو د پاره دا هم کم دي ؟

د سيمې والي وويل نه قوماندان صيب هر څه ډېردي خداي(ج)دي تاته نور هم توان او قدرت درکړي چې نور هم د خير کارونه وکړي .

قوماندان حضرت خان په داسې حال کې چې په خوله يې لير موسکا خپره شوه او په ټوکو کې يې وويل هر څه ډېر دي خو هغه يو هغه چې تاسو او د ښار خلک ورسره ډېره مينه لري هغه نشته هغه دي د هغه په ځای مې ښي تروې او شرومبې درته ايښي دي .

داوبو او بريښنا ريس وويل ، قوماندان صيب حضرت خان خپله خبره خودي وکړه مور ټول ورباندې وپو هيدلو او دا خبره د بېرته واخله ځکه مور د هغو کسانو له ډلې څخه نه يو کوم چې ته فکر کوي او بيا زموږ سره خو پوهيږي چې قاضي ميوندهم شته او قاضي

صیب میوند خو ته پیژنی چې په قضا کې د هیڅ چا طرفداری نه کوي او که مور هم بیا داسې کار وکړو او هغه چې ته یې یادوی هم نه یې خورو ځکه چې قاضی صیب په خپله وینی نو بیا قاضی صیب شاهد ته اړتیا نلری ولا چې ته خبرېږی مور به بیا د قاضی صیب میوند تر دورو تیر شوی یو.

قوماندان حضرت خان وویل ټوکه می وکوله یوه، یوه ټوکه چې نه وی خوراک هم خوند نه کوي .

ټولو په یوه ځای او په ډېره خوشحالی د گرمی ډوډی د قوماندان حضرت خان په کور کې وخوړله اودسونه یې تازه کړل او د ما سپینین لمونځ هم ټولو یو ځای سره ادا کړنو قوماندان حضرت خان د سیمې والی صیب ته مخ ورواړاوه او ورته یې وویل والی صیب څنگه اوس به داوبو د بند په خوا لاړ شو.

د اوبو بند ته ټول په گډه لاړ لاو هلته بیا قوماندان حضرت خان د بند د مرمریني له څنگه

چې ټوکر ورباندې غوړیدلی وو ودریده او داسې یې وویل محترم والی صیب او داوبو اوبریښنا ریس صیب ته بلنه ورکوو چې له ډبریني څخه د پردی په ایسته کولو سره د اوبو بند پرا نیزی.

د اوبواو برينبنا ريس او والی صيب راغلل او د پردی په ټولولو يې وليدل چې په مرمينه ډبره ليکل شوی وودانجنير شمشاد داوبو بند.

قاضي ميوند، شاه پرو او نور دسيمې او ولايت سپين ريرو او دولتي چار واكو د انجنير شمشاد او د قوماندان حضرت خان ددواړو غاړو ته دومره گلان ور واچول چې نور نو دواړو خپلې غاړې د گلانو څخه هسكې نشواي نيولای او ټول انجنير شمشاد او قوماندان حضرت خان ته مباركې ويلي او د بند اوبه په ويالو او نهرونو كې په بهيدو راغلی خلك هم حيران شول چې قوماندان حضرت خان ته وگوره او دومره عقل داسې نمونه يې ورباندې ايښی دی فقط لکه له كتاب څخه يې را اخیستی وی..

دلته دسيمې والی او نورو راغلو ميلمنو وويل قوماندان صيب حضرت خانه نور نو موږ ته رخصت راكړه چې ځوانشا الله كارونه خلاص شول .

قوماندان حضرت خان راغلو ميلمنو ته وويل ما سهار لا درته وويل چې زه همدان د تاسو او دسيمې قوماندان يم هر امر چې كوم هغه به منی كارونه چپړی خلاص دی يو كار او وروستنی كار لا پاته دی راځی پر ما پسې .

ټول په موټرو کې کېنا ستل او د قوماندان حضرت خان په موټر
پسی یو قطار موټری روانی شوی د قوماندان حضرت خان دمخه او
نوری موټری ور پسی روانی وی .

دادی د قوماندان حضرت خان موټر د سیمې د هدیری له څنگه
ودریده د سیمې خلک او راغلی میلما نه هم له موټرانو را کېښته
شول او پلي له قوماندان حضرت خان سره د هدیری په منځ کې
روان شول ، خو د راغلو میلمنو له ډلي څخه یوه میلمانه قوماندان
حضرت خان ته په ټوکوسره وویل قوماندان صیب حضرت خانه مور
ټولوته دی قبرونه جلا جلا جوړ کړی او که دی ټولو ته د... په شان یو
قبر جوړ کړی قوماندان حضرت خان وویل څومره وار خطا یاستوار
خطا کېږی مه اخیر نه اخیر مو دا ځای دی څوک وروسته څوک
وراندی ، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان دیوه لوی قبر چې
له څنگه سره ییبل یو کوچنی قبر او دواړه په ښو مرمرینو ډبرو
جوړ او ښایسته شوی ووودریده او ددې قبر په مرمرینه داسې لیکل
شوی و(د شهید ارواح ښادانجنیر کېصر خان ارام ځای).

شهید انجنیر کېصر خان او دده وړوکې زوی شمشاد چې د قوماندان
حضرت خان په قوماندې یې خپل خوږ ژوند له لاسه ورکړی
خدای(ج) ددوی شهادت قبول او په جنت کې یې ددوی دواړو ځای
غوږو ، او په وروستی برخه کې یې لیکلی وددوی قبرونه د قوماندان

حضرت خان په شخصی پیسو جوړ شوی دی ، ټولو راغلو میلمنو او دسیمې خلکو دا لیکلی کړنښی ولوستلی .

وروسته له څو دقیقو چو پتیا څخه قوماندان حضرت خان را دمخه شواو دولاړو کسانومخی ته ودریده او داسې یې وویل؟

گرانو میلمنو او راغلو دسیمې سپین ږیروغواړم یو څولندې خبرې وکړم او هغه دا چې تاسو پو هیږی چې زه یو جگړه مار، سپری وژونکې، غل، او قاچاق وړونکې وم او دا دوه قبرونه چې وینی دا دانجنیر کېصر خان او دده د ماشوم زوی شمشاد قبرونه دی چې دوی دواړه زما په امر او قوماندده شهیدان شوی دی نو زه په خپلو تیرو ټولو عملونو او کارونو پینښمانه یم نو ځکه دا قبرون ما جوړ کړه او بنکلی می کړل د ملایانو څخه می اړویدلی چې که هر څوک د خپلو خپلوانو زاړه قبرونه جوړوی نو باید خیرات وکړی نو ما هم دا قبرونه جوړ کړیدی او هغه دی دوه غوایان می راوستی دی چې دلته یې ددې قبرو د جوړولو په خاطر حلال کړم او ددې خیرات ثوابونه انجنیر کېصر خان او ددې هدیری ټولو مرده گانو ته ورسیرې نو په دی وخت کې یې په خپلو سږو غږ وکړ او وه یې ویل چې غوایان حلال کړی ، دده سږو د غوایانو په حالولواو د غوښو په ټوټه کولو پیل وکړ .

قوماندان حضرت خان خپلې خبرې داسې پسی اوږدی کړی ،

گرانو میلمنو او قدرمنو عالمانو بله خبره داده چې ما مخکې هم وویل او تاسوهم خبر یاستی چې انجنیر کبصر خان او دده وړوکي زوی زما په امر او قومانده مړه شويدي.

نو د انجنیر کبصر خان له مېرمنې شاه پرو، دهغه د لور شينخالی، د قاضي صيب ميوند څخه چې د شينخالی مېړه ده هيله کوم چې ماته تر دی گناه راتیر شی او ماته که څه هم

د بېنلو وړ نه يم راته عفوه وکړی او ما وبښی تر څو می زړه په امان او ډاډه شی.

په دی وخت کې شاه پرو، شينخالی، قاضي ميوند، او شمشاد ددې ځای څخه لير بېرته لاړل او هلته سره کښينا ستل او څه يې سره ويل.

او قوماندان حضرت خان خپلې خبرې داسې پسې اوږدی کړی او داسې يې وويل، بله خبره داده چې دا دولایت نه راغلی میلمانه، والی صيب، دسيمي، کلی او ولسوالی خلکوته به حتمي سوال پیدا شوی وی چې د اوبو له بنده، روغتون، بښونځی، جومات دا ټول د یوی کورنی په نوم شول دا څنگه چل دی؟

نو ورونیو زه تاسوته دا ویلای شم چې که ددې کورنی غړی په خاصه توگه همدغه

ډاکټر صيب شينخالی درته بنيم که نه وای او زه يې نه وای پو هولی باور وکړی چې په دی هديره کې لا څه په نورو هديرو کې به اوس د مړی ځای لا نه وای پيدا شوی او نه به ما د خير کارونو ته لاس ور وړی وای يامی مخه ورته کړی وای.

بيا يې خپله ټوله کپسه دده د مېرمنې له ناروغی چې په اولد ناروغه وه ، بيا خپله دده ناروغی چې ټیپی شوی وه دا ټولی کپسی يې وکولی نو ځکه دا ټول ځايونه ما ددوی په نوم کړل.

او بله خبره داده چې زه دا څو میاشتی کېږی چې د حج د فريضی له ادا کولو وروسته کور او کلی ته راغلم او هلته یعنی په بېت ا للهشريفه کې می په اخلاص تو به ایستلی ده چې بيا به، وژنه، قتل، حرام خوری او قاچاق نکوم نو له تاسو ټولو هيله لرم او هغه څوک چې دلته نشته هغوی ته هم تاسو ووايستی چې له دی وروسته ماته قوماندان حضرت خان

ونه وایستی له دی وروسته ماته حاجی حضرت خان ووايستی بس همدغه نوم زما د پاره افتخار دی بس همدغه زما خبرې وی خدای(ج)د وکړی چې خفه شوی نه یاستی.

په دی وخت کې شاه پرو، د شينخالی مور را ولاړه شوه په داسې حال کې چې د خپل مېړه کېسر خان د قبر دسر خواته ودریده او وه يې ويل گرانو ورونواو محترم مو ميلمنو مخکې حاجی صيب حضرت

خان زما د خدای بښلی مېړه کبصر خان د شهادت په باره کې د بښنی خبره یاده کړه او تا سو ولیدل چې زموږ د کورنی ټول غړی هلته سره په خبرو شوو

نوزه د خپلې کورنی په نما پنده گي مور خپله پریکړه داسې اعلانوو
څنگه چې خدای (ج)

په خپل کلام کې ویلی دی چې څومره ټوابونه چې په عفو کې دی په غچ اخیستنه کې نشته نو موږ ددې دپاره چې د انجنیر کبصر خان شهادت ته کوم تاوان ونه رسیږی او بل دا چې حاجی صیب حضرت خان په تیرو پښیمانه دی او تو به یې ایستلی زموږ لخوا ورته عفو ده عفو.

په دی وخت کې ټولو خوښی وکړه او د ولسوالی د جامع جومات ملا امام هم شینخالی او ددې د کورنی له غړو څخه مننه وکړه او هم د سیمې یو سپین ږیری پورته شواو وه یې ویل موږ د سیمې د والی صیب څخه هیله کوو چې ډاکټر صیب شینخالی په همدغه روغتون کې قوماندانه مقرره کړی قوماندانه .

د سیمې والی صیب وویل په روغتون کې قوماندانی نشته روغتون قوماندانی ته اړتیا نلری ولی ریس ته اړتیا لری ریس د روغتون ته ؟

هغه سپین ږیری وویل والی صیب موږ ریس نه پیژنو موږ اوس یوازې او یوازې قوماندان پیژنو قوماندان بیا چې تاسو وایاستی چې

قوماندان ته اړتيا نشته نو بيا همدغه ډاکټره صيبه دی ددې روغتون ريسه مقرره کړی.

دلته حاجی حضرت خان ولاړ شواو وه يې ويل وروڼو او د سيمې سپين ږيرو ډاکټره صيبه شينخالی چې ددې روغتون ريسه مقرره شی دومره خدمت نشی کولای په دی وختو کې ولسی جرگی او ولايتی شوراگانې جوړېږی ولی ولسی جرگی ته يې نه انتخابو چې ټول ولايت ته خدمت وکړی.

د سيمې والی او راغلو ميلمنو وويل دادوروسته کار دی بيا به سره کښينو چې ولسی جرگی ته يې کانديد کړو او که دلته په روغتون کې دا کار مشوری ته اړتيا لری .

نور نو دسيمې والی او راغلو ميلمنو له حاجی حضرت خان څخه دده د خدمتونو په اړوند مننه وکړه او ددولت د ريس جمهور له خواهغه ستا ښلیک چې حاجی حضرت خان ته يې راليرلی وه د والی صيب لخوا حاجی حضرت خان ته ورکړل شو.

په درنښت

يارمحمد سهار

25. 5. 1384 کابل

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنگپال شخصیت
بناغلي (نجیب احمدزي او ملگرو) څخه یې د زړه له تله مننه
کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي
چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام
لري. مور له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله
کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ
لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له لیکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله
مننه کوو چې ددې اثر د لیکلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د لیکوال لنډه پېژندنه:

انجنیر یار محمد سهار د ملا امیر محمد سلیمانخیل زوی او د امیر خان بابا لمسی په (۱۳۳۳) لمریز کال د پکتیکا ولایت د جانیکلو ولسوالۍ د (هستي ممي) نومي کلي په یوه منوره او مذهبي کورنۍ کې یې دنیا ته سترگې

غړولي او د شاتورو د برنس په کلی کې یې خاپوړې کړې دي، پلرنی ټاټوبی یې د امنو شاتوری دی څنگه چې د نو موړي پلار یو دینی عالم و، کله په یوه سیمه او کله په بله سیمه او کلي کې ا مامت کاوه او ورسره یې دکتوازو په ډیرو مکتبونو (بنو ونځیو) کې د بنو ونکی دنده هم سر ته رسولې ده.

انجنیر یار محمد سهار تر درېیم ټولگي د هستي په د هاتي بنونځي کې زده کړې کړې دي تر نهم ټولگی پورې یې د غزني د کوچیانو په لیلیه کې او لېسه دوره یې د کتوازو د سلیمان بابا په لېسه کې او لوړې زده کړې یې د پخواني شوروي او اوسني روسي د لینینگراد په ښار کې سر ته رسولې دي، د نوموړي دا لاندی

لیکنې چاپ ته چمتو دی:

او مروخبری کولې (د لنډو کیسو ټولگه)

سو خېدلی بن (د لنډو کیسو ټولگه)

د وزی پاتک (طنزی ټولگه)

نا مطلوب (طنزی ټولگه)

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۱۷

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**